

ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม
ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น
พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง

THE MANAGEMENT OF THE 1990 VOCATIONAL SHORT COURSES TRAINING
PROGRAMS IN CENTRAL POLYTECHNIC COLLEGES AS PERCEIVED
BY HOME ECONOMICS ADMINISTRATORS AND TEACHERS IN
THE FACULTY OF HOME ECONOMICS

นางทิพาวรรณ เฟื่องเรือง
Mrs. Tipavan Furangrang

หนังสืออ้างอิง
ห้ามนำออกนอกห้องสมุด

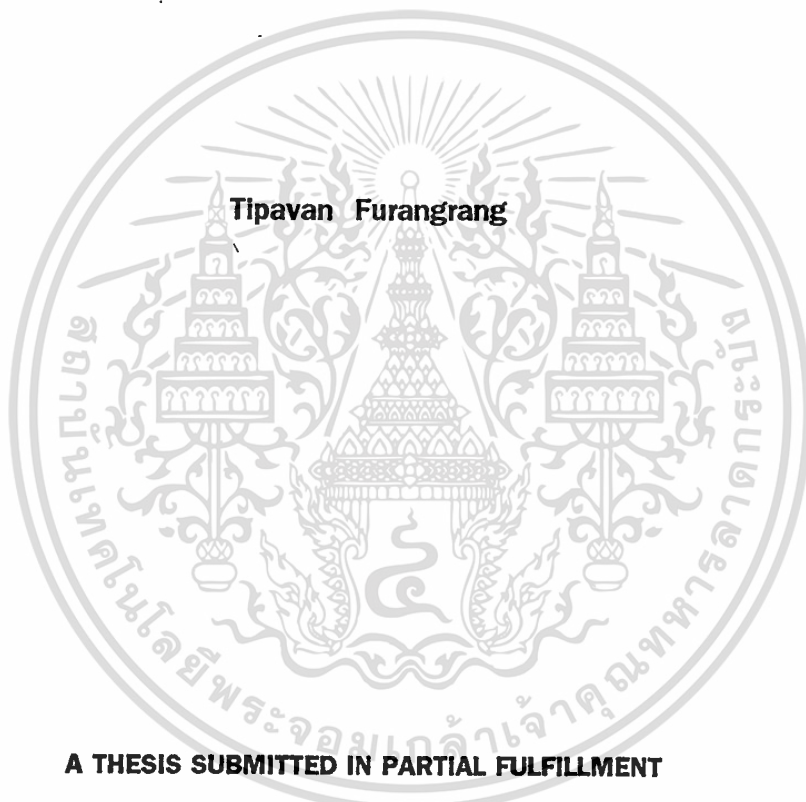
วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดำเนินหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิตศึกษาศาสตร์
สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
บัณฑิตศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พ.ศ. 2537

ISBN 974-621-199-4

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
21 ก.พ. 2538
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสาร
เลขที่.....
เลขทะเบียน..... 22975
วัน เดือน ปี 20 ส.ค. 2538

**THE MANAGEMENT OF THE 1990 VOCATIONAL SHORT COURSES TRAINING
PROGRAMS IN CENTRAL POLYTECHNIC COLLEGES AS PERCEIVED
BY HOME ECONOMICS ADMINISTRATORS AND TEACHERS IN
THE FACULTY OF HOME ECONOMICS**

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR THE DEGREE
MASTER OF INDUSTRIAL EDUCATION IN VOCATIONAL ADMINISTRATION
DEPARTMENT OF INDUSTRIAL EDUCATION
GRADUATE SCHOOL
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG
1994**

ISBN 974-621-199-4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน
คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน
หลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ใน
วิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง

นักศึกษา

นางทิพาวรรณ เฟื่องเรือง

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

ผศ.ดร.รวีวรรณ ชินะตระกูล

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

ดร.เดือนจิตต์ จิตต์อารี

ระดับการศึกษา

ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต

สาขาการบริหารอาชีวศึกษา

ภาควิชา

ครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยี

พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ.

2537

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ใน วิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านผู้เรียนและการจัดชั้น เรียน ด้านผู้สอนและวิธีการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการ เรียน โดยจำแนกตาม เพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา และประสบการณ์

กลุ่มตัวอย่างประชากร ได้จากผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมใน วิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง จำนวน 8 แห่ง กลุ่มประชากรทั้งหมด 163 คน การเก็บรวบรวม ข้อมูล ใช้แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 สอบถามเกี่ยวกับสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 คอบคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นในการจัดการเรียนการ สอน ทั้ง 5 ด้าน ได้รับแบบสอบถามคืน 151 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 92.64 การวิเคราะห์ข้อมูลได้ ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์และโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ (Statistical Package for the Social Sciences/Personal Computer plus) กำหนดค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย โดยใช้สถิติทดสอบ t-test และ F-test ทดสอบ ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรายคู่โดยใช้วิธี Scheffe's test

สรุปผลการวิจัย

1. สถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม คือผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีอายุมากกว่า 40 ปีขึ้นไป มีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า และมีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 20 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ด้านผู้สอนและวิธีการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนโดยภาพรวม, รายด้าน และรายชื่ออยู่ในระดับเห็นด้วย

3. การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 โดยภาพรวม ไม่แตกต่างกันแต่รายด้านมีความคิดเห็นแตกต่างกัน ได้แก่ ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน โดยผู้บริหารมีคะแนนความคิดเห็นสูงกว่าอาจารย์ผู้สอน

4. การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ทั้ง 5 ด้าน โดยจำแนกตาม เพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา และประสบการณ์ ดังนี้

4.1 ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน จำแนกตามเพศ พบว่ามีคะแนนความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย เพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นโดยภาพรวม ไม่แตกต่างกัน รายด้านมีเพียงด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน เพศชายมีความคิดเห็นสูงกว่าเพศหญิง

4.2 ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน จำแนกตามอายุ พบว่ามีคะแนนความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อจำแนกตามกลุ่มอายุของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีคะแนนความคิดเห็นในภาพรวมไม่ต่างกัน รายด้านมีเพียงด้านเนื้อหาหลักสูตร ที่ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุมากกว่า 40 ปีขึ้นไปสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ

4.3 ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน จำแนกตามวุฒิทางการศึกษา พบว่ามีคะแนนความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อจำแนกตามวุฒิทางการศึกษาของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน มีคะแนนความคิดเห็นโดยภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

4.4 ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน จำแนกตามประสบการณ์ พบว่ามีคะแนนความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อจำแนกตามประสบการณ์ของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์การทำงาน 5-10 ปี และมากกว่า 20 ปี มีคะแนนเฉลี่ยโดยภาพรวมใกล้เคียงกัน และสูงกว่ากลุ่มอื่น

ด้านเนื้อหาหลักสูตรผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 20 ปีขึ้นไป มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มอื่น ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียนผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์มากกว่า 20 ปี มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ 11-15 ปี ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ทำงาน 5-10 ปี มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มอื่น

Thesis Title	The Management of the 1990 Vocational Short Courses Training Programs in Central Polytechnic Colleges as Perceived by Home Economics Administrators and Teachers in the Faculty of Home Economics
Student	Mrs. Tipavan Furangrang
Thesis Advisor	Assist. Professor Dr. Ravewan Shinatrakool
Thesis Co-advisor	Dr. Tuanjit Jitaree
Level of Study	Master of Industrial Education in Vocational Administration
Department	Industrial Education, King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang
Year	1994

ABSTRACT

The purpose of this research was to study the perception of administrators and teachers in Home Economics toward short courses in vocational training programs at central polytechnic colleges in 1990. The study of administrators and teachers' perception concentrated on curriculum, student and class management, instructor and teaching method, instructional aid and media, measurement and evaluation. The study also compared with the administrators and teachers' perception in each variable such as gender, age, highest degree earned, and year of work experience.

This study was conducted among 163 administrators and teachers in Home Economics at 8 central polytechnic colleges. The research instrument was a questionnaire with two parts : personal data and perception toward educational management of short courses in vocational training programs. The rate of returned questionnaires was 92.64 %.The data analysis was computed by SPSS/PC program. The statistical methods such as percentage, mean, Standard Deviation, t-test, F-test and Scheffe's test were used.

Research findings:

1. Most Administrators and teachers were female, over 40 years old, earned bechelor degrees, and had more than 20 years of work experience.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อ III ศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. Administrators and teachers had their perception scores toward short courses in Vocational training programs in all components and each detail item at a high level.

3. The comparison with administrators and teachers' perception scores in all components was not different, except in components of student and class management, measurement and evaluating.

4. The comparison with the perception of administrators and teachers in Home Economic toward short courses in vocational training programs in the academic year of 1990, according to their gender, age, highest degree earned, and year of experience, it was found that:

4.1 Male and female administrators and teachers had no significantly different total and each component of perception scores, except in component of instructional aid and media. Male administrators and teachers had more scores than female responses.

4.2 Administrators and teachers who were in various age groups had no significantly different total and each component of perception scores, except in component of curriculum. Administrators and teachers who were over 40 years old had more perception scores than those other age groups.

4.3 Administrators and teachers who earned various degrees had no significantly different total and each component of perception scores.

4.4 Administrators and teachers who had various years of work experience had significantly different total perception scores. Administrators and teachers who had 5 to 10 years and over 20 years of work experience had almost same scores in total components and more than other groups. In component of curriculum, those who had 20 years of work experience had more scores than others. In component of student and class management, administrators and teachers who had 20 years of work experience had scores more than those who had 11 to 15 years. Moreover, in component of measurement and evaluating, administrators and teachers who had 5 to 10 years of work experience had more scores than others.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความช่วยเหลือและความกรุณาดูแลเอาใจใส่อย่างดียิ่ง จากบุคคลหลาย ๆ ท่านที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำในการปรับปรุงแก้ไข ให้ความช่วยเหลือในการค้นคว้าจาก ผศ.ดร.รวิวรรณ ชินะตระกูล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดร.เดือนจิตต์ จิตต์อารี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และดร.ศิริพรรณ ชุมนุ่ม พร้อมการแนะนำจากผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน กับได้รับคำแนะนำจากคณาจารย์ อาทิ เช่น รองศาสตราจารย์ ดร.ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ รองศาสตราจารย์ ดร.เมธี ปิลันธนาพันธ์ ซึ่งผู้วิจัยไม่อาจกล่าวได้ว่า ผู้วิจัยมีความรู้สึกซาบซึ้งและประทับใจมากเพียงใด จึงขอกราบขอบพระคุณด้วยความเคารพรักเป็นอย่างยิ่ง ไว้ ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์จากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังทุกท่านที่ได้ให้การอบรม สั่งสอนให้วิชาความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ รวมทั้งเจ้าหน้าที่งานบัณฑิตทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือและบริการในทุกเรื่องเป็นอย่างดี

สำหรับการทำงานวิจัยยังได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากผู้อำนวยการและอาจารย์ทั้ง 8 แห่งของวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ในการตอบแบบสอบถาม รวมทั้งการรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านที่มีส่วนให้ความอนุเคราะห์

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณบุพการีทั้งสอง สมาชิกในครอบครัว พี่-น้อง และเพื่อน ๆ นักศึกษาของผู้วิจัยที่ได้กรุณาให้ความรู้ ให้กำลังใจ ให้การสนับสนุนช่วยเหลือผู้วิจัยมาโดยตลอด

ทิพาวรรณ เฟื่องเรือง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	III
กิตติกรรมประกาศ.....	V
สารบัญ.....	VI
สารบัญตาราง.....	IX
สารบัญแผนภูมิ.....	XIX

บทที่

1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
ทฤษฎีหรือแนวความคิดในการวิจัย.....	6
สมมติฐานของการวิจัย.....	11
ขอบเขตของการวิจัย.....	11
คำนิยามศัพท์เฉพาะ.....	12
เชิงอรรถ.....	14
2 วรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	16
ตอนที่ 1 แนวความคิดและจุดมุ่งหมายการจัดการศึกษานอกระบบ การศึกษานอกระบบโรงเรียน.....	16 17
แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน.....	19
ความมุ่งหมายของการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน.....	20
จุดมุ่งหมายของการศึกษาผู้ใหญ่.....	20
ตอนที่ 2 แนวความคิดและจุดมุ่งหมายการจัดการศึกษาวิชาชีพ... หลักสูตรระยะสั้น.....	21 21
ความเป็นมาของการอาชีวศึกษา.....	21
หลักสูตรอาชีวศึกษา.....	22
หลักสูตร.....	24

VI

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
องค์ประกอบพื้นฐานของหลักสูตร.....	28
องค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอน.....	30
การจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษา.....	32
การจัดการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน.....	35
บทบาทของผู้เรียนผู้สอนในการจัดการสอนหลักสูตรวิชาชีพ..... ระยะสัน.....	47
การจัดการศึกษาและเทคนิคการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน.....	49
สื่อการเรียนการสอน.....	55
การวัดผลและประเมินผล.....	58
ตอนที่ 3 แนวความคิดและทฤษฎีการเรียนการสอนผู้ใหญ่.....	63
ทฤษฎีการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่.....	63
หลักการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่.....	64
ครูผู้สอนกับการเรียนรู้ของผู้ใหญ่.....	67
หลักสูตรที่อำนวยความสะดวกต่อการเรียนรู้ของผู้ใหญ่.....	68
เชิงอรรถ.....	71
3 วิธีดำเนินการวิจัยและการรวบรวมข้อมูล.....	81
ประชากรที่ศึกษาและกลุ่มตัวอย่าง.....	81
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	83
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	84
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	85
เชิงอรรถ.....	88
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย.....	89
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ.....	184
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	184
สมมติฐานของการวิจัย.....	184

VII

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่	หน้า
5 (ต่อ)	
วิธีดำเนินการวิจัย.....	184
สรุปผลวิจัย.....	187
อภิปรายผล.....	201
ข้อเสนอแนะ.....	225
เชิงอรรถ.....	228
 บรรณานุกรม.....	 239
 ภาคผนวก.....	 252
ภาคผนวก ก. คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ.....	253
ภาคผนวก ข. รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ.....	254
ภาคผนวก ค. หนังสือในการขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวม ข้อมูล.....	260
ภาคผนวก ง. เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	265
ประวัติผู้วิจัย.....	275

VIII

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 แสดงจำนวนประชากรแผนกวิชาในสถานศึกษาวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง.....	82
2 แสดงค่าร้อยละและจำนวนของแบบสอบถามที่นำส่งและได้รับคืน จำแนกตามกลุ่มประชากร.....	85
3 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ.....	90
4 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอายุ.....	91
5 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามตำแหน่ง.....	92
6 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามวุฒิทางการศึกษา.....	93
7 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามประสบการณ์.....	94
8 แสดงจำนวนผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรมใน.....วิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง.....	95
9 แสดงค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยະສິນ พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวม.....	96
10 แสดงค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยະສິນ พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านเนื้อหาหลักสูตร.....	97
11 แสดงค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยະສິນ พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน.....	100
12 แสดงค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยະສິນ พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้สอนและวิธีการสอน.....	102

IX

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
13 แสดงค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของ ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียน การสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัย สารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน.....	104
14 แสดงค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของ ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียน การสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัย สารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้.....	106
15 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิด เห็นของผู้บริหาร ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพ พระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวมและในแต่ละด้าน.....	109
16 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิด เห็นของผู้บริหาร ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพ พระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านเนื้อหาหลักสูตร.....	110
17 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิด เห็นของผู้บริหาร ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพ พระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน.....	112
18 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิด เห็นของผู้บริหาร ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพ พระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้สอนและวิธีการสอน.....	114
19 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิด เห็นของผู้บริหาร ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพ	

ตารางสารบัญ (ต่อ)

ตำราที่	หน้า
19(ต่อ)ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน.....	116
20 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิด เห็นของผู้บริหาร ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน.....	117
21 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิด เห็นของอาจารย์ผู้สอน ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านโดยภาพรวม.....	121
22 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิด เห็นของอาจารย์ผู้สอน ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านเนื้อหาหลักสูตร.....	122
23 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิด เห็นของอาจารย์ผู้สอน ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน.....	125
24 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิด เห็นของอาจารย์ผู้สอน ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้สอนและวิธีการสอน.....	127
25 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิด เห็นของอาจารย์ผู้สอน ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน.....	129
26 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิด เห็นของอาจารย์ผู้สอน ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพ	

XI

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางสารบัญ (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
26(ต่อ) ระยะเวลาสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน.....	131
27 เปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง โดยภาพรวม และในแต่ละด้าน.....	134
28 เปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ด้านเนื้อหา หลักสูตร.....	135
29 เปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ด้านผู้เรียน และการจัดชั้นเรียน.....	137
30 เปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ด้านผู้สอน และวิธีสอน.....	139
31 เปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ด้านสื่อและ อุปกรณ์การสอน.....	141
32 เปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ด้านการวัด ผลและประเมินผลการเรียน.....	143

ตารางสารบัญ (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
33	เปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง โดยภาพรวม และในแต่ละด้าน จำแนกตามเพศ	145
34	เปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ในด้านเนื้อหา หลักสูตร จำแนกตามเพศ	146
35	เปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ในด้านผู้เรียน และการจัดชั้นเรียน จำแนกตามเพศ	148
36	เปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ในด้านผู้สอน และวิธีการสอน จำแนกตามเพศ	150
37	เปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ในด้านสื่อและ อุปกรณ์การสอน จำแนกตามเพศ	152
38	เปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ในด้านการ วัดผลและประเมินผลการเรียน จำแนกตามเพศ	154
39	การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพ พระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง	

XIII

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางสารบัญ (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
39(ต่อ) โดยภาพรวมทั้ง 5 ด้าน จำแนกตามกลุ่มอายุของผู้บริหารและ อาจารย์ผู้สอน.....	156
40 การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและ อาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านเนื้อหาหลักสูตร จำแนกตามกลุ่มอายุของผู้บริหารและ อาจารย์ผู้สอน.....	157
41 การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพ พระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน จำแนกตามกลุ่มอายุของผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอน.....	158
42 การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพ พระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้าน ผู้สอนและวิธีการสอน จำแนกตามกลุ่มอายุของผู้บริหารและ อาจารย์ผู้สอน.....	159
43 การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพ พระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน จำแนกตามกลุ่มอายุของผู้บริหารและ อาจารย์ผู้สอน.....	160
44 การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพ พระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน จำแนกตามกลุ่มอายุของผู้ บริหารและอาจารย์ผู้สอน.....	161

XIV

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางสารบัญ (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
45 การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวมทั้ง 5 ด้าน จำแนกตามวุฒิทางการศึกษาของผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอน.....	162
46 การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านเนื้อหาหลักสูตร จำแนกตามวุฒิทางการศึกษาของผู้บริหารและ อาจารย์ผู้สอน.....	163
47 การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน จำแนกตามวุฒิทางการศึกษาของ ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน.....	164
48 การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้สอนและวิธีการสอน จำแนกตามวุฒิทางการศึกษาของผู้ บริหารและอาจารย์ผู้สอน.....	165
49 การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน จำแนกตามวุฒิทางการศึกษาของ ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน.....	166

ตารางสารบัญ (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
50 การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน จำแนกตามวุฒิทางการ ศึกษาของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน.....	167
51 การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวมทั้ง 5 ด้าน จำแนกตามประสบการณ์การทำงานของผู้ ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน.....	168
52 การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านเนื้อหาหลักสูตร จำแนกตามประสบการณ์การทำงานของผู้ บริหารและอาจารย์ผู้สอน.....	169
53 การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน จำแนกตามประสบการณ์การ ทำงานของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน.....	170
54 การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้สอนและวิธีการสอน จำแนกตามประสบการณ์การทำงานของผู้ ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน.....	172

ตารางสารบัญ (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
55 การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน จำแนกตามประเภทการทำงาน ของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน.....	173
56 การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน จำแนกตามประเภท การทำงานของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน.....	174
57 ปัญหาและอุปสรรคการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง.....	175
58 ข้อเสนอแนะการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง.....	179

สารบัญแผนภาพ

แผนภาพที่	หน้า
1 แผนภาพแสดงองค์ประกอบของหลักสูตรทั้ง 4 ของ Tabas.....	6
2 แผนภาพองค์ประกอบการจัดการเรียนการสอนทั้ง 4 ของสังค อุทรานนท์.....	7
3 แผนภาพกรอบแนวคิดที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาในการจัดการเรียนการ สอนทั้ง 5 องค์ประกอบ.....	8
4 แผนภาพแสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบพื้นฐานของ หลักสูตร.....	28

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มนุษย์ต้องอาศัยปัจจัยสี่ คือ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัยและยารักษาโรค เพื่อเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต นอกจากปัจจัยสี่แล้ว มนุษย์ยังมีความปรารถนาที่จะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข เพราะเขาเหล่านั้นพยายามต่อสู้ดิ้นรนด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง โดยเชื่อว่าเมื่อตอบสนองความต้องการของตนเองแล้วจะทำให้เกิดความสุขแต่สิ่งที่จะทำให้ได้มาซึ่งปัจจัยต่าง ๆ ย่อมได้มาจากการประกอบอาชีพ เพราะการประกอบอาชีพนั้นเป็นวิถีทางที่จะได้มาซึ่งค่าตอบแทนเพื่อที่จะนำไปแลกเปลี่ยนปัจจัยสี่ที่จะสนองตอบความต้องการของร่างกายและยังเป็นกิจกรรมที่สนองความต้องการด้านจิตใจและสังคมอีกด้วย การมีอาชีพหรือการมีงานทำเพื่อให้ได้มาซึ่งปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตและความสุขนั้น มนุษย์จะต้องศึกษาหาความรู้ความชำนาญ เพื่อที่จะสามารถประกอบอาชีพที่ตนต้องการได้

ในอดีตสภาพสังคมยังไม่ซับซ้อนและความเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมอยู่ในอัตราที่เชื่องช้าสถาบันที่มีความสำคัญเพื่อเตรียมบุคคลออกไปประกอบอาชีพก็คือสถาบันครอบครัว ซึ่งถ่ายทอดอาชีพที่บิดามารดาหรือบรรพบุรุษได้เคยทำมาให้กับลูกหลานหรือสมาชิกในครอบครัวสืบทอดต่อไป ต่อมาสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วอันเป็นผลมาจากความเจริญทางด้านเทคโนโลยีและการเพิ่มขึ้นของประชากร ทำให้ความต้องการทางด้านต่าง ๆ ของสังคมมีมากขึ้นอาชีพใหม่ ๆ เกิดขึ้นมากมายในสังคม ดังนั้นสถาบันครอบครัวไม่สามารถที่จะทำหน้าที่ที่เคยทำอย่างสมบูรณ์เหมือนในอดีตจึงเกิดสถาบันต่าง ๆ ในสังคม เพื่อมาทดแทนหน้าที่ของสถาบันครอบครัวและเพิ่มเติมในส่วนที่สถาบันครอบครัวทำไม่ได้ ยี่งนานวันสถาบันต่าง ๆ เหล่านั้นก็มิบทบาทมากยิ่งขึ้นและขยายตัวออกไปอย่างกว้างขวางตามความต้องการและความจำเป็นของสังคมโดยมีจุดมุ่งหมายของแต่ละสถาบันแตกต่างกันออกไปตามสภาพการณ์ของสังคมและสิ่งแวดล้อม

กรมอาชีวศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ เป็นหน่วยงานหนึ่งที่ได้มีการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพให้กับประชาชนทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียนตั้งแต่พ.ศ. 2488 จนกระทั่งถึงปัจจุบัน มีระยะเวลายาวนานถึง 50 ปี ได้จัดการเรียนการสอนในวิชาชีพสาขา

ต่าง ๆ มากมายมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงในการจัดการศึกษา ด้านวิชาชีพ ทั้ง 5 ประเภท วิชา คือ ช่างอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม เกษตรกรรม คหกรรม และศิลปกรรมไปสู่ นักเรียนที่มุ่งเรียนด้านอาชีวศึกษาให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ ตลอดจนสนองความต้องการของตลาดแรงงาน ตลอดจนให้การฝึกฝนอบรมอาชีพต่าง ๆ ให้แก่ ประชาชนและเยาวชนทั่ว ๆ ไปเพื่อให้มีความรู้ในการประกอบอาชีพ

การจัดการอาชีวศึกษา เป็นส่วนหนึ่งของระบบการศึกษาที่ให้ความรู้ความสามารถ และมีทักษะ ความชำนาญ ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่ออาชีพและสังคมเพื่อที่จะสามารถดำรง ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข การจัดการศึกษาด้านอาชีวศึกษาของประเทศไทยในปัจจุบันแบ่งออกได้เป็น 2 รูปแบบ คือ

1. การจัดการศึกษาในระบบโรงเรียน (formal education) เป็นการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษาโดยมีวิธีดำเนินการ 2 ลักษณะ ลักษณะแรกเป็นการจัดการเรียนการสอนผสมผสานอยู่ในการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการทำงานและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ลักษณะที่สองเป็นการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษาที่จัดตั้งขึ้นมาเพื่อสอนวิชาชีพโดยเฉพาะ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษา โดยมีเป้าหมายเพื่อผลิตกำลังคนในระดับช่างฝีมือ ระดับเทคนิค และเทคนิคขั้นสูง เพื่อสนองความต้องการของตลาดแรงงานและสังคม

2. การจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน (nonformal education) เป็นการจัดการศึกษาเพื่อเสริมสร้างทักษะและประสบการณ์ในการประกอบอาชีพให้แก่บุคคลที่ไม่มีโอกาสเข้าศึกษาในสถานศึกษาในระบบ หรือสถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนวิชาชีพโดยตรง การจัดการศึกษานอกระบบ ส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาในรูปแบบหลักสูตรระยะสั้น โดยการฝึกทักษะในการประกอบอาชีพหรือฝึกฝนเพิ่มเติมในวิชาชีพที่ประกอบการอยู่ ตามความถนัดและความสามารถ และสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น ผู้เรียนในระดับนี้มีความพร้อมทั้งภาวะทางกาย ทางสมอง และอายุ วิชาที่เปิดสอนเป็นหลักสูตรระยะสั้น การศึกษาประเภทนี้มุ่งฝึกอาชีพให้แก่ผู้เรียนทุกระดับ ในการจัดการอาชีวศึกษา มีหลายหน่วยงานที่รับผิดชอบ เช่น วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า กรมแรงงาน กรมอาชีวศึกษา เป็นต้น

ในส่วนของกรมอาชีวศึกษา ได้รับความชอบในการจัดอาชีวศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียนโดยจัดหลักสูตรต่าง ๆ เช่น หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) และหลักสูตรประกาศนียบัตรเทคนิคชั้นสูง (ปทส.) ซึ่งจัดอยู่ในระบบโรงเรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น 6 ถึง 225 ชั่วโมง หลักสูตรวิชาชีพช่างฝีมือ (ปชม.) และ หลักสูตรโครงการฝึกอบรมอาชีพเกษตร จะจัดในรูปแบบของการศึกษานอกระบบโรงเรียน

ในระหว่างที่ผ่านมากการให้การศึกษาเพื่อเตรียมบุคคล เพื่อไปประกอบอาชีพส่วนใหญ่จะดำเนินการในรูปแบบของการศึกษาในระบบโรงเรียน ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีพื้นฐานความรู้ จบการศึกษาในระดับหนึ่งระดับใดก่อนผู้เรียนจะต้องเรียนตามหลักสูตรที่มีการเรียนต่อเนื่องกันไปและจะต้องเรียนตามระยะเวลาค่อนข้างยาวนานตามที่กำหนดไว้ซึ่งถ้าหากพิจารณาถึงวัตถุประสงค์และรูปแบบการจัดการศึกษาในระบบดังกล่าวยังมีข้อจำกัดอยู่มากในเรื่องโอกาสของผู้ที่จะเข้าศึกษาทำให้ประชาชนส่วนใหญ่ไม่สามารถจะเข้าศึกษาในระบบโรงเรียนได้จึงพลาดโอกาสที่จะมีความรู้ความสามารถทางวิชาชีพที่จำเป็นอันจะเป็นอุปสรรคในการพัฒนาประเทศและมีผลกระทบต่อภาวะสังคมในที่สุด เพื่อให้ประชาชนส่วนใหญ่ที่อยู่นอกระบบโรงเรียน ได้มีโอกาสศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมรัฐบาลจึงได้จัดบริการทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนที่ยืดหยุ่นมากขึ้นในรูปแบบต่าง ๆ กัน การจัดการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นเป็นการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนโดยมุ่งให้ผู้ที่ไม่มีโอกาสศึกษาวิชาชีพได้มีโอกาสศึกษาวิชาชีพหลักสูตรพระยะสั้น ๆ ให้สามารถนำความรู้ ความสามารถที่ได้รับจากการฝึกไปประกอบอาชีพได้ หรือนำไปใช้ในชีวิตประจำวันตลอดจนปรับปรุงงานที่ทำอยู่เดิมให้ดีขึ้นได้ การศึกษาวิชาชีพหลักสูตรพระยะสั้นในปัจจุบันได้รับความนิยมจากประชาชนโดยทั่วไป จึงมีหน่วยงานของรัฐบาลและหน่วยงานของเอกชนเป็นจำนวนมากที่จัดการศึกษาวิชาชีพหลักสูตรพระยะสั้นขึ้น²

วิทยาลัยสารพัดช่าง เป็นสถาบันหนึ่งของกรมอาชีวศึกษา เริ่มดำเนินการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น มาตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2503 จนถึงปัจจุบัน มีวิทยาลัยสารพัดช่างทั่วประเทศจำนวน 34 แห่ง ได้จัดการเรียนการสอนให้กับบุคคลทั่วไป โดยเฉพาะบุคคลที่ไม่มีโอกาสได้รับการศึกษาในระบบโรงเรียน ได้เข้ามาศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการประกอบอาชีพตามความต้องการและความสนใจของแต่ละบุคคล โดยมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญในการจัดคือเพื่อให้บุคคลมีความรู้ความสามารถและทักษะพอที่จะประกอบอาชีพได้ หรือเพื่อเป็นการเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการประกอบอาชีพที่ทำอยู่แล้วตลอดจนให้สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นความจำเป็นสำหรับบุคคลโดยทั่วไปที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุข³ จะเห็นได้จากแนวคิดหรือแนวทางในการฝึกอบรมวิชาชีพพระยะสั้น ในช่วงแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 ซึ่งเริ่มดำเนินการตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530 - 2534 นักการศึกษาและนักวิชาการ ได้เห็นว่าการศึกษานอกระบบโรงเรียนจะเป็นกลยุทธ์ ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของมนุษย์และช่วยบรรเทาปัญหาการว่างงาน⁴ การพัฒนาทางการศึกษานอกระบบได้ถูกพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จนถึงแผน

พัฒนาฉบับที่ 7 นโยบายที่เห็นเด่นชัดของการอาชีวศึกษา ในข้อ 8 ส่งเสริมการบริการวิชาชีพระยะสั้นแก่ชุมชนอย่างกว้างขวางซึ่งสอดคล้องกับความต้องการของบุคคล สภาพทรัพยากรท้องถิ่น และตลาดแรงงาน โดยมีมาตรการคือ

1. เพิ่มขีดความสามารถของโรงเรียนสารพัดช่างให้สามารถจัดหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นได้กว้างขวาง ยึดหยุ่นสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน
2. เร่งพัฒนาจัดหา เครื่องมือ ครุภัณฑ์ อาคารสถานที่ และสื่อการเรียนการสอน วิชาชีพ ระยะสั้นให้เพียงพอ
3. ขยายบทบาทหน้าที่ของสถานศึกษาให้สามารถบริการวิชาชีพได้กว้างขวางสอดคล้องกับทรัพยากรและการประกอบอาชีพในท้องถิ่น
4. ส่งเสริมการศึกษาวิเคราะห์สภาพทรัพยากร และอาชีพท้องถิ่น เพื่อพัฒนาการบริการวิชาชีพ⁵

จากการดำเนินงานที่ผ่านมาพบว่ายังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรกล่าวคือผู้ที่จบการศึกษาไปแล้วส่วนหนึ่ง ยังมีความรู้ความสามารถไม่พอที่จะประกอบอาชีพ หรือนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้⁶ และนอกจากนั้นยังพบว่า มีผู้ออกก่อนจบหลักสูตรถึงร้อยละ 37.63⁷ หลักสูตรการเรียนการสอนไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน และไม่ตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงาน วัตถุประสงค์มีจำกัด ขาดความยืดหยุ่นในการที่จะปรับเข้ากับสภาพแวดล้อมได้ ผู้เรียนขาดทุนทรัพย์ที่จะเรียนครั้งเดียวตลอดหลักสูตร ถึงแม้กรมอาชีวศึกษาได้มีการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2522 โดยพัฒนามาจากหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นพุทธศักราช 2518 ก็ตามก็ยังไม่สามารถดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายได้เท่าที่ควร⁸ และในปี 2529 กรมอาชีวศึกษาได้สำรวจการจัดดำเนินการของวิทยาลัยสารพัดช่างทั่วประเทศ พบว่าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน การจัดดำเนินการมีปัญหาที่สำคัญ คือ ครูขาดการศึกษาอบรมเพิ่มเติม หลักสูตรเก่าล้าสมัยไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและสังคม ผู้เรียนส่วนมากไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองมากนัก ผู้เรียนมีปัญหาในเรื่องค่าใช้จ่ายในการเรียนการสอน วัสดุ - อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการฝึก มีไม่เพียงพอและอยู่ในสภาพชำรุดไม่เหมาะสมกับการนำมาใช้ในการเรียนการสอน⁹ จากปัญหาดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการจัดการศึกษาวิชาชีพของวิทยาลัยสารพัดช่างยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งจะเห็น

ได้จากจำนวนผู้ออกก่อนจบหลักสูตรยังอยู่ในอัตราที่สูงและกระบวนการจัดการภายในวิทยาลัยก็ยังมีปัญหา¹⁰

กรมอาชีวศึกษาได้ตระหนักถึงเหตุผลดังกล่าวที่มีผลกระทบต่อการเรียนการสอนและกระทบกระเทือนงบประมาณการศึกษาเป็นอย่างมาก และเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการศึกษาหลักสูตรระยะสั้นภายในปี 2532 จึงได้มีการยกร่างหลักสูตรวิชาชีพสาขาวิชาต่าง ๆ ที่จัดการเรียนการสอนในวิทยาลัยสารพัดช่าง ทั้ง 5 ประเภทวิชาและได้รับการปรับปรุงอีกครั้งในปี 2533 คณะวิชาคหกรรมเป็นประเภทวิชาหนึ่งที่มีปัญหาในการจัดการเรียนการสอนเพราะจากการสำรวจภาวะการมีงานทำและผู้สำเร็จการศึกษา ปี 2534 จำนวนนักศึกษาคณะวิชาคหกรรมที่เข้าสู่ตลาดแรงงานจากผู้สำเร็จที่ติดตามได้มีงานทำร้อยละ 70.31 และไม่มีการมีงานทำ ร้อยละ 20.83¹¹ จากตัวเลขดังกล่าวจะเห็นว่านักศึกษาคณะวิชาคหกรรม หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นส่วนหนึ่งจะไม่ประสบผลสำเร็จในการศึกษา ซึ่งมีสาเหตุมาจากการจัดการเรียนการสอนจึงได้มีการปรับปรุงหลักสูตรขึ้นใหม่ เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจและสังคม ความต้องการของตลาดแรงงาน และเพื่อสนองความต้องการของผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นดังกล่าวกรมอาชีวศึกษาได้อนุญาตให้นำมาทดลองใช้ในวิทยาลัยสารพัดช่างส่วนกลาง ในกรุงเทพมหานคร ตั้งแต่ปี 2533 เพื่อความเป็นไปได้ในการปรับปรุงหลักสูตรครั้งนี้ โดยเน้นที่เนื้อหาหลักสูตร ผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ผู้สอนและวิธีการสอน สื่อและอุปกรณ์การสอน การวัดผลและประเมินผลการเรียน ว่ามีความเหมาะสมที่จะนำมาเป็นหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นต่อไป ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคในกระบวนการดำเนินการ

ผู้วิจัยเห็นความสำคัญจากปัญหาดังกล่าวและเนื่องจากผู้วิจัยเป็นผู้หนึ่งที่ได้ร่วมจัดทำหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ประกอบกับผู้ทำการศึกษาวิจัยเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นมาโดยตลอด จึงสนใจที่จะทำการศึกษาวิจัยสำรวจความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ใน การจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ทั้ง 5 องค์ประกอบ ได้แก่ เนื้อหาหลักสูตร ผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ผู้สอนและวิธีการสอน สื่อและอุปกรณ์ การสอน การวัดผลและประเมินผลการเรียน

2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะ วิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ทั้ง 5 องค์ประกอบ ซึ่งจำแนกตาม เพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา และประสบการณ์

ทฤษฎีหรือกรอบแนวความคิดในการวิจัย

การจัดการเรียนการสอนวิชาชีพพระยะสัน สามารถจัดได้หลาย ๆ วิธีซึ่งขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลาย ๆ ประการ เช่น หลักสูตร ผู้เรียน ผู้สอน เวลา สถานที่ เครื่องมือ และอุปกรณ์ โดยการจัดก็ต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมายที่จะพัฒนาคนให้มีความรู้ มีทักษะ เพื่อนำสู่การประกอบอาชีพในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนเป็นอย่างยิ่งเพราะหลักสูตรจะเป็นตัวกำหนดทิศทางของการจัดการศึกษา นอกจากนั้นหลักสูตรคือสิ่งที่กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน หรือการจัดประสบการณ์ทางการศึกษาเข้าด้วยกัน เพื่อเป็นรากฐานของกระบวนการเรียนการสอน แต่ในขณะเดียวกันองค์ประกอบของหลักสูตรก็นับว่าเป็นส่วนสำคัญ ที่จะทำให้ความหมายของหลักสูตรสมบูรณ์เป็นแนวในการจัดการเรียนการสอน การประเมินผล และการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตร

ดังนั้นผู้วิจัย ได้นำแนวความคิดเบื้องต้นของ Tabata และสงัด อูทรานนท์ ใน เรื่องขององค์ประกอบของหลักสูตร และระบบการจัดการเรียนการสอน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้

Taba ได้กล่าวว่าองค์ประกอบของหลักสูตรประกอบด้วย 4 อย่าง คือ

1. จุดมุ่งหมาย
2. เนื้อหาหลักสูตร
3. การเรียนการสอน
4. การประเมินผล¹²

1. จุดมุ่งหมายเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของหลักสูตร เพราะจุดมุ่งหมายจะเป็นเครื่องชี้ถึงเป้าหมายของหลักสูตรว่าต้องการให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะเป็นเช่นใด ความสำคัญของจุดมุ่งหมายของหลักสูตร คือ

1.1 เป็นแนวทางในการจัดเนื้อหาสาระที่นำมาบรรจุไว้ในหลักสูตรได้อย่างเหมาะสม

1.2 เป็นแนวทางให้ครูได้จัดประสบการณ์ที่เหมาะสม ให้กับผู้เรียน

1.3 บอกให้ผู้เรียนได้ทราบว่าเขาควรจะเรียนรู้อะไรบ้างจะช่วยให้ให้นักเรียนได้เตรียมตัวเป็นการล่วงหน้า

1.4 เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนด วิธีการวัดและประเมินผล การเรียนการสอน¹³

2. เนื้อหาวิชาเป็นส่วนสำคัญของหลักสูตรเพราะเป็นส่วนที่ตอบสนองต่อความมุ่งหมายของหลักสูตรที่ตั้งไว้ คือ

2.1 มีความเชื่อถือได้และเป็นแก่นสารของความรู้ในแต่ละวิชา

2.2 มีความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของสังคม

2.3 สอดคล้องกับวุฒิภาวะในการเรียนรู้และประสบการณ์ของผู้เรียน

2.4 สอนความมุ่งหมายได้หลาย ๆ ประการ

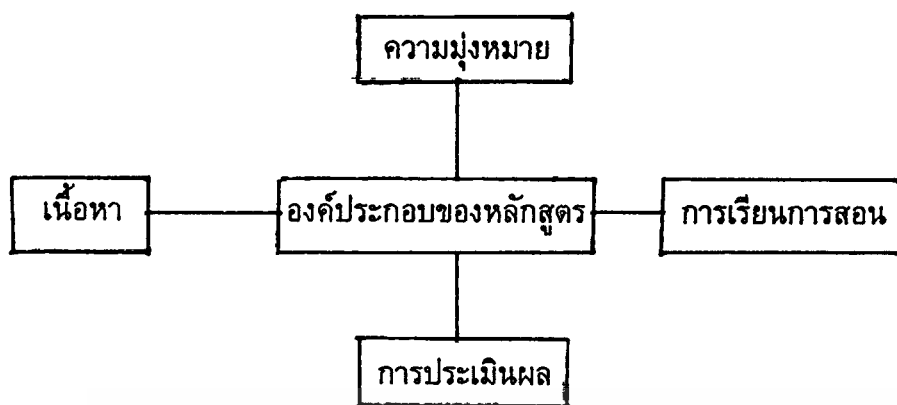
2.5 สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน¹⁴

3. การเรียนการสอน คือ การนำหลักสูตรไปสู่การสอนมีการจัดกระบวนการเรียนการสอน มีกิจกรรม และกำหนดแผนงานส่งเสริมการเรียนการสอนโดยมีผู้สอนและผู้เรียน

4. การประเมินผลเป็นการประเมินผลจากหลักสูตรการนำหลักสูตรไปใช้ระบบของ หลักสูตรและสัมฤทธิ์ผลของหลักสูตร

ในองค์ประกอบพื้นฐานของหลักสูตรทั้ง 4 นี้สามารถเขียนความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันเป็นแผนภาพได้ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แผนภาพที่ 1
องค์ประกอบของหลักสูตรทั้ง 4 ของ Tabá

ส่วนสังกัด อุทรานนท์ กล่าวถึงองค์ประกอบจัดการเรียนการสอน ควรมี

1. ครูผู้สอน
2. ผู้เรียน
3. หลักสูตร
4. สิ่งแวดล้อมทางการเรียน¹⁵

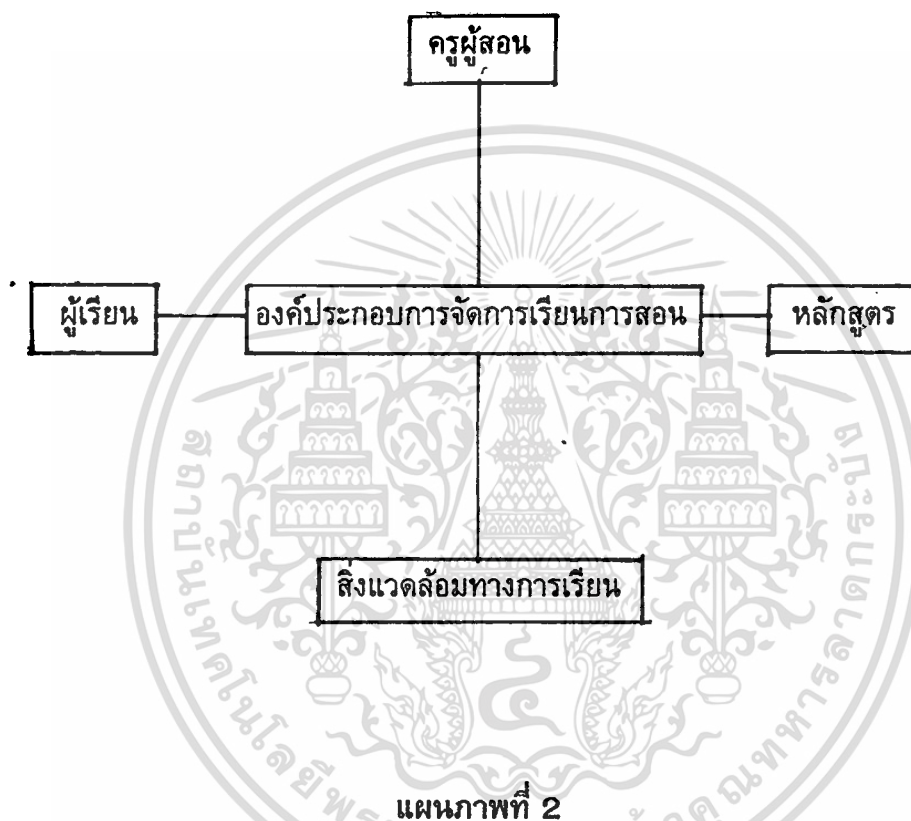
1. ครูผู้สอน เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญยิ่งที่ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การเตรียมการสอนของครูจึงเป็นเรื่องสำคัญ

2. ผู้เรียน เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ เพราะในการจัดการเรียนการสอนจะขาดผู้เรียนไม่ได้ ถ้าหากไม่มีผู้เรียนการเรียนการสอนจะไม่เกิดขึ้น

3. หลักสูตร ได้แก่จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน เนื้อหาสาระที่สอน กิจกรรมการเรียนการสอน รวมถึงสื่อการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล

4. สิ่งแวดล้อมทางการเรียน ได้แก่การจัดเวลาเรียน การจัดห้องเรียน การเลือกแหล่งวิทยาการและสิ่งแวดล้อม เช่น บริเวณสถานศึกษา อาคารเรียน และสิ่งอำนวยความสะดวก

ซึ่งองค์ประกอบการจัดการเรียนการสอนทั้ง 4 นี้สามารถเขียนเป็นแผนภาพ
ได้ดังนี้

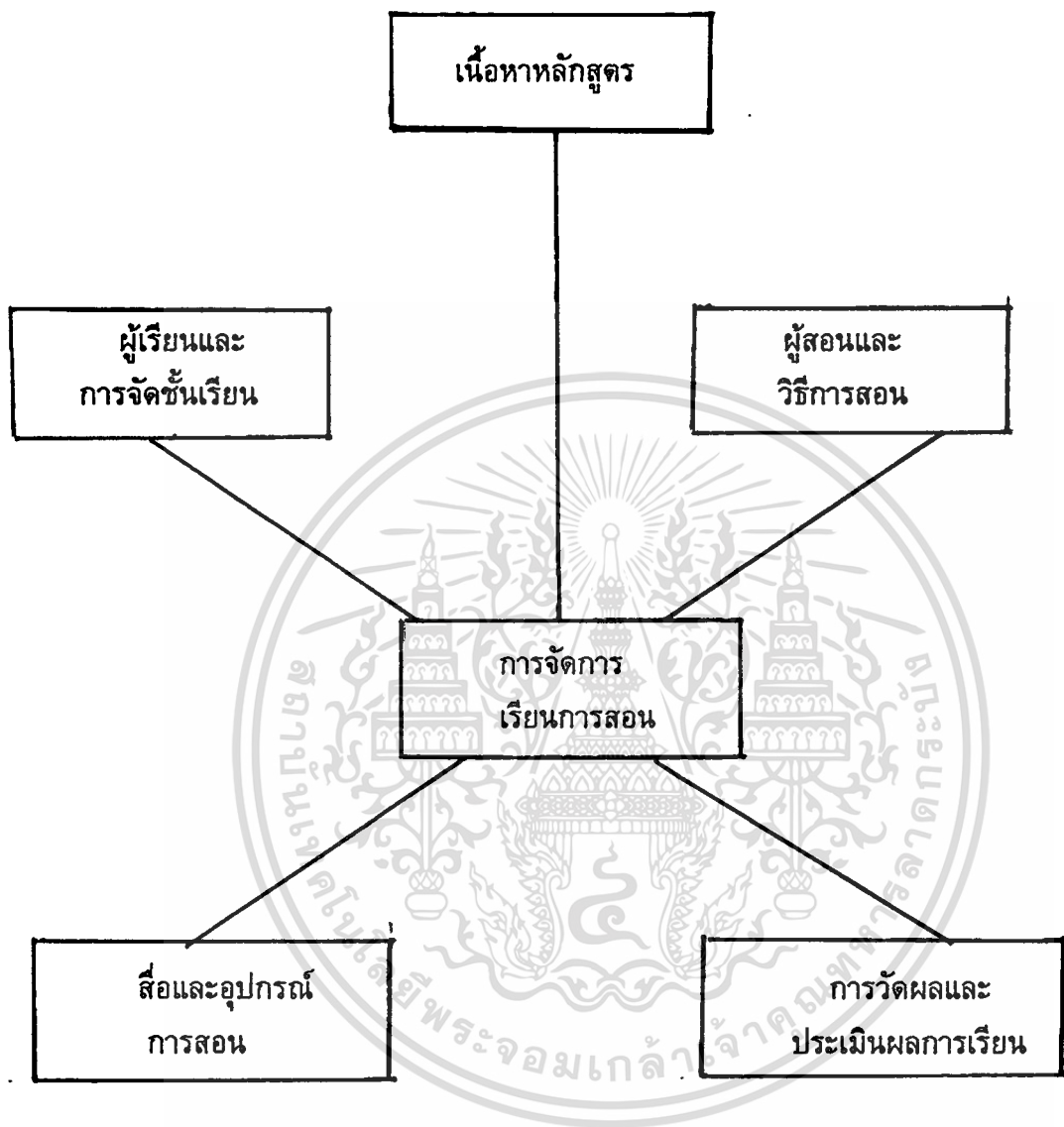

แผนภาพที่ 2

องค์ประกอบจัดการเรียนการสอน ทั้ง 4 ของ สจัด อุทรานนท์

ดังนั้น ผู้ทำการวิจัยได้นำกรอบแนวคิดของ Taba และ สจัด อุทรานนท์ มาสร้างเป็นกรอบแนวคิด การจัดการเรียนการสอนทั้ง 5 องค์ประกอบในการทำวิจัยครั้งนี้
ได้แก่

- องค์ประกอบที่ 1 เนื้อหาหลักสูตร
- องค์ประกอบที่ 2 ผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน
- องค์ประกอบที่ 3 ผู้สอนและวิธีการสอน
- องค์ประกอบที่ 4 สื่อและอุปกรณ์การสอน
- องค์ประกอบที่ 5 การวัดผลและประเมินผลการเรียน

แผนภาพที่ 3
กรอบแนวคิดที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาในการจัดการเรียนการสอน
ทั้ง 5 องค์ประกอบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมมติฐานของการวิจัย

การตั้งสมมติฐานครั้งนี้ ผู้วิจัยได้อาศัยผลงานเอกสาร จากผู้เชี่ยวชาญและผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอน ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลางเป็นแนวทางในการตั้งสมมติฐานดังต่อไปนี้

1. ผู้บริหารสถานศึกษาและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ชาย-หญิง ที่มี อายุต่างกัน วุฒิทางการศึกษาต่างกัน ประสบการณ์ ต่างกัน ย่อมมีความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ทั้ง 5 องค์ประกอบ ได้แก่ เนื้อหาหลักสูตร ผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ผู้สอนและวิธีการสอน สื่อและอุปกรณ์การสอน การวัดผลและประเมินผลการเรียน ทั้งภาพรวมและเป็นรายด้านแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาในขอบเขตต่อไปนี้

1. ขอบเขตของเนื้อหาผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ทั้ง 5 ด้าน ได้แก่

- 1.1 เนื้อหาหลักสูตร
- 1.2 ผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน
- 1.3 ผู้สอนและวิธีการสอน
- 1.4 สื่อและอุปกรณ์การสอน
- 1.5 การวัดผลและประเมินผลการเรียน

2. ประชากร ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา ซึ่งดำรงตำแหน่ง หรือทำหน้าที่ในตำแหน่งผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ จำนวน 34 คน ส่วนอาจารย์ผู้สอน ได้แก่ หัวหน้าคณะ หัวหน้าแผนกและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม จำนวน 129 คน ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง จำนวน 8 วิทยาลัย มีรายละเอียดดังนี้คือ

1. วิทยาลัยสารพัดช่างพระนคร	ผู้บริหาร 5 คน อาจารย์ 28 คน
2. วิทยาลัยสารพัดช่างธนบุรี	ผู้บริหาร 4 คน อาจารย์ 20 คน
3. วิทยาลัยสารพัดช่างนครหลวง	ผู้บริหาร 4 คน อาจารย์ 16 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. วิทยาลัยสารพัดช่างสีพระยา	ผู้บริหาร 5 คน อาจารย์ 23 คน
5. วิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ	ผู้บริหาร 5 คน อาจารย์ 21 คน
6. วิทยาลัยสารพัดช่างกาญจนบุรี	ผู้บริหาร 4 คน อาจารย์ 8 คน
7. วิทยาลัยสารพัดช่างราชบุรี	ผู้บริหาร 4 คน อาจารย์ 7 คน
8. วิทยาลัยสารพัดช่างบรรพการ-แจ่มใส
สุพรรณบุรี	ผู้บริหาร 3 คน อาจารย์ 6 คน

ตัวแปรต้นที่ศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา ประสบการณ์

ตัวแปรตาม คือความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม
ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 แบ่งออกเป็น
5 องค์ประกอบ ได้แก่

1. เนื้อหาหลักสูตร
2. ผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน
3. ผู้สอนและวิธีการสอน
4. สื่อและอุปกรณ์การสอน
5. การวัดผลและประเมินผลการเรียน

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน หมายถึงหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช
2533 ของกรมอาชีวศึกษา กระทรวง ศึกษาธิการ

ผู้บริหาร หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่บริหารในสถานศึกษา ซึ่งเป็นผู้ดูแลในการ
ดำเนินงานและรับผิดชอบ การบริหารในวิทยาลัยสารพัดช่าง ประกอบด้วยบุคคล 2 ระดับ
ได้แก่ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ

อาจารย์ผู้สอน หมายถึง หัวหน้าคณะวิชา หัวหน้าแผนกวิชา อาจารย์ผู้สอน
ซึ่งเป็นผู้ที่ทำหน้าที่ดูแลและทำการสอนแผนกวิชาต่าง ๆ ของคณะวิชาคหกรรมในสถาน
ศึกษา

คณะวิชาคหกรรม หมายถึง คณะวิชาที่เปิดทำการสอนแผนกต่าง ๆ ใน
สถานศึกษา ได้แก่ แผนกวิชาอาหาร-ขนม แผนกวิชาตัดเสื้อสตรี แผนกวิชาเสริม
สวย, แผนกวิชาตัดผมชาย แผนกวิชาตัดเสื้อชาย แผนกวิชาปักจักร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เนื้อหาหลักสูตร หมายถึง เนื้อหาวิชาตามรายวิชาของหลักสูตรวิชาชีพพระยะ
สัน พุทธศักราช 2533

การจัดชั้นเรียน หมายถึง การจัดจำนวนชั่วโมงเรียนที่เปิดสอนในชั้นเรียน
ของรายวิชาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533

ผู้เรียน หมายถึง ผู้เรียนในรายวิชาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช
2533

สื่อและอุปกรณ์การสอน หมายถึง สื่อและอุปกรณ์ ที่ใช้ในการเรียนการสอน
คณะวิชาคหกรรม ในวิทยาลัยสารพัดช่าง

การวัดผลและการประเมินผลการเรียน หมายถึง การวัดผลและการ
ประเมินผล ที่กำหนดไว้ใน การเรียนของหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533

การจัดการเรียนการสอน หมายถึง การดำเนินการ หรือการบริหารในส่วน
ที่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาตามหลักสูตร ผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ผู้สอนและวิธีการสอน
สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล

เชิงอรรถ

- ¹ชวน หลีกภัย, “ความสำคัญและแนวโน้มของการศึกษาเพื่ออาชีพ,” การศึกษาเพื่ออาชีพ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2529), หน้า 1.
- ²สุนทร สุนันท์ชัย, “การพัฒนาการศึกษานอกโรงเรียน,” กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2524. หน้า 71-72. (อัดสำเนา)
- ³วิทยาลัยอาชีวศึกษา, กอง. “หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันพุทธศักราช 2527,” กรุงเทพฯ : กองวิทยาลัยอาชีวศึกษา, 2527. หน้า 14. (อัดสำเนา)
- ⁴คณะอนุกรรมการประสานงานกลางว่าด้วยการอบรมระยะสั้นเพื่อพัฒนาอาชีพ, “การฝึกอบรมระยะสั้นเพื่อการพัฒนาอาชีพ,” กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา, 2529. หน้า 22. (อัดสำเนา)
- ⁵กองแผนงาน กรมอาชีวศึกษา, ก้าวไปในแผนฯ 7 กรมอาชีวศึกษา (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก, 2533), หน้า 26.
- ⁶อาชีวศึกษา, กรม. สรุปผลการปฏิบัติงานกรมอาชีวศึกษา (กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา, 2529), หน้า 7.
- ⁷การศึกษานอกระบบ, โรงเรียน สมาคม. “เอกสารหมายเลข 1 การติดตามการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนในหน่วยงานของรัฐและรัฐวิสาหกิจปีงบประมาณ 2527,” (กรุงเทพฯ : สมาคมการศึกษานอกระบบโรงเรียน, 2529), หน้า 25.
- ⁸อาชีวศึกษา, กรม. คู่มือหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน 2533 (กรุงเทพฯ : โรงเรียนสารพัดช่างพระนคร, 2523), หน้า 2. (อัดสำเนา)
- ⁹อาชีวศึกษา, กรม. สรุปผลการปฏิบัติงานกรมอาชีวศึกษา (กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา, 2529), หน้า 7-12.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

¹⁰ ภูซงค์ อังคปริษาเศรษฐ์, การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง (กรุงเทพฯ : คุณพินอักษรกิจ, 2527), หน้า 92.

¹¹ กองแผนงาน กรมอาชีวศึกษา, ภาวะการมีงานทำของผู้สำเร็จอาชีวศึกษา' 34 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2535), หน้า 185.

¹² Hilda, Taba. **Curriculum Development Theory and Practice** (New York : Harcourt, Brace & World, 1962), p. 422.

¹³ สงัด อุทรานนท์, พื้นฐานและการพัฒนาหลักสูตร (กรุงเทพฯ : วงเดือนการพิมพ์, 2527), หน้า 182-214.

¹⁴ สุมิตร คุณานุกร, หลักสูตรและการสอน (กรุงเทพฯ : ชวนพิมพ์, 2518), หน้า 102-103.

¹⁵ สงัด อุทรานนท์, พื้นฐานและการพัฒนาหลักสูตร (กรุงเทพฯ : วงเดือนการพิมพ์, 2527), หน้า 10.

บทที่ 2

วรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ผู้วิจัย ได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาประกอบการศึกษา ค้นคว้า ซึ่งทำให้สามารถเข้าใจการวิจัยได้ดีขึ้นโดยได้เสนอเนื้อหา แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แนวความคิดและจุดมุ่งหมายการศึกษานอกระบบ

ตอนที่ 2 แนวความคิดและจุดมุ่งหมายในการจัดการศึกษาวิชาชีพพระยะสัน

ตอนที่ 3 แนวความคิดและทฤษฎีการเรียนการสอนผู้ใหญ่

ตอนที่ 1 แนวความคิดและจุดมุ่งหมายการจัดการศึกษานอกระบบ

การจัดการศึกษาวิชาชีพ เป็นการจัดการศึกษาที่ได้มุ่งเน้นพัฒนาทักษะและอาชีพเพื่อให้ให้ประชาชนได้มีโอกาสศึกษาหาความรู้และทักษะ เพื่อประกอบอาชีพหรือใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน เกี่ยวกับแนวคิดและจุดมุ่งหมายการจัด สุนทร สุนันท์ชัย ให้แนวคิดและจุดมุ่งหมายไว้ว่า การศึกษาตลอดชีวิตทั้งระบบอาจแบ่งออกได้ 4 ประเภท คือ

1. การศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อฝึกให้รู้จักคิดเป็น มีความรู้ขั้นพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับพลเมืองทั่วไปเช่น การอ่าน การเขียน ความรู้เกี่ยวกับปัญหาในชีวิตประจำวัน และวิถีแก้ไข ตลอดจนการศึกษาต่อเนื่องทั้งปวงที่อยู่ในประเภทสามัญศึกษา

2. การศึกษาวิชาชีพ เพื่อฝึกหัดให้มีทักษะเพื่อการประกอบอาชีพนับว่าเป็นการศึกษาเฉพาะสาขาสำหรับเพิ่มเติมการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีทักษะความสามารถที่จะประกอบอาชีพได้

3. การศึกษาเพิ่มเติมจากแหล่งข่าวสารข้อมูลเพื่อให้ความรู้ต่อเนื่องทันกับเหตุการณ์จากสื่อมวลชน พิพิธภัณฑสถาน ห้องสมุดประชาชน การเดิน ทางท่องเที่ยว การอภิปราย การประชุมสัมมนา เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. การศึกษาเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ นันทนาการ ศิลปวัฒนธรรม กระบวนการกลุ่มและความเป็นผู้นำตลอดจนการศึกษาเพื่อความ เป็นพลเมืองดี¹

จากแนวคิดการแบ่งระบบการศึกษาตลอดชีวิตออกเป็น 4 ประเภทดังกล่าว จะ เห็นว่าการศึกษาวชิชาชีพเพื่อประกอบอาชีพนับว่ามีความสำคัญยิ่งอย่างหนึ่งของการให้การ ศึกษาซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่การศึกษานอกโรงเรียนจะต้องหาทางช่วยเหลือประชาชน ที่อยู่นอกระบบโรงเรียนให้มีโอกาสได้เรียนรู้ ได้ฝึกทักษะวิชาชีพเพื่อประกอบอาชีพ

การจัดการศึกษาสายอาชีพในประเทศไทยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถ ทำงานได้ในระดับต่าง ๆ ตามความต้องการของชุมชนในสังคม อย่างไรก็ตามในการจัดการ ศึกษาออกโรงเรียนสายอาชีพ ได้เน้นจัดเป็นหลักสูตรที่ใช้ระยะเวลาเรียนสั้น ๆ เพื่อฝึกให้ มีทักษะสำหรับประกอบอาชีพ

แนวคิดและจุดมุ่งหมายเกี่ยวกับการศึกษาวชิชาชีพ ได้มีผู้ให้ความคิดเห็นหลาย ท่านและส่วนใหญ่จะมีความคิดเห็นในแนวเดียวกัน วิเวก ปางพุดพิงศ์ ได้ให้แนวคิดและจุด มุ่งหมายไว้สรุปได้ว่า การศึกษานอกระบบโรงเรียนมีจุดมุ่งหมาย เพื่อส่งเสริมอาชีพให้ ประชาชนทั่วไปได้มีโอกาสฝึกทักษะทางอาชีพเฉพาะตามความถนัดและความสามารถ และสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น ผู้เรียนในระดับนี้มีความพร้อมทั้งภาวะทาง กาย ทางสมอง และอายุ วิชาที่เปิดสอนเป็นหลักสูตรระยะสั้น เปิดสอนในสถานฝึกวิชาชีพ ในสถานประกอบการต่าง ๆ ตลอดจนการบริการของ หน่วยฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่ซึ่งเข้าถึง พื้นที่อยู่ของประชาชน การศึกษาประเภทนี้มุ่งฝึกเสริมอาชีพให้แก่ผู้เรียนทุกระดับ

1. การศึกษานอกระบบโรงเรียน

การศึกษานอกระบบและการศึกษาหลักสูตรระยะสั้นได้มีส่วนช่วยในการ ปรับปรุงคุณภาพของประชากรให้บรรลุเป้าหมายของการพัฒนากำลังคนได้เป็นอย่างดีซึ่ง จะเห็นได้ว่าการศึกษาวชิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นได้มีการขยายตัวอย่างรวดเร็วตามภาวะ ความต้องการของประชาชน กระทรวงศึกษาธิการเล็งเห็นถึงความสำคัญ จึงได้มีโครงการ ต่าง ๆ ที่จะขยายการศึกษาวชิชาชีพหลายสาขาให้กว้างออกไป การเรียนวิชาชีพหลักสูตร ระยะสั้นไม่จำเป็นต้องเรียนวิชาสามัญ ทำให้เสียค่าใช้จ่ายน้อยโดยที่ศึกษาเฉพาะวิชาชีพ ให้สามารถนำเอาความรู้ออกไปประกอบอาชีพได้

การศึกษานอกระบบหมายถึงขบวนการของการเรียนรู้การพัฒนาผู้เรียนในด้านต่าง ๆ รวมทั้งการพัฒนาศักยภาพ ซึ่งเป็นวัยที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงให้กลมกลืนกับสภาพแวดล้อม ช่วยให้ผู้เรียนเป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพ มีความเชื่อมั่นตนเอง บทบาทที่สำคัญประการหนึ่งของการศึกษาจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าถึงการรู้จักตนเองและบรรลุความสุขในชีวิต²

การพัฒนาคนกระทำได้โดยการศึกษา เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถ ทักษะทัศนคติ ค่านิยม การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและพัฒนาคุณธรรม เพื่อให้เป็นสมาชิกที่ดีมีประสิทธิภาพของสังคม การศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่จะต้องมีต่อเนื่องกันไปตั้งแต่วัยทารกจนกระทั่งสิ้นชีวิต ดังคำกล่าวของนักการศึกษาท่านหนึ่งคือ John Dewey ที่ว่า " การศึกษาคือชีวิต หรือชีวิตคือการศึกษา"³

ตามแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ระยะที่ 6 พ.ศ. 2530 - 2534 กล่าวว่า การศึกษานอกระบบโรงเรียน คือ

การศึกษาเพื่อขยายโอกาสทางการศึกษาให้แก่เด็ก และเยาวชนและผู้ใหญ่นอกโรงเรียน เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ได้รับการศึกษาที่เป็นพื้นฐานต่อการดำรงชีวิต รู้จักคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น เห็นช่องทางในการประกอบอาชีพสามารถทำงานเป็นกลุ่ม มีคุณธรรม ศีลธรรม ได้รับข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ทันต่อเหตุการณ์ มีโอกาสพัฒนาทักษะและวิชาชีพตามความจำเป็น สามารถพึ่งตนเองและดำรงชีวิตได้อย่างเป็นสุข⁴

การศึกษาผู้ใหญ่กับการศึกษานอกระบบนั้น นักการศึกษาไทยมักใช้แทนกัน อยู่เสมอโดยหมายถึงสิ่งเดียวกัน ส่วนใหญ่การศึกษานอกระบบที่จัดกันอยู่ในปัจจุบันมักจะจัดให้กับประชากรผู้ใหญ่ที่ไม่ได้เรียนอยู่ในโรงเรียน ส่วนการศึกษานอกระบบที่จัดสำหรับเด็กเล็กหรือเด็กวัยเรียน (อายุ 6 - 12 ปี) นั้นไม่ค่อยได้จัด หรือฟังจะเริ่มกระทำเท่านั้น ฉะนั้นจึงไม่น่าแปลกที่คนส่วนใหญ่เข้าใจว่า การศึกษานอกระบบนี้ก็คือ การศึกษาผู้ใหญ่สมัยก่อนนั่นเอง⁵

Kline และ Keehn ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการศึกษานอกโรงเรียน (อ้างถึงของพุทธชาติ ราชปรีชา) ไว้ดังนี้

การศึกษานอกโรงเรียนเหมือนกับการศึกษานอกระบบและการศึกษาผู้ใหญ่การศึกษาชั่วชีวิต การศึกษาเบ็ดเสร็จเป็นคำที่หมายถึงชนิดของการศึกษาที่พัฒนาเพื่อเป็นทางเลือก หรือส่งเสริมการศึกษานอกระบบโรงเรียน หรือเป็นการศึกษาที่จัดขึ้น เพื่อช่วยปิดช่องว่างของประชาชนเป็นจำนวนมาก⁶

2. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน

แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนนั้น มิใช่จัดการศึกษานอกระบบโดยการสอนเฉพาะให้คนอ่านออกเขียนได้หรือคิดเลขเป็นเท่านั้นการศึกษานอกระบบโรงเรียนควรเน้นเรื่องการส่งเสริมให้เป็นพลเมืองดี รู้จักแก้ปัญหาของตนเองและสังคม รู้จักฝึกฝนทักษะเพื่อประกอบอาชีพ สุนทร สุนันท์ชัย ได้ให้แนวคิดการการศึกษานอกระบบโรงเรียนว่า

ควรมุ่งเน้นให้เกิดการคิดการฝึกทักษะ การแก้ไขปัญหาในการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพโดยมุ่งให้มวลชนมีความสุข สันติ มีความอยู่ดีกินดีการดำเนินงานจำเป็นจะต้องอยู่บนพื้นฐานของความเชื่อในศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ผู้มีความสามารถในการคิด และแก้ปัญหา ให้แก่ตนเองและหมู่คณะอย่างมีเหตุผล ในการแยกแยะความแตกต่าง ระหว่างข้อถูกข้อผิดเพื่อหาทางเลือกในการตัดสินใจอย่างเป็นธรรม⁷

จากแนวความคิดดังกล่าวมาแล้ว การศึกษานอกระบบเป็นการมุ่งส่งเสริมให้คนสามารถนำเอาความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้จากการเรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้อันเป็นผลในการปรับปรุงคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น และนอกจากนี้ยังมีส่วนช่วยในการปรับปรุง คุณภาพของประชากรให้บรรลุเป้าหมาย การพัฒนากำลังคนได้เป็นอย่างดี

3. ความมุ่งหมายของการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน

3.1 เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนคิดเป็น แก้ปัญหาเป็น ภาคภูมิใจ ในความเป็นมนุษย์ของตนเอง รู้จักทำงานโดยตนเอง และร่วมกับผู้อื่นอันจะช่วยให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

3.2. เพื่อให้ประชาชนได้รับการศึกษาตลอดชีวิต

3.3. เพื่อให้ประชาชนได้มีโอกาสศึกษาวิชาชีพตามความต้องการของบุคคลสังคมและความเหมาะสมของท้องถิ่น

3.4. เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์มากขึ้น

3.5. เพื่อให้ประชาชนอ่านออก เขียนได้และรักการอ่าน ตลอดจนคิดเลขเป็นจะได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

3.6. เพื่อให้ประชาชนได้พัฒนาตนเองให้ทันกับเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

3.7. เพื่อส่งเสริมศีลธรรม และวัฒนธรรมอันดีของชาติ⁸

4. จุดมุ่งหมายของการศึกษาผู้ใหญ่

Knowles ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการศึกษาผู้ใหญ่ไว้ว่า การศึกษาผู้ใหญ่มีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ คือ

4.1 ความรู้

4.2. ด้านทักษะ หรือด้านปฏิบัติ

4.3. ด้านทัศนคติ หรือความรู้สึก

4.4. ด้านค่านิยม หรือวิจาร์ณญาณ

4.5. ด้านความเข้าใจ⁹

นอกจากนี้ Bergevin ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการศึกษาผู้ใหญ่

1. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้บรรลุถึงความสุขและความหมายในชีวิต

2. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ที่จะเข้าใจตนเองรู้ความสามารถและขีดจำกัดของตนเองรวมทั้งการมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อบุคคลอื่น

3. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความจำเป็นของการเรียนรู้ แบบการศึกษาตลอดชีวิต

4. เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีความก้าวหน้า ไปตามขบวนการแห่งอายุของตนทั้งด้านจิตใจ วัฒนธรรม ร่างกาย การเมือง และอาชีพ

5. เพื่อสนองความต้องการในด้าน การอ่าน การเขียน ได้มีทักษะในการประกอบอาชีพ มีมาตรการในการรักษาสุขภาพอนามัย¹⁰

ตอนที่ 2 แนวความคิดและจุดมุ่งหมายการจัดการศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น

1. ความเป็นมาของการอาชีวศึกษา

การจัดการเรียนการสอนวิชาชีพในประเทศไทย ได้วิวัฒนาการมาตั้งแต่สมัยที่ไม่มีการจัดการศึกษาแบบเป็นทางการเมื่อสมัยโบราณ มีการเรียนการสอนวิชาชีพกันภายในครอบครัวซึ่งถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ให้การศึกษากับชีวิตและสังคมอย่างแท้จริง แต่การศึกษาวินัยในสมัยก่อนมักอยู่ในขอบเขตจำกัดกล่าวคือมักมีการถ่ายทอดวิชาความรู้ให้กับผู้ที่ป็นบุตรหลานหรือผู้ใกล้ชิดเท่านั้นต่อมาประเทศไทยได้พัฒนาเจริญมากขึ้นความต้องการผู้ที่มีความรู้ด้านวิชาชีพมีมากขึ้นตามลำดับ จึงมีการจัดการอาชีวศึกษาอย่างเป็นระบบอย่างเป็นทางการ ในสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 โดยเจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี เป็นเสนาบดีกระทรวงธรรมการ (กระทรวงศึกษาธิการปัจจุบัน) ได้พิจารณาเห็นว่า การเรียนวิชาสามัญอย่างเดียว นั้น ไม่เป็นการเพียงพอสำหรับประชาชนที่กำลังได้รับความเปลี่ยนแปลงทางสังคมและการเมือง ซึ่งความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนั้น ประเทศไทยเริ่มรับอารยธรรมจากทางตะวันตก เช่น การศึกษา การสื่อสาร การทหาร เป็นต้น ดังนั้นรัฐบาลจึงได้เสนอโครงการการศึกษาด้านวิชาชีพให้แก่ประชาชน ดังข้อความ ตอนหนึ่งว่า " ชนิดของการเล่าเรียนพิเศษเป็นการเล่าเรียนนอกเหนือจากวิชาสามัญ การเล่าเรียนควรเรียนให้ชำนาญเฉพาะสิ่งดีกว่า เช่น ผู้รังวัดแผนที่ ศิลปศึกษา กฎหมาย แพทย์ และทางด้านอาชีพช่างอื่น ๆ"¹¹

จากคำกล่าวนี้จะเห็นได้ว่าการเรียนวิชาชีพได้เริ่มขึ้นแล้ว ดังนั้นในปี พ.ศ. 2455 โครงการแนะแนวทางด้านการศึกษาวินิจฉัยให้แก่ประชาชนจึงเริ่มขึ้น โดยได้จัดกิจกรรมชักจูงใจให้ประชาชนสนใจวิชาชีพ รัฐบาลได้จัดงานแสดงศิลปหัตถกรรมนักเรียนขึ้นเป็นครั้งแรก ที่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย จะเป็นงานแสดงฝีมือของนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ และเป็นการแนะนำประชาชนให้มาสนใจวิชาชีพสาขาต่าง ๆ

การศึกษาวินิจฉัยพระดับอาชีวศึกษาที่เปิดสอนอยู่ในขณะนี้ ได้จัดแบ่งออกเป็น 5 สาขาวิชา คือ

1. ช่างอุตสาหกรรม เป็นการฝึกพลเมืองให้เป็นกำลังงานที่มีประสิทธิภาพในการประกอบกิจการด้านอุตสาหกรรม หรืองานช่างสาขาต่าง ๆ จุดมุ่งหมายของการศึกษาช่างอุตสาหกรรม เพื่อเตรียมบุคลากรตามความถนัดของแต่ละคนการจัดหลักสูตรในสาขานี้ได้แยกเป็นแผนกช่างต่าง ๆ เช่น ช่างยนต์ ช่างอิเล็กทรอนิกส์ ช่างไฟฟ้า ช่างกลโรงงาน ช่างเชื่อมและโลหะแผ่น ฯลฯ เป็นต้น
2. พาณิชยกรรม เป็นการศึกษาทางด้านธุรกิจการค้า สามารถที่จะนำความคิดไปใช้ในการแนะนำพัฒนาทักษะ ทักษะคติในการเลือกที่จะประกอบอาชีพเกี่ยวกับงานธุรกิจได้แยกเป็นแผนกวิชาต่าง ๆ เช่น การบัญชี เลขานุการ พิมพ์ดีด การขาย การจัดการ การตลาด การธนาคาร ฯลฯ เป็นต้น
3. เกษตรกรรม มีจุดมุ่งหมายที่จะเตรียมกำลังคนให้มีประสิทธิภาพด้านการเกษตร มีสาขาที่จัดไว้ในหลักสูตร เช่น เกษตรกรรม สัตวบาล การประมง พืชไร่ พืชสวน อุตสาหกรรมเกษตร ชลประทาน ธุรกิจเกษตร ฯลฯ เป็นต้น
4. คหกรรม เป็นการศึกษาที่เกี่ยวกับงานการบ้านการเรือน เช่น วิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย อาหารและโภชนาการ คหกรรมทั่วไป เป็นต้น
5. ศิลปกรรม เป็นการศึกษาที่เกี่ยวกับงานฝีมือทั้งด้านศิลปกรรมไทยและศิลปกรรมต่างประเทศ เช่น ศิลปกรรม ปฏิมากรรม หัตถกรรม จิตรกรรม ฯลฯ เป็นต้น¹²

2. หลักสูตรอาชีวศึกษา

การอาชีวศึกษา เป็นการศึกษาเพื่อการมีงานทำของมนุษย์ มุ่งให้การศึกษาเพื่อพัฒนากำลังงานคนในสาขาต่าง ๆ ตามความต้องการทางด้านเศรษฐกิจและสังคม เพื่อให้เกิดความสมดุลย์กับทรัพยากรของประเทศ การเรียนเพื่อทำงานของมนุษย์อาจดำเนินการได้ทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียน การให้การศึกษาวินิจฉัยทั้งระบบโรงเรียน

เรียนและนอกระบบโรงเรียน หลักสูตรอาชีวศึกษาได้จัดให้เข้ากับการจัดการศึกษา 2 รูปแบบ คือ

1. การจัดการศึกษาระบบโรงเรียน (Formal Education)
2. การจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน (nonformal Education)

การจัดการอาชีวศึกษาในระบบโรงเรียน เป็นการจัดระบบการศึกษาที่ต้องการพัฒนาคนที่อยู่ในวัยเรียนให้มีความรู้ สติปัญญา กิจนิสัย บุคลิกภาพและวิชาชีพ เพื่อให้อยู่ในสังคมอย่างมีความสุขและปลอดภัย โดยแบ่งการศึกษา คือ

1. การศึกษาวิชาชีพในระดับประถมศึกษาจุดประสงค์ เพื่อให้มีนิสัยในการรักการทำงานแบ่งเบาภาระผู้ปกครอง และยกระดับความเป็นอยู่ให้ดีขึ้นโดยนำความรู้ในวิชาการงาน และพื้นฐานอาชีพประยุกต์ ให้เข้ากับชีวิตประจำวัน

2. การศึกษาวิชาชีพในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น จุดประสงค์ เพื่อให้เกิดอุปนิสัยรักการทำงานนักเรียนในระดับนี้อยู่ในสภาวะที่จะสามารถสำรวจความถนัดและความสนใจของตนเองได้โดยนักเรียนอาจจะเลือกการทำงานเพื่อเป็นพื้นฐานแทนอาชีพ การศึกษาระดับนี้มุ่งพัฒนาความพร้อม ของนักเรียนในการเลือกวิชาชีพในระดับสูงขึ้นไป¹³

3. การศึกษาวิชาชีพในระดับมัธยมตอนปลาย (ม.4-5-6) การศึกษาระดับนี้จะกำหนดจุดมุ่งหมายให้จบในตัว หากไม่ศึกษาต่อก็พร้อมที่จะออกไปประกอบอาชีพในตลาดแรงงานได้ หรือเพื่อให้รู้แนวทางที่จะศึกษาต่อเพิ่มเติมตามความถนัดและความสนใจของแต่ละบุคคล อีกลักษณะหนึ่งจะจัดการเรียนการสอนเป็นหลักสูตรวิชาชีพโดยเฉพาะได้แก่ หลักสูตรป.วช. ป.วส. ป.ม. ป.วท. และปริญญาตรี เป็นต้น

หลักสูตรการสอนวิชาชีพโดยเฉพาะ จะจัดสอนในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา สถาบันราชมงคล สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าวิทยาเขตพระนครเหนือ และสถาบันอุดมศึกษาเอกชน รวมทั้งสิ้นประมาณ 505 แห่ง เป็นของรัฐ 212 แห่ง และของเอกชน 295 แห่ง¹⁴

การจัดการอาชีวศึกษานอกระบบโรงเรียน จุดประสงค์ของการอาชีวศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อเป็นการเสริมวิชาชีพให้กับประชาชนทั่วไปได้ฝึกทักษะในวิชาชีพเฉพาะตามความถนัดและความสามารถและสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น ผู้เรียนใน

ระดับนี้มีความพร้อมทั้งภาวะทางกาย ทางสมอง และอายุ วิชาที่เปิดสอนเป็นหลักสูตรระยะสั้นในสถานฝึกอาชีพ สถานประกอบการต่าง ๆ ตลอดจนบริการของหน่วยฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่ การศึกษาประเภทนี้มุ่งฝึกอาชีพให้แก่ผู้เรียนทุกระดับ

การจัดอาชีวศึกษาในแต่ละสาขาวิชาจะเปิดสอนในระดับต่าง ๆ ดังนี้

1. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ป.วช.) ใช้เวลาเรียน 3 ปีต่อจากมัธยมต้น มุ่งผลิตแรงงานฝีมือ

2. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ป.วส.) ใช้เวลาเรียน 2 ปี ต่อจากระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ป.วช.) มุ่งผลิตแรงงานระดับช่างเทคนิคหรือแรงงานระดับกลาง

3. หลักสูตรประโยคครูมัธยม (ป.ม.) ใช้เวลาเรียนวิชาครูอีก 1 ปี ต่อจากระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ป.วส.) มุ่งผลิตครูอาชีวศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ

4. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ป.วท.) ใช้เวลาเรียน 2 ปี ต่อจากมัธยมปีที่ 6 โดยมุ่งให้การศึกษาวชิชาชีพแก่ผู้สำเร็จการศึกษาในสายสามัญมาแล้ว เพื่อนำไปประกอบอาชีพเป็นแรงงานระดับกลางหรือระดับเทคนิค

5. หลักสูตรปริญญาตรี ใช้เวลาเรียน 2 ปี ต่อจากระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ป.วส.) ประกาศนียบัตรประโยคครูมัธยม (ป.ม.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ป.วท.)

6. ระดับวุฒิมัธยม (หลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น) รับฝึกอบรมผู้ที่มีความรู้ไม่ต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ยกเว้นบางหลักสูตรผู้เข้าฝึกอบรม ต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น เน้นการฝึกอาชีพง่าย ๆ ที่ไม่สลับซับซ้อน จะใช้ระยะเวลาการเรียนตั้งแต่ 6 ชั่วโมง ถึง 225 ชั่วโมง¹⁵

การจัดหลักสูตรการอาชีวศึกษาดังที่ได้กล่าวมาแล้ว เป็นการ จัดหลักสูตรเพื่อเตรียมบุคลากรให้มีจุดมุ่งหมายที่จะผลิตแรงงานที่มีคุณภาพ มีวินัย และความรับผิดชอบ

3. หลักสูตร

ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนมาก เพราะหลักสูตรจะกำหนดทิศทางของการจัดการศึกษาในการศึกษาที่จะให้ความรู้ ถ่ายทอดวัฒนธรรม การเสริมสร้างทักษะ การปลูกฝัง เจตคติ ค่านิยม และการเสริมสร้างความเจริญเติบโตให้แก่ผู้เรียน ได้พัฒนาทุกด้านเพื่อประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตของตนและสังคม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลักสูตร หมายถึง โครงการที่ประมวลความรู้และประสบการณ์ทั้งหลายที่โรงเรียนจัดให้กับนักเรียน ไม่ว่าจะป็นภายในหรือภายนอกโรงเรียนก็ตาม เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาไปตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้ หรืออีกความหมายหนึ่ง หลักสูตรหมายถึงการจัดประสบการณ์การเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนมีพัฒนาการทางด้านความรู้ ความสามารถ ทักษะ และค่านิยม ตามความต้องการของสังคม¹⁶ หลักสูตรอาจให้ความหมายได้ 3 ประการ คือ เนื้อหาวิชาที่จัดไว้เป็นระบบ ให้กับผู้เรียนได้ศึกษา ประการที่ 2 คือเค้าโครงทั่วไปของเนื้อหาหรือสิ่งเฉพาะที่จะต้องสอน ซึ่งโรงเรียนจัดให้แก่เด็กเพื่อให้ความรู้ จบชั้นหรือให้ประกาศนียบัตรเพื่อให้สามารถเรียนต่อในทางอาชีพต่อไป ประการสุดท้ายคือ กลุ่มวิชาและการจัดประสบการณ์ที่กำหนดไว้ให้ผู้เรียนได้เรียนภายใต้การแนะนำของโรงเรียนหรือวิทยาลัย¹⁷

ความหมายของหลักสูตรอาจแตกต่างกันออกไปตามระดับของสถานศึกษา เพราะขอบเขตและหน้าที่ของการจัดการศึกษาแต่ละระดับนั้นแตกต่างกัน เช่น หลักสูตรในระดับอุดมศึกษาหมายถึง ตัวเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ตลอดจนกิจกรรมที่สัมพันธ์และเกี่ยวเนื่องกับรายวิชานั้น ๆ

Good ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ 3 ประการคือ

1. หลักสูตร คือเนื้อหาวิชาที่จัดไว้เป็นระบบให้ผู้เรียนได้ศึกษาเพื่อให้จบชั้นหรือประกาศนียบัตร ในหมวดวิชาใดวิชาหนึ่งตามความหมายนี้ หลักสูตร หมายถึง เนื้อหาของรายวิชาใดรายวิชาหนึ่ง

2. หลักสูตร คือโปรแกรมการศึกษา ที่โรงเรียนกำหนดให้ผู้เรียนเพื่อรับประกาศนียบัตรต่าง ๆ ตามความหมายนี้ หลักสูตรหมายถึงโปรแกรมการศึกษาที่กำหนดเค้าโครงการเรียนซึ่งประกอบด้วยรายวิชาต่าง ๆ

3. หลักสูตร คือกลุ่มวิชาหรือประสบการณ์ที่กำหนดไว้ให้ผู้เรียนได้เรียนภายใต้การแนะนำของโรงเรียนตามความหมายนี้หลักสูตรหมายถึงโปรแกรมการศึกษาซึ่งประกอบไปด้วยเค้าโครงของเนื้อหาวิชาส่วนหนึ่งและการจัดประสบการณ์อีกส่วนหนึ่ง¹⁸

Veysey กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง ‘ คำนึงอาหารรายวิชาต่าง ๆ ตลอดจนกิจกรรมที่สัมพันธ์และเกี่ยวเนื่องกับรายวิชานั้น ๆ ’¹⁹

เมธี ปิลันธนาพันธ์ ได้กล่าวว่า

หลักสูตร หมายถึงผลรวมของการศึกษาที่ได้วางแผนและจัดขึ้นไว้ อย่างมีระบบเพื่อช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์ขึ้นในระหว่างผู้เรียน กับระบบการสอนเพื่อเป็นการนำไปสู่การเรียนรู้ เพราะแกนกลางของหลักสูตรนั้นอยู่ที่ การเรียนรู้ และการเรียนรู้จำเป็นจะต้องประกอบด้วย เนื้อหาวิชา และ กระบวนการต่าง ๆ ร่วมกัน²⁰

วิชัย วงษ์ใหญ่ ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ 4 ประการ คือ

1. รายการที่ทางโรงเรียนกำหนดสอน และรวมทั้งวัสดุหลักสูตรอื่น ๆ
2. รายการที่สอนให้กับเด็ก
3. รายวิชาที่ทางโรงเรียนเปิดสอน
4. การวางแผนจัดประสบการณ์ การเรียนรู้ซึ่งทางโรงเรียนจัดเสนอแนะขึ้นไว้²¹

Saylor และ Alexander ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ 4 ประการ คือ

1. ความหมายของหลักสูตรในแง่ของวิชา และเนื้อหาวิชา กล่าว คือ หลักสูตรหมายถึงวิชาและเนื้อหาวิชาที่สอน โดยครู และเรียนโดยนักเรียน
2. ความหมายของหลักสูตรในแง่ของมวลประสบการณ์ของผู้เรียน หมายถึงลำดับของสิ่งต่าง ๆ ซึ่งผู้เรียนจะต้องทำและหาประสบการณ์ โดยการพัฒนาความสามารถในการทำสิ่งต่าง ๆ ให้ดีเพื่อเสริมสร้างกิจกรรมในการดำเนินชีวิต
3. ความหมายของหลักสูตรในแง่ของวัตถุประสงค์กล่าวคือ หลัก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สูตรไม่เพียงแต่หมายถึงสิ่งที่นักเรียนจะสามารถทำได้ขณะเรียนเท่านั้นแต่หมายถึงสิ่งที่เขาจะทำได้หลังจากเรียนแล้วด้วย

4. ความหมายของหลักสูตร ในแง่ของการวางแผน กล่าวคือ หลักสูตรคือแผนการสำหรับจัดเตรียมชุดการเรียนรู้ที่เหมาะสม เพื่อผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายกว้าง ๆ ทางการศึกษาซึ่งสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์เฉพาะเพื่อสนองความต้องการของประชากรเฉพาะแห่ง และมีโรงเรียนเป็นศูนย์กลาง²²

สัจ อูทรานนท์ ได้สรุปความหมายของหลักสูตรไว้ดังนี้

1. หลักสูตร คือสิ่งที่สร้างขึ้นในลักษณะของรายวิชาซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาสาระที่ได้จัดเรียงลำดับความยากง่าย หรือเป็นขั้นตอนอย่างดีแล้ว

2. หลักสูตรเป็นสิ่งที่สังคมสร้างขึ้น สำหรับให้ประสบการณ์ทางการศึกษาแก่เด็กในโรงเรียน

3. หลักสูตรประกอบด้วยประสบการณ์ทางการเรียน ซึ่งได้วางแผนไว้เป็นการล่วงหน้าเพื่อมุ่งหวังจะให้เด็กได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ต้องการ

4. หลักสูตรประกอบด้วยประสบการณ์ทั้งหมดของผู้เรียน ซึ่งเขาได้ทำได้รับรู้และได้ตอบสนองต่อการแนะแนวทางของโรงเรียน²³

จากความหมายหลักสูตรดังกล่าว สรุปได้ว่าหลักสูตรคือ สิ่งที่กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน หรือการจัดประสบการณ์ทางการศึกษาเข้าด้วยกันทั้งหมด เพื่อเป็นรากฐานของกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งนักศึกษาต้องได้รับภายใต้การดำเนินงานของสถานศึกษาโดยที่ประสบการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้จะมีอยู่ในหรือนอกสถานศึกษาก็ได้

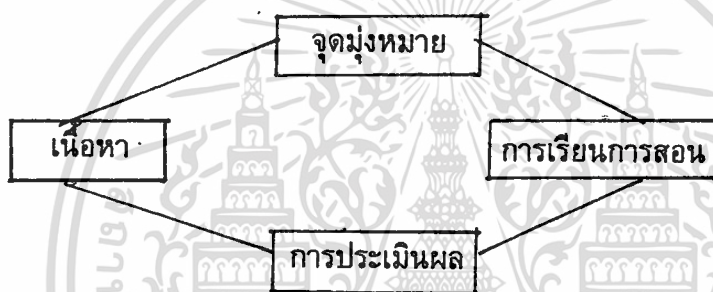
องค์ประกอบของหลักสูตร นับว่าเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้ความหมายของหลักสูตรสมบูรณ์เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน การประเมินผล และการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตร

Taba ได้กล่าวว่าองค์ประกอบของหลักสูตร ประกอบด้วย 4 อย่าง คือ

1. จุดมุ่งหมาย
2. เนื้อหา
3. การเรียนการสอน
4. การประเมินผล²⁴

ซึ่งองค์ประกอบพื้นฐานของหลักสูตรทั้ง 4 อย่างนี้ มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและ

กัน

แผนภาพที่ 4

แสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบพื้นฐานของหลักสูตร

4. องค์ประกอบพื้นฐานหลักสูตร

4.1 จุดมุ่งหมาย

จุดมุ่งหมายเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของหลักสูตร เพราะจุดมุ่งหมายจะเป็นเครื่องชี้ถึงเป้าหมายของหลักสูตรว่าต้องการให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะเป็นเช่นใดความสำคัญของจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีดังนี้

1. จะเป็นแนวทางในการจัดเนื้อหาสาระ ที่นำมาบรรจุไว้ในหลักสูตรได้อย่างเหมาะสม

2. จะเป็นแนวทางให้ครูได้จัดประสบการณ์ที่เหมาะสมให้กับผู้เรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. จะบอกให้ผู้เรียนได้ทราบว่า เขาควรจะเรียนรู้อะไรบ้างจะช่วยให้นักเรียนได้เตรียมตัวเป็นการล่วงหน้า

4. จะเป็นแนวทางในการกำหนดวิธีการวัดผลและประเมินผล การเรียนการสอน²⁵

4.2 เนื้อหาวิชา

เนื้อหาวิชาเป็นส่วนสำคัญของหลักสูตร เพราะเป็นส่วนที่ตอบสนองต่อความมุ่งหมายของหลักสูตรที่ตั้งไว้ สุมิตร คุณานุกร ได้เสนอหลักเกณฑ์การกำหนดเนื้อหาวิชา คือ

1. มีความเชื่อถือได้และเป็นแก่นสารของความรู้ในแต่ละวิชา
2. ความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของสังคม
3. สนองความมุ่งหมายได้หลาย ๆ ประการ
4. สอดคล้องกับวุฒิภาวะในการเรียนรู้ และประสบการณ์ของผู้เรียน
5. สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน²⁶

ผู้เรียน

4.3 การนำหลักสูตรไปใช้

Beaunamp กล่าวถึงการนำหลักสูตรไปใช้ หมายถึง การนำหลักสูตรไปปฏิบัติ โดยประกอบด้วยกระบวนการที่สำคัญที่สุด คือ การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนให้ครูได้มีพัฒนาการเรียนการสอน²⁷

ฮาร์ง บัวตรี กล่าวว่า การนำหลักสูตรไปใช้ หมายถึงการจัดกระบวนการเรียนการสอน สำหรับสอนเป็นประจำทุกวัน²⁸

กรมอาชีวศึกษา กำหนดภารกิจเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรว่า ผู้บริหารหรือผู้อำนวยการวิทยาลัย ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ หัวหน้าคณะวิชา หัวหน้าแผนกวิชา และครูต้องร่วมกันบริหารการใช้หลักสูตร โดยการศึกษาหลักสูตร กำหนดการปฏิบัติงาน กระบวน ปฏิบัติงาน กิจกรรมการสอน และกำหนดแผนงานส่งเสริมการเรียนการสอน²⁹

4.4 การสอนของครู

ผู้สอนที่เตรียมการสอนดี มีบันทึกการสอนเป็นแผนงานในการดำเนินการสอน จะทำให้ผู้สอนมีความสามารถที่จะทำการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะมีลำดับขั้นตอน การสอนตามกำหนดเวลาไว้พอเหมาะ ผู้สอนจะมีความคล่องตัวและรู้วัตถุประสงค์ มีความพร้อมทุกด้านที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้โดยสมบูรณ์ จะเป็นการช่วยให้สภาพการเรียนรู้ ดีขึ้น ผลสำเร็จในการเรียนก็ย่อมจะเกิดกับผู้เรียนอย่างเต็มที่³⁰

4.5 การประเมินผล

การประเมินผลเป็นสิ่งสำคัญในการประเมินหลักสูตร สงัด อุทรานนท์ กล่าว ว่า จะต้องประเมินสิ่งต่อไปนี้

1. ประเมินเอกสารหลักสูตร
2. ประเมินการใช้หลักสูตร
3. ประเมินสัมฤทธิ์ผลของหลักสูตร
4. ประเมินระบบหลักสูตร³¹

5. องค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอน

องค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอน สงัด อุทรานนท์ ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. ครูผู้สอน
2. ผู้เรียน
3. หลักสูตร
4. สิ่งแวดล้อมทางการเรียน³²

5.1 ครูผู้สอน

ครูผู้สอนเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญยิ่ง ที่ทำให้การเรียนการสอนเป็นไป อย่างมีประสิทธิภาพ การเตรียมการสอนของครูจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ จากสูตรการ เรียนรู้ของ Carroll ได้ชี้ให้เห็นว่าคุณภาพการเรียนของนักเรียนจะมีความเกี่ยวข้องกับคุณ ภาพในการสอนของครู

1. ความถนัดทางการเรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ความสามารถในการเข้าใจในการสอน
3. ความพยายามในการเรียน
4. เวลาที่ใช้ในการเรียน
5. คุณภาพในการสอนของครู³³

5.2 ผู้เรียน

ผู้เรียนเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญ ในการจัดการเรียนการสอนและจะขาดไม่ได้เพราะถ้าหากไม่มีผู้เรียนแล้วการเรียนการสอนก็จะไม่เกิดขึ้น ในระบบการเรียนการสอนของ Kemp

1. ศึกษาคุณลักษณะของผู้เรียน
2. กำหนดหัวข้อที่จะสอนและเขียนวัตถุประสงค์ทั่วไป
3. ระบุดจุดมุ่งหมายของการสอนในเชิงพฤติกรรม
4. กำหนดเนื้อหาวิชาที่สนับสนุนวัตถุประสงค์ในแต่ละข้อ
5. ทดสอบเพื่อวัดความรู้ ความสามารถก่อนที่จะทำการสอน
6. เลือกกิจกรรม และแหล่งวิชาการสำหรับการเรียนการสอน เพื่อนำเนื้อหาวิชาไปสู่จุดหมายปลายทางที่วางไว้
7. ประสานงานในเรื่องบุคลากรอาคารสถานที่เครื่องมือเครื่องใช้
8. ประเมินผลการเรียนของผู้เรียน
9. ปรับปรุงแก้ไขแผนการเรียนการสอนให้ดีขึ้น³⁴

5.3 หลักสูตร

หลักสูตร ได้แก่จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน เนื้อหาสาระที่สอนกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งรวมถึงการใช้สื่อการสอน และการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน เนื่องจากหลักสูตรเป็นสื่อกลางที่จะน่านักเรียนให้ไปสู่จุดหมายปลายทาง ที่สังคมได้คาดหวังไว้ ดังนั้น หลักสูตรจึงมีความเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงจุดหมายปลายทาง³⁵

5.4 สิ่งแวดล้อมทางการเรียน

Gerlach และ Ely ได้กำหนดการจัดการจัดการเรียนการสอน กล่าวคือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. กำหนดวัตถุประสงค์
2. เลือกเนื้อหาวิชา
3. ประเมินพฤติกรรมก่อนการเรียน
4. การดำเนินการสอนซึ่งได้แก่ วิธีการสอน จัดกลุ่มผู้เรียน จัดเวลาเรียน จัดห้องเรียนและเลือกแหล่งวิทยาการ
5. ประเมินผลการเรียน
6. วิเคราะห์ข้อมูลย้อนกลับ³⁶

6. การจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษา

การเรียนการสอนอาชีวศึกษา มีจุดประสงค์ที่จะให้ผู้เรียนที่ได้ศึกษาสามารถออกไปประกอบอาชีพ หลังจากที่ได้เรียนจบไปแล้วดังนั้นหลักสูตรของการสอนอาชีวศึกษาตามแนวคิดของ พงศ์ ทรดาล คือ

1. เครื่องมือ เครื่องใช้ เครื่องจักร ตลอดจนวัสดุในการฝึกควรมีลักษณะเช่นเดียวกับอาชีพจริงหรือใกล้เคียง
2. หลักสูตรจะต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา
3. การรับนักเรียนจะต้องให้พอเหมาะกับจำนวนเครื่องมือ เครื่องใช้ และความสะดวกอื่น ๆ³⁷

การจัดเตรียมองค์ประกอบสนับสนุนการเรียนการสอนอาชีวศึกษา ในสภาพการเรียนการสอนอาชีวศึกษาให้เกิดประสิทธิภาพที่ดี ประกอบไปด้วย

1. สภาพห้องเรียน ห้องปฏิบัติการทดลองและโรงฝึกงาน
2. เครื่องมือ อุปกรณ์ และวัสดุฝึก
3. ครูผู้สอน

ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการทดลอง และโรงฝึกงาน สภาพของห้องเรียน ห้องปฏิบัติการทดลองและโรงฝึกงาน เป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้การเรียนได้ผลดี หรือด้อยกว่าที่ต้องการได้ การจัดวางแผนผังจึงควรพิจารณาอย่างรอบคอบ เพราะห้องเรียน ห้องปฏิบัติการทดลอง หรือโรงฝึกงานจะต้องเป็นแหล่งฝึกอบรมนักเรียนจำนวนมากประกอบกิจกรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ติดต่อกันเป็นเวลานานหลาย ๆ ชั่วโมงในแต่ละวันจึงจำเป็นที่จะต้องคำนึงถึงความสะดวกสบาย เช่น การถ่ายเทของอากาศ การจัดสภาพที่นั่ง บริเวณปฏิบัติงาน เป็นต้น

เครื่องมืออุปกรณ์ และวัสดุฝึก เครื่องมือเหล่านี้เป็นอุปกรณ์สำคัญที่จำเป็นจะต้องใช้ในการปฏิบัติงาน ผู้เรียนจำเป็นจะต้องใช้เป็นประจำ เพื่อให้เกิดทักษะและความชำนาญการเรียนการสอนจะเสียเวลาไปโดยใช่เหตุถ้าเกิดความบกพร่องในการเตรียมเครื่องมือ ความล่าช้าในการจ่ายเครื่องมือ

ผู้สอน ผู้สอนที่เตรียมการสอนดี มีบันทึกการสอนเป็นแผนงานในการดำเนินการสอนจะทำให้ผู้สอนมีความสามารถที่จะทำการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะมีลำดับขั้นตอนการสอนตามกำหนดเวลาไว้พอเหมาะ ผู้สอนจะมีความคล่องตัว และรู้จักอุปสรรคที่มีความพร้อมทุกด้านที่จะทำให้เกิดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ³⁸

ดังนั้นการเรียนการสอนอาชีวศึกษา เป็นการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้ศึกษาเมื่อศึกษาสำเร็จแล้วสามารถประกอบอาชีพได้ คือเป็นหลักสูตรที่จบในตัวเองและสัมพันธ์กับงานฝึกปฏิบัติโดยมุ่งเน้นให้ ผู้ศึกษาได้มีงานทำ

บุญญศักดิ์ ใจจงกิจ ให้แนวคิดในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพจะต้องประกอบด้วย

1. ผู้เรียนอาชีวศึกษา
2. ระบบการเรียนการสอนอาชีวศึกษา
3. หลักสูตรอาชีวศึกษา
4. จัดเตรียมองค์ประกอบสนับสนุนการเรียนการสอน³⁹

จึงสรุปได้ว่าในการจัดการเรียนการสอนของการศึกษา หลักสูตรมีความสำคัญในการบอกจุดประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอนการอาชีวศึกษา และที่สำคัญขององค์ประกอบของหลักสูตรก็ต้องสัมพันธ์กับหลักสูตรการให้ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องอาชีพ การสร้างทักษะในการประกอบอาชีพ การสร้างเจตคติที่ดี และคุณธรรมในการประกอบอาชีพ ตลอดจนความสามารถในการประกอบอาชีพ

จากผลงานการวิจัย

ชาติรี อายุวัฒน์ ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบ ที่เป็นเหตุให้นักศึกษาผู้ใหญ่เลือกเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในโรงเรียนสารพัดช่างเขตกรุงเทพมหานครกับโรงเรียนฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่ ผลวิจัยพบว่า องค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการเลือกเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นได้แก่ความชอบในอาชีพเหมาะสมกับตนเอง หางานทำได้ง่าย มีรายได้พิเศษ ใช้ประกอบเป็นอาชีพรอง ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน⁴⁰

วินัย สายหงษ์ ได้ทำการศึกษาแนวความคิดเห็นที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน วิชาชีพระยะสั้นของครูผู้สอนและผู้บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดกรมการศึกษานอกโรงเรียน พบว่า เกี่ยวกับหลักสูตรและเนื้อหาวิชา ควรยึดหลักให้ผู้เรียนคิดเป็นทำเป็นและแก้ปัญหาเป็น เนื้อหาหลักสูตรควรได้รับการเปลี่ยนแปลงเสมอ อยู่ในระดับเห็นด้วย⁴¹

จันทร์ มณีแสงสาคร ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความพึงพอใจในวิชาชีพที่เลือกเรียนของนักเรียนในโรงเรียนสารพัดช่างพระนคร ปีการศึกษา 2520 พบว่า นักศึกษาชายแลหญิงมีความพึงพอใจกับวิชาชีพที่ตนเองเลือกเรียนทั้งสิ้น ในด้านการตัดสินใจเลือกเรียนวิชาชีพ พบว่า นักศึกษาชายและหญิงส่วนใหญ่มีความสนใจต้องการศึกษาเองบิดามารดาไม่มีส่วนในการเลือกเรียนวิชาชีพ ส่วนใหญ่มีความรู้สึกเกี่ยวกับอาชีพว่า เป็นอาชีพที่หาเงินได้คล่อง และนักศึกษาส่วนใหญ่สามารถนำความรู้ไปใช้หารายได้พิเศษ เป็นการเพิ่มรายได้กับตนเองด้วย⁴²

ณรงค์ ฉายายนต์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาและความต้องการในนักศึกษาผู้ใหญ่ด้านการเรียนการสอนของแผนกช่างเครื่องยนต์ ตามหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นในโรงเรียนสารพัดช่างในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2525 พบว่า นักศึกษามีปัญหาตามลำดับดังนี้ ด้านทักษะ ตัวผู้เรียน สิ่งแวดล้อม หลักสูตร ครูผู้สอน และค่าใช้จ่าย เมื่อเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษาตามอายุ ระดับการศึกษา พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน⁴³

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. การจัดการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน

การจัดการศึกษาวิชาชีพหลักสูตรพระยะสันในส่วนที่กรมอาชีวศึกษากระทรวงศึกษาธิการรับผิดชอบอยู่ ได้เริ่มมาเมื่อปี พ.ศ. 2503 โดยจัดตั้งโรงเรียนฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่ขึ้น 45 แห่ง ทั่วทั้งภูมิภาคของประเทศไทย และได้รับความช่วยเหลือทางด้านอุปกรณ์ ครุภัณฑ์ ยานพาหนะ เครื่องมือ เครื่องจักร จากรัฐบาลสหรัฐอเมริกา (USOM) ในปี พ.ศ. 2515 โรงเรียนฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่ของกรมอาชีวศึกษาได้ออนไปสังกัดกองการศึกษาผู้ใหญ่กรมสามัญศึกษาซึ่งต่อมาได้ยกฐานะเป็นกรมการศึกษานอกโรงเรียน มีบางโรงเรียนที่กรมอาชีวศึกษาขอสงวนไว้ซึ่งเปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนสารพัดช่าง เช่น โรงเรียนสารพัดช่างเชียงใหม่ โรงเรียนสารพัดช่างอุบลราชธานี โรงเรียนสารพัดช่างชลบุรี และโรงเรียนสารพัดช่างสงขลา เป็นต้น⁴⁴

โรงเรียนสารพัดช่าง เป็นสถานศึกษาที่จัดการศึกษานอกโรงเรียน ประเภทวิชาชีพหลักสูตรพระยะสัน สังกัดกองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้เริ่มการฝึกอาชีพให้แก่ประชาชนเป็นครั้งแรก เมื่อปี พ.ศ. 2493 โดยเริ่มต้นจากการทดลองสอนที่โรงเรียนการช่างพระนคร (วัดแก้วแจ่มฟ้าปัจจุบัน) ต่อมาประชาชนสนใจเข้าเรียนเป็นจำนวนมาก ก็ได้ขยายเพิ่มขึ้น ในเขตกรุงเทพมหานคร มี 4 แห่ง ใน พ.ศ. 2509 องค์การยูเอชเอสหรัฐอเมริกาได้ให้ความช่วยเหลือในการปรับปรุงโครงการอาชีวศึกษาหลักสูตรพระยะสันที่โรงเรียนสารพัดช่างพระนคร จากนั้นได้ขยายออกไปเปิดในส่วนภูมิภาค ในจังหวัดที่มีประชากรอาศัยอยู่หนาแน่น⁴⁵ ในปัจจุบันโรงเรียนสารพัดช่างได้สถาปนาเป็นวิทยาลัยเมื่อ พ.ศ. 2534 มีวิทยาลัยสารพัดช่างที่เปิดสอนวิชาชีพหลักสูตรพระยะสัน ทั่วประเทศ 34 แห่ง⁴⁶

การศึกษาในวิทยาลัยสารพัดช่าง หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน จัดการศึกษาโดยเปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไปได้พัฒนาทักษะความรู้ความเข้าใจและเจตคติที่จำเป็นในการประกอบ อาชีพและเปิดโอกาสให้บุคคลที่อยู่นอกระบบโรงเรียน ได้ศึกษาหาความรู้ด้านวิชาชีพตามความต้องการและความสนใจของตนเองเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและประกอบอาชีพ⁴⁷

วิทยาลัยสารพัดช่าง เป็นวิทยาลัยอาชีวศึกษาสำหรับผู้ใหญ่ ที่ให้การฝึกอบรมวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นให้แก่ประชาชนโดยทั่วไป โดยมีนโยบาย

1. มุ่งพัฒนาบุคคลให้มีความรู้ ฝีมือ เจตคติและนิสัยในการทำงาน เพื่อนำไปประกอบอาชีพสร้างฐานะตนเองได้ และเป็นกำลังทางเศรษฐกิจของประเทศชาติต่อไป
2. มุ่งส่งเสริม และเปิดโอกาสให้บุคคลภายนอกทั่วไป ได้เลือกวิชาชีพ ตามความสามารถและความถนัดของตน
3. มุ่งส่งเสริมความเสมอภาคทางการศึกษาโดยไม่คำนึงถึงระดับสติปัญญาพื้นฐานความรู้ ฐานะทางเศรษฐกิจและฐานะทางสังคมของผู้เรียน
4. เปิดโอกาสให้บุคคลได้พัฒนาความรู้ ทักษะ เจตคติและนิสัยในการทำงานโดยไม่จำกัดวัย

วัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษา

การจัดการเรียนการสอนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของวิทยาลัยสารพัดช่างมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้ที่ไม่มียาชีพที่แน่นอนได้มีโอกาส เข้าศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพตามความถนัด และตามความต้องการของตนเองจนสามารถออกไปประกอบอาชีพได้หรือสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน
2. เพื่อให้ผู้ที่มีอาชีพอยู่แล้วได้มีโอกาสเข้าศึกษาหาความรู้และความชำนาญเพิ่มเติมเพื่อนำไปประกอบอาชีพของตนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ที่จะเปลี่ยนอาชีพได้เข้ารับการศึกษ และฝึกอบรมวิชาชีพใหม่ตามความต้องการ
4. เพื่อยกระดับฐานะความเป็นอยู่ของประชาชนในท้องถิ่นให้ดียิ่งขึ้น ด้วยการพัฒนาตนเองอันจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมต่อไป
5. ส่งเสริมเยาวชนแม่บ้านและพ่อบ้านได้ใช้เวลาว่างจากงานบ้านให้เป็นประโยชน์โดยเข้ารับการฝึกอบรมวิชาชีพ ที่สามารถนำไปใช้ในการปรับปรุงชีวิตครอบครัวให้ดีขึ้น⁴⁸

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวคิดและจุดมุ่งหมายตามความคิดเห็นของนักศึกษา และของหน่วยงานต่าง ๆ ที่จัดการเรียนการสอนวิชาชีพพระยะสัน ส่วนใหญ่จะเน้นไปในแนวทางเดียวกัน คือ เพื่อขยายโอกาสทางการศึกษาให้แก่บุคคลทั่วไปที่ไร้โอกาสทางการศึกษาในระบบโรงเรียน ให้ได้ศึกษาฝึกอบรมเพื่อให้เกิดความรู้ ทักษะ ตามความต้องการและความจำเป็นในการประกอบอาชีพ หรือพัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของตนเองให้ดีขึ้น และให้มีทักษะทางอาชีพ เพื่อประกอบอาชีพที่ใหม่ ๆ สำหรับผู้ที่ยังไม่มีอาชีพ และเพื่อยกระดับหรือพัฒนาอาชีพเดิม สำหรับผู้ที่มีอาชีพอยู่แล้ว อย่างไรก็ตามในปัจจุบันปรากฏว่าภาวะการว่างงานของประชากรสูง ดังนั้นแนวคิดและจุดมุ่งหมายของการเรียนวิชาชีพพระยะสัน จึงได้เน้นการฝึกอบรมเพื่อการประกอบ อาชีพอิสระที่ครบวงจร นั่นคือ การให้ความรู้ ทักษะของวิชาชีพ และความรู้ทักษะทางการประกอบอาชีพด้วย

อย่างไรก็ดี เกี่ยวกับแนวคิดและจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาวิชาชีพพระยะสันโดยทั่วไปในปัจจุบัน คณะกรรมการแผนพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการจ้างงานสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้กล่าวถึงการศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพที่เน้นการฝึกอบรมวิชาชีพพระยะสัน ซึ่งดำเนินการโดยรัฐ มีจุดมุ่งหมายสรุปได้คือ

1. เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนได้รับการฝึกอาชีพตามความถนัด เพื่อเพิ่มพูนความรู้และทักษะเพื่อการดำรงชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพ
2. เพื่อกระจายโอกาสทางการศึกษาให้กว้างขวางยิ่งขึ้นให้ประชาชนได้ฝึกและศึกษาวิชาชีพต่าง ๆ อย่างแพร่หลาย และสอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาประเทศ โดยมุ่งให้ผู้ที่ไม่เคยรับการฝึกอาชีพใดมาก่อนได้มีโอกาสฝึกฝนจนประกอบอาชีพได้ และให้ผู้ประกอบอาชีพอยู่เดิมได้ฝึกและศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อพัฒนาอาชีพของตน
3. เพื่อพัฒนาและยกระดับฝีมือแรงงานให้มีคุณภาพ และตรงตามความต้องการของตลาดและสภาพท้องถิ่น⁴⁹

7.1 สภาพการดำเนินงานของวิทยาลัยสารพัดช่าง

กรมอาชีวศึกษาได้เสนอโครงการการจัดตั้งวิทยาลัยสารพัดช่างต่อรัฐบาลไทย เพื่อเพิ่มแหล่งผลิตวิชาชีพพระยะสันในสาขาต่าง ๆ ให้กว้างขวางยิ่งขึ้นให้แก่ประชาชนทั่วไป และเพื่อช่วยเสริมการเรียนการสอนของนักเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ให้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สามารถเลือกเรียนวิชาชีพในหลาย ๆ สาขาเพื่อนำวิชาชีพไปใช้ในชีวิตประจำวันสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้พิจารณาร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กรมการศึกษานอกโรงเรียน กรมการพัฒนาชุมชน กรมแรงงาน กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กรมปลาน้ำจืด กรมอาชีวศึกษา สำนักงานข้าราชการพลเรือน และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ มีความเห็นชอบในการดำเนินการจัดตั้งวิทยาลัยสารพัดช่างในภูมิภาคต่าง ๆ โดย สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้ดำเนินการวิเคราะห์ความเหมาะสมด้านต่าง ๆ และเห็นชอบด้วยกับการที่จะให้มีการจัดตั้งวิทยาลัยสารพัดช่างเพิ่มขึ้น เพื่อให้บริการการฝึกอาชีพกับประชาชนโดยทั่วไปและบรรจุไว้ใน แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 5 ทั้งนี้โดยมีเหตุผลสนับสนุนดังนี้

1. จำนวนประชากรนอกโรงเรียน เมื่อพิจารณาถึงจำนวนประชากรในวัยเรียน (6 - 21 ปี) ในปี พ.ศ. 2524 มีจำนวน 21.7 ล้านคน อยู่ในโรงเรียน 9.1 ล้านคน และไม่มี โอกาสได้เรียนจำนวน 12.6 ล้านคน เทียบกับประชากรในวัยเรียน ในปีพ.ศ. 2529 แล้ว ปรากฏว่าประชากรในวัยเรียนมีจำนวน 20.9 ล้านคน อยู่ในโรงเรียน 9.7 ล้านคน และไม่มีโอกาสเรียนอีก 11.8 ล้านคน แม้จำนวนเด็กนอกโรงเรียนจะมีจำนวนลดลงก็ตาม แต่ถ้าพิจารณาในด้านจำนวนรวมแล้วก็ยังมีจำนวนสูงมาก ที่จะต้องได้รับการเรียนรู้ให้อ่านออกเขียนได้และการอบรมอาชีพการงานเพื่อให้เป็นพลเมืองดีมีรายได้เลี้ยงตนเองและครอบครัวต่อไปในอนาคตนอกจากนั้นยังมีบุคคลอีกกลุ่มหนึ่งที่มีอาชีพอยู่แล้วแต่ขาดทักษะในการพัฒนาอาชีพให้สามารถเพิ่มรายได้ก็ต้องการได้รับการฝึกอบรมเช่นเดียวกัน ฉะนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการขยายการให้บริการทางด้านความรู้ และอาชีพแก่บุคคลทั้งสองกลุ่ม ดังกล่าวเพิ่มขึ้น

2. จำนวนสถานบริการด้านการศึกษานอกโรงเรียน ในปัจจุบันมีหน่วยราชการที่ดำเนินการเกี่ยวกับการศึกษานอกโรงเรียนอยู่ 9 กระทรวง (หรือประมาณ 50 หน่วยงาน) แต่บริการที่จัดขึ้นก็ยังไม่ตอบสนองความต้องการของประชาชนนอกโรงเรียนได้กล่าวคือในปลายแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 4 สามารถให้บริการได้ประมาณ 3 แสนคนเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 5 ได้

ตั้งเป้าหมายการศึกษาออกโรงเรียนไว้ จำนวน 1.5 ล้านคนต่อไป จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการปรับปรุงและขยายสถาน บริการให้ได้สัดส่วนกับจำนวน เป้าหมายที่เพิ่มขึ้น จากการหารือในการประชุมเมื่อ วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2525 ทุกหน่วยงานเห็นว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนสามารถทำได้เพราะ จากประมาณการต่ำสุดในแต่ละปีทำได้สูงถึง 1.2 ล้านคน หากได้รับจัดสรร งบประมาณเพิ่มขึ้นและรวมเป้าหมายด้านเอกชนเข้าด้วย คาดว่าจะทำได้ตาม เป้าหมายที่กำหนด

3. ความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับ ที่ 5 จุดเน้นของแผน คือมุ่งกระจายผลประโยชน์ของการพัฒนา เพื่อสนอง การแก้ปัญหาความยากจน โดยให้ความสำคัญที่ตัวบุคคลแทนการพัฒนา เพื่อการเพิ่มรายได้เป็นส่วนรวมและยังให้ความสำคัญในการพัฒนาด้านคุณ ภาพของประชากร (ด้านสติปัญญา จิตใจ และอาชีพแรงงาน) ด้านการ ศึกษาก็ให้ความสำคัญที่จะพัฒนาทั้งด้านคุณภาพ และปริมาณการศึกษาใน ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาในชนบท และการศึกษานอกโรงเรียนด้วย นอกจากนี้พื้นที่ดำเนินการตามที่กำหนด ได้กำหนดลงในพื้นที่สนองความ มั่นคง พื้นที่ยากจน พื้นที่เมืองหลัก และพื้นที่เมืองรอง จังหวัดเป้าหมาย พบว่า สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 ใน การเน้นเรื่องพื้นที่

4. สนองตอบนโยบายของรัฐบาลในการเสนอแผนพัฒนาการศึกษา ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติต่อคณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็น ชอบในแผนดังกล่าว แต่ได้ให้แนวทางเพิ่มเติมโดยเฉพาะ การทบทวนให้มี การขยายการศึกษานอกโรงเรียนให้กว้างขวางขึ้น เพื่อสนองตอบนโยบาย การแก้ปัญหาความยากจนในระดับท้องถิ่นให้มากขึ้น

5. ต้นทุนการผลิตต่อหัวของการศึกษานอกโรงเรียน เมื่อพิจารณาถึง ต้นทุนในการ ผลิตนักเรียนทุกระดับการศึกษาปรากฏว่า การผลิตต่อหัวใน ระดับประถมศึกษาต่ำสุด คือ 1,328 บาท เปรียบเทียบกับการผลิตต่อหัว ของการศึกษานอกโรงเรียน จะตกประมาณ 1,200 บาท ซึ่งต่ำกว่าระดับ ประถมศึกษา จึงเห็นควรได้มีการขยายการลงทุนในด้านนี้ ให้การฝึกอบรม

ระยะสั้นเป็นการประหยัดการลงทุน และผู้ได้รับบริการยังสามารถนำความรู้ออกไป ประกอบอาชีพได้โดยตรงและส่วนมากเป็นอาชีพอิสระเป็นส่วนใหญ่⁵⁰

7.2 การจัดการเรียนการสอนวิชาชีพพระยะสั้น

การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น อาจจัดได้หลายวิธีขึ้นอยู่กับสภาพและองค์ประกอบหลายประการซึ่ง ได้แก่ ผู้เรียน ครูผู้สอน เวลา สถานที่ เครื่องมือ และอุปกรณ์การเรียนการสอนต่าง ๆ อย่างไรก็ตามในการจัดควรคำนึงถึงผู้เรียน หรือกลุ่มเป้าหมายเป็นประการสำคัญอันดับแรกเพราะการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพนั้นมีความมุ่งหมายเพื่อที่จะพัฒนาคนให้มีความรู้ มีทักษะ เพื่อนำสู่การประกอบอาชีพหรือการดำรงชีวิตในสังคมอย่างเป็นสุข⁵¹

ในการพัฒนาคนกลุ่มเป้าหมายที่เป็นผู้ใหญ่ให้มีความรู้ ทักษะเพื่อการอาชีพหรือการมีงานทำนั้น นอกจากจะคำนึงถึงสภาพความพร้อมขององค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องแล้วยังจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างด้วย ซึ่งผู้ใหญ่ในทัศนะของนักจิตวิทยาและนักศึกษานั้น เป็นผู้ที่มีการประสบการณ์มีการประกอบอาชีพ มีวัยและเวลาว่าแตกต่างกันตามสภาวะของอาชีพตลอดจนมีความสนใจและความต้องการจากพื้นฐานที่แตกต่างกัน การจัดการเรียนการสอนจึงควรจัดให้อึดหยุ่นตอบสนองต่อสภาพและความแตกต่างของผู้ใหญ่ด้วย ดังนั้นกรมการศึกษานอกโรงเรียนจึงได้เสนอแนวคิด การจัดการเรียนการสอนวิชาชีพพระยะสั้นซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. จัดให้เรียนอย่างต่อเนื่องเป็นรุ่น ๆ ในแต่ละรุ่น อาจใช้เวลาเรียน 3 เดือนหรือ 5 เดือน ตามความเหมาะสม
2. จัดให้เลือกเรียนเฉพาะอย่างหรือเฉพาะส่วนที่ผู้เรียนคิดว่าตรงกับสภาพปัญหาและความต้องการของคน เมื่อเรียนจบนำไปใช้ได้ทันทีและใช้เวลาเรียนเพียงระยะสั้นหากผู้เรียนต้องการอย่างอื่นต่อเนื่องก็ให้ทำได้ โดยการจัดหลักสูตรเป็นรายวิชาให้แต่ละรายวิชาจบในตัว
3. จัดให้ผู้เรียนเลือกเรียน และลงทะเบียนในรายวิชาที่ตนต้องการ

แล้วมาเรียนเมื่อไรก็ได้ตามแต่จะมีเวลาว่าง เมื่อนับเวลามาเรียนรวมกันได้ ตามหลักสูตรกำหนดและส่งผลงานตามที่ได้รับมอบหมาย ก็จะได้รับการ ประเมินผลถือว่าจบหลักสูตร

4. จัดให้ผู้เรียนเลือกเรียนลงทะเบียน และรับงานที่มอบหมายไป ศึกษาและปฏิบัติเองที่บ้าน เมื่อมีปัญหาสามารถมาพบผู้สอนได้ตลอดเวลา เมื่อส่งผลงานจะได้รับการประเมินผลและถือว่าจบหลักสูตร

5. จัดให้ผู้เรียนมีโอกาสศึกษาภาคปฏิบัติด้วยตนเอง โดยการสร้าง เครื่องมือช่วยสอนและจัดแหล่งเรียนไว้ให้ เช่น ห้องสมุด ศูนย์การเรียนรู้ ที่ อ่านหนังสือประจำหมู่บ้าน⁵²

7.3 หลักสูตรที่เปิดสอนในวิทยาลัยสารพัดช่าง

1 หลักสูตรระยะสั้น

หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ถือเป็นหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน ที่มุ่ง พัฒนาคคนให้มีความรู้และทักษะ ในสาขาวิชานั้น ๆ เพื่อนำไปประกอบอาชีพได้อันจะนำไป สู่การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติในที่สุด ดังนี้

หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น เป็นหลักสูตรที่กำหนดขึ้นเพื่อฝึกอาชีพแก่นักเรียนนักศึกษา และประชาชนโดยทั่วไป ที่มีความประสงค์ จะนำความรู้ ความชำนาญจากวิชาชีพที่ตนเองเรียนเพื่อนำไปประกอบอาชีพปรับปรุงงาน เพิ่มพูนความรู้เดิม และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ตามหลักสูตร นี้จะมีทั้ง ภาคทฤษฎีและปฏิบัติลักษณะของหลักสูตรจัดเป็นกลุ่มวิชาที่เรียน จบในตัวเองในเวลาสั้น ๆ คือ 225 ชั่วโมง หรือ ประมาณ 3 เดือนครึ่ง โดย ใช้เวลาเรียนวันละ 3 ชั่วโมงและเปิดเรียนวันละ 3 รอบคือรอบเช้า 9.00 น. ถึง 12.00 น. รอบบ่าย 13.00 น. ถึง 16.00 น. และรอบค่ำ 17.00 น. ถึง 20.00 น. เพื่อเปิดโอกาสให้เลือกเรียนได้ตามเวลาที่ว่าง...⁵³

วิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น 225 ชั่วโมง ที่เปิดสอนอยู่ในวิทยาลัยสารพัดช่าง แบ่งความรับผิดชอบออกเป็นคณะวิชา และแผนกวิชาดังนี้

คณะวิชาช่างกลโลหะ : ประกอบด้วยแผนกวิชาช่างยนต์ ช่างกลโรงงาน และช่างเชื่อมโลหะ

คณะวิชาช่างก่อสร้าง : ประกอบด้วยแผนกวิชาช่างก่อสร้าง ช่างท่อและสุข
ภัณฑ์ ช่างเขียนแบบและช่างเฟอร์นิเจอร์

คณะวิชาช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ : ประกอบด้วยแผนกวิชาช่างไฟฟ้า
ช่างอิเล็กทรอนิกส์ และช่างทำความเย็นและปรับอากาศ

คณะวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม : ประกอบด้วยแผนกวิชาช่างเทคนิคพื้น
ฐาน ช่างพิมพ์ ช่างซ่อมเครื่องจักรกล และช่างเครื่องประดับและอัญมณี

คณะวิชาคหกรรม : ประกอบด้วยแผนกวิชาช่างตัดเสื้อสตรี ช่างเสื้อผ้า
ช่างเสริมสวยและตัดผม ช่างอาหาร - ขนม และช่างปักจักร

คณะวิชาศิลปหัตถกรรม : ประกอบด้วยช่างภาพ ศิลปประดิษฐ์ ดนตรี ช่าง
เขียนแบบและศิลปโฆษณา ช่างผลิตภัณฑ์เครื่องหนัง และช่างเครื่องปั้นดินเผา

คณะวิชาพาณิชยกรรม : ประกอบด้วยแผนกวิชาบัญชี เลขานุการ
คอมพิวเตอร์ พิมพ์ดีด ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ และการตลาด

คณะวิชาเกษตรกรรม : ประกอบด้วยแผนกวิชาสัตวบาล พืชกรรมและ
เทคโนโลยีการเกษตร⁵⁴

2 หลักสูตรประกาศนียบัตรช่างฝีมือ

เนื่องจากสถิติของผู้สำเร็จการศึกษา ม.3 และ ม.ศ. 3 หรือเทียบเท่าทั่ว
ประเทศ มีมากและเพิ่มขึ้นทุกปี แต่จำนวนที่เข้าศึกษาต่อระดับสูงในสายสามัญและสาย
วิชาชีพมีจำนวนน้อยซึ่งทำให้จำนวนผู้ที่ตกค้างไม่สามารถศึกษาต่อได้สะสมมากทุกปี และ
ผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับ ม.3 และ ม.ศ. 3 ไม่สามารถประกอบอาชีพได้ ในที่สุดจะกลายเป็น
ผู้ที่ว่างงาน กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้มอบหมายให้กรมอาชีวศึกษา เปิดสอนวิชาชีพ
ระดับช่างฝีมือ 1 ปี ดังนั้นทางวิทยาลัยสารพัดช่าง สังกัดกองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีว
ศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้เปิดสอนวิชาชีพระดับช่างฝีมือ 1 ปี เพื่อฝึกอบรมให้แก่ผู้
ที่มีความรู้จบ ม.3 ม.ศ. 3 หรือเทียบเท่าขึ้นไป โดยใช้หลักสูตรที่มีลักษณะเป็นหลักสูตร
เร่งรัดและจบในตัวเอง เป็นเนื้อหาวิชาที่ได้คัดเลือกแล้วว่ามีความจำเป็นแก่วิชาชีพในระดับ
ช่างฝีมือโดยตรงและมีพื้นฐานที่จะได้มีโอกาสศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง ให้ทันต่อ
ความเจริญก้าวหน้าทางอาชีพและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ได้ด้วย

ความมุ่งหมายสำคัญในการเปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรช่างฝีมือ คือ

1. ให้ผู้เรียนตามหลักสูตรนี้ มีความรู้ความสามารถทางอาชีพสูงพอที่จะออกไป
ไปทำงานในสถานประกอบการทั้งภาคเอกชน รัฐวิสาหกิจ และภาครัฐบาลได้

2. ให้ผู้เรียนตามหลักสูตรนี้ มีความรู้พื้นฐานในการประกอบธุรกิจขนาดย่อม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถออกไปประกอบอาชีพส่วนตัวได้ในอนาคต

3. ปลุกฝังให้ผู้เรียนมีนิสัยรักงานอาชีพทางช่างฝีมือ และมีนิสัยในการทำงานที่ดีกล่าวคือ ให้อุทิศเวลาว่างเป็นงาน การทำงานเป็นขั้นเป็นตอนและมีหลักการ มีความขยันหมั่นเพียร อดทน ซื่อสัตย์สุจริต มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีสามารถทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างฝีมือเรียนวันละ 6 ชั่วโมง จะเรียน 5 วัน ต่อสัปดาห์รวมชั่วโมงเรียนทั้งสิ้น 1,350 ชั่วโมง เปิดสอนในวิชาดังนี้

1. ช่างเครื่องยนต์
2. วิชาอิเล็กทรอนิกส์
3. วิชาช่างไฟฟ้า
4. วิชาเครื่องทำความเย็นและปรับอากาศ
5. วิชาช่างเชื่อมโลหะ
6. วิชาช่างตัดเสื้อสตรี
7. วิชาบัญชี - พิมพ์ดีด⁵⁵

3. หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533

การศึกษาวชิชาชีพ ได้มีการขยายตัวอย่างกว้างขวางและรวดเร็วตามความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น กระทรวงศึกษาได้ตระหนักดีในเรื่องนี้ จึงได้มีการขยายการศึกษาด้านวิชาชีพแต่ละสาขาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ตามการเปลี่ยนแปลงทางสภาพสังคมและเทคโนโลยีใหม่ ๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนได้ภายในระยะเวลาสั้น ๆ เสียค่าใช้จ่ายน้อย จบ แล้ว สามารถประกอบอาชีพได้ ในการจัดการศึกษาในวิทยาลัยสารพัดช่าง คณะกรรมการบริหารกลุ่มโรงเรียนสารพัดช่างและศูนย์ฝึกวิชาชีพ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความเสมอภาคทางการศึกษาที่เปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไป ได้พัฒนาทักษะ ความรู้ ความเข้าใจ และเจตคติ ที่จำเป็นในการประกอบอาชีพในระดับกึ่งผู้ชำนาญงานหรือผู้ชำนาญงานตามความประสงค์และความสามารถของแต่ละบุคคลโดยใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2523 กระทรวงศึกษาธิการ ใช้เวลาเรียนประมาณ 225 ชั่วโมง หรือ 3 1/2 เดือน⁵⁶

ต่อมาเมื่อเดือน มกราคม พ.ศ. 2533 กรมอาชีวศึกษาซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบจัดการศึกษาวชิชาชีพให้กับบุคคลทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้จัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2523 ดังกล่าวล้าสมัย ไม่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เทคโนโลยีและความต้องการของตลาดแรงงาน ทั้งด้านเนื้อหาวิชา และระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละรายวิชายังไม่เหมาะสม จึงได้ปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นขึ้นใหม่

หลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 เป็นหลักสูตรที่กรมอาชีวศึกษาได้กำหนดขึ้นเพื่อให้สถานศึกษาใช้ฝึกอบรมวิชาชีพให้แก่นักเรียนนักศึกษา และประชาชนทั่วไป ที่มีความประสงค์จะนำความรู้ความชำนาญที่ได้รับนั้นไปประกอบอาชีพ ทั้งในสถานประกอบการหรือประกอบอาชีพอิสระส่วนตัวหรือนำไปปรับปรุงงานที่ทำอยู่ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นหรือเพื่อเพิ่มเติมความรู้พิเศษและสามารถนำไปใช้ปรับปรุงคุณภาพชีวิตประจำวัน การฝึกวิชาชีพตามหลักสูตรนี้ จะประกอบด้วยความรู้ภาคทฤษฎีที่จำเป็นและเกี่ยวข้องกับวิชาชีพนั้น ๆ โดยเฉพาะจะเน้นหนักภาคปฏิบัติ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้รับการฝึกและมีประสบการณ์จริง จนสามารถนำไปปฏิบัติงานได้เมื่อจบหลักสูตร จุดเด่นของหลักสูตรนี้คือ เนื้อหาของแต่ละแผนกวิชาถูกแบ่งออกเป็นตอน ๆ หรือรายวิชาย่อย ๆ ที่จบในตัวเอง ระยะเวลาที่ใช้ฝึกในแต่ละรายวิชานั้น ๆ จะไม่เท่ากัน จะขึ้นอยู่กับเนื้อหาของแต่ละรายวิชาว่าสั้นหรือยาวซึ่งผู้เรียนสามารถเลือกเรียนรายวิชาต่าง ๆ ได้ตามความสนใจและต้องการ ตามความถนัด หรือความสามารถของตนเอง⁵⁷

จุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช 2533

1. เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไป ที่ไม่มีโอกาสศึกษาวิชาชีพในระบบได้มีโอกาสฝึกวิชาชีพ ตามที่ตนต้องการและสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ตามความถนัดและสนใจ
2. เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลที่มีอาชีพอยู่แล้วได้มีโอกาสศึกษาเทคโนโลยีใหม่ ๆ และฝึกวิชาชีพเพิ่มเติมในอาชีพนั้น ๆ สามารถนำไปพัฒนาอาชีพที่ทำให้ดียิ่งขึ้นเป็นการยก ระดับการทำงานและเพิ่มพูนรายได้ให้แก่ตนเองและครอบครัว
3. เพื่อเปิดโอกาสให้แก่บุคคลที่มีอาชีพอยู่แล้ว แต่ประสงค์จะเปลี่ยนไปประกอบอาชีพอื่นได้ มีโอกาสศึกษาและฝึกวิชาชีพอื่นตามที่ตนเองถนัด และสนใจ เพื่อให้มีรายได้สูงขึ้นจากเดิม ตามความประสงค์ของคน
4. เพื่อเปิดโอกาสให้ นักเรียน นักศึกษา ที่สนใจเลือกเรียนวิชาชีพสามารถเรียนตามหลักสูตรนี้ได้ และเมื่อจบหลักสูตรนี้แล้วสามารถโอนหน่วยกิตการเรียนไปสมทบกับหน่วยกิตของระบบโรงเรียนที่ตนเองกำลังศึกษาอยู่ได้

5. เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองทั้งด้านความรู้ความชำนาญตลอดจนแนวทางการประกอบอาชีพ ให้สอดคล้องกับสภาพของสังคมและเศรษฐกิจและความสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

การกำหนดรหัสวิชา หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ประเภทวิชาคหกรรม

รหัสรายวิชาของหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ประกอบด้วยตัวอักษร 3 ตัว ตัวเลข 5 ตัว ตัวอย่างเช่น วคอ. 01060

ตัวอักษรตัวที่ 1 คือ ว หมายถึง วิชาชีพพระยะสัน

ตัวอักษรตัวที่ 2 คือ ค หมายถึง ประเภทวิชาคหกรรม

ตัวอักษรตัวที่ 3 คือ อ หมายถึง แผนกวิชาอาหาร - ขนม

รหัสตัวเลข 2 ตัวแรก ตั้งแต่ 01 - 99 หมายถึง ลำดับรายวิชา

รหัสตัวเลข 3 ตัวหลัง ตั้งแต่ 001 - 999 หมายถึง จำนวนชั่วโมงเรียน

ดังนั้น วคอ. 01060 หมายถึง วิชาชีพพระยะสันประเภทวิชาคหกรรม แผนกอาหาร - ขนม รายวิชาที่ 1 จำนวนชั่วโมง 60 ชั่วโมง

หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ประเภทวิชาคหกรรม ที่กรมอาชีวศึกษา ขออนุมัติให้ทดลองใช้ ได้แก่

1. แผนกวิชาอาหาร - ขนม

1.1 ขนมเพื่ออาชีพ

1.3 กูกี้

1.5 เค้ก

1.7 ขนมเปียะและจันอับ

1.9 อาหารว่างไทย

1.11 อาหารประจำภาค

1.13 อาหารจีน

1.15 อาหารอิสลาม

1.17 เครื่องดื่ม

1.2 โดนัท - ขนมปัง

1.4 พาย - เฟสตรี้

1.6 แต่งหน้าเค้ก

1.8 อาหารคาวไทย

1.10 ขนมหวานไทย

1.12 อาหารฝรั่ง

1.14 อาหารญี่ปุ่น

1.16 การถนอมอาหาร

2. แผนกวิชาเสริมสวย

2.1 สระผม - เชีทผม

2.3 เปลี่ยนสีผม

2.5 แต่งหน้า

2.2 ซอยผม - ดัดผม

2.4 เกลาผมถักเปีย

2.6 แต่งเล็บ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. แผนวิชาตัดผมชาย
- 3.1 ผมทรงสูง
- 3.2 ผมทรงกลาง - ทรงต่ำ
- 3.3 ผมฟรีสไตล์ชาย
4. แผนวิชาตัดเสื้อสตรี
- 4.1 กระโปรงเบื้องต้น
- 4.2 กระโปรงยาว
- 4.3 กระโปรงรูด
- 4.4 กระโปรงต่อตะเข็บ
- 4.5 กระโปรงป้าย
- 4.6 กระโปรงจีบ
- 4.7 กระโปรงกางเกง
- 4.8 กระโปรงตกแต่ง
- 4.9 เสื้อเบื้องต้น
- 4.10 เสื้อคอผูก - เสื้อคอกลม
- 4.11 เสื้อปกบัว - กลาสี
- 4.12 เสื้อฮาวาย
- 4.13 เสื้อคอตั้ง
- 4.14 เสื้อเชิ้ต
- 4.15 เสื้อปกในตัว
- 4.16 เสื้อเทเลอร์
- 4.17 เสื้อคอบีบ
- 4.18 เสื้อคอถ่วง
- 4.19 เสื้อตกแต่ง
- 4.20 กางเกงขายาว
- 4.21 กางเกงขาสั้น
- 4.22 กางเกงตกแต่ง
- 4.23 เย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป
- 4.24 สร้างแบบตัดเสื้อ
- 4.25 ออกแบบเสื้อผ้า
- 4.26 เย็บจักรอุตสาหกรรม
5. แผนวิชาตัดเสื้อชาย
- 5.1 เสื้อสมัยนิยม 1
- 5.2 เสื้อสมัยนิยม 2
- 5.3 การตัดเย็บกางเกง
- 5.4 เสื้อคลุม
- 5.5 เสื้อพื้นเมือง
- 5.6 เสื้อฮาวาย
- 5.7 เสื้อเชิ้ต
- 5.8 เสื้อโปโล
- 5.9 เสื้อซาฟารี
- 5.10 เสื้อพระราชทาน
- 5.11 เสื้อแจ็กเก็ต
- 5.12 เสื้อกั๊ก
- 5.13 เสื้อสูท
- 5.14 ชุดนอน
- 5.15 ชุดนักเรียน
- 5.16 การเกงไม่มีจีบ
- 5.18 ชุดกีฬา
- 5.19 ชุดหมี่
- 5.20 กางเกงกระโปรง
6. แผนวิชาปักจักร
- 6.1 ปักลวดลาย
- 6.2 ปักฉลุลาย
- 6.3 ปักตัวอักษร⁵⁸

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

8. บทบาทของผู้เรียนผู้สอนในการจัดการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะ สั้น

บุคคลที่มีบทบาทในการจัดการเรียนการสอนให้ได้ผลดีมีประสิทธิภาพ ตาม วัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ก็คือ ครูผู้สอนและผู้เรียน โดยเฉพาะผู้เรียนโดยทั่วไปจะต้องพัฒนาตนเองเพื่อการปรับตัวและปรับอาชีพให้ทันกับความเจริญก้าวหน้าของสังคมและเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงเพื่อที่จะได้รับความสำเร็จความสมหวังในชีวิตต้องการที่จะสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น มีความรู้สึกว่าตนเองมีความสมหวังในชีวิตและอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ส่วนผู้เรียนตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น มักมีความแตกต่างระหว่างผู้เรียนด้วยกันหลายอย่าง เช่น ระดับอายุ พื้นความรู้เดิม ประสบการณ์ ของแต่ละบุคคล และมีจุดมุ่งหมายในการเรียนที่แตกต่างกันบางคนเรียนเพื่อยกระดับความรู้ความชำนาญในการประกอบอาชีพหรือเรียนเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันหรือเรียนเพื่อนำไปประกอบอาชีพ เป็นต้น

ลักษณะการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น จะแตกต่างจากการเรียน การสอนนักเรียนตามโรงเรียนในระบบทั่ว ๆ ไป เพราะส่วนมากจะเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่วัย ต่างกันระดับพื้นความรู้เดิมตั้งแต่ ป. 4 อ่านออกเขียนได้ ไปจนถึงระดับอุดมศึกษา แต่ผู้เรียนส่วนมากมาเรียนด้วยความสนใจของตนเอง ส่วนน้อยที่มาเรียนเพราะผู้ปกครองให้ เรียนหรือเรียนเพื่อนำหน่วยกิตไปโอนหน่วยวิชา ฉะนั้นการจัดการเรียนการสอนจึงเป็นสิ่ง สำคัญ เขียวศรี วิวิธสิริ ได้เสนอกระบวนการเรียนการสอนของ Knowles ที่ช่วยให้ครู ผู้สอนจัดวิธีการสอนผู้เรียนที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่ ให้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ควรมีการ ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ให้บรรยากาศในการเรียนที่มุ่งส่งเสริมการเรียนของผู้ใหญ่
2. วางแผนการเรียนการสอนร่วมกันระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียน
3. กำหนดวัตถุประสงค์ของผู้เรียนรู้
4. วางแผนว่ามีแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างไร
5. มีการประเมินผลการเรียน⁵⁹

นอกจากครูผู้สอนและผู้เรียนแล้ว บุคคลที่มีบทบาทในการใช้หลักสูตรให้ได้ ผลอย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่

1. นักวิชาการ ได้แก่ คีกรษานิเทศก์ หรือนักวิชาการที่ทำหน้าที่พัฒนาหลักสูตร มีบทบาทในการส่งเสริมการใช้การใช้หลักสูตรดังนี้
 - 1.1 ช่วยพัฒนาครูให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร และดำเนินการสอนตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร
 - 1.2 ทำการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตรในหน่วยงาน
 - 1.3 ให้การสนับสนุนและส่งเสริมการดำเนินการใช้หลักสูตร โดยให้บริการวัสดุหลักสูตร และให้กำลังใจแก่ผู้นำหลักสูตรไปใช้
2. ผู้บริหารสถานศึกษา ควรมีบทบาทในการส่งเสริม และสนับสนุนการใช้หลักสูตรดังนี้
 - 2.1 ทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรที่โรงเรียนใช้อยู่อย่างชัดเจน
 - 2.2 ให้บริการวัสดุ หลักสูตร และสื่อการเรียนการสอนชนิดต่าง ๆ แก่ครู
 - 2.3 ดำเนินการนิเทศ และติดตามผลการใช้หลักสูตรภายในสถานศึกษา อย่างสม่ำเสมอ
 - 2.4 กระตุ้นและส่งเสริมครูในการใช้หลักสูตรอย่างถูกต้อง เช่นการอบรม หรือจัดประชุม สัมมนา เป็นต้น
 - 2.5 ให้กำลังใจและบำรุงขวัญแก่ครูผู้ใช้หลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อเป็นเยี่ยงอย่างแก่ครูคนอื่น ๆ
3. ครูผู้สอน ในฐานะที่เป็นผู้ใช้หลักสูตรโดยตรงมีส่วนที่จะช่วยสนับสนุนในการใช้หลักสูตรในสถานศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพได้ดังนี้
 - 3.1 ทำการศึกษาหลักสูตรเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรที่ตนเองใช้อยู่อย่างชัดเจน
 - 3.2 ทำการปรับปรุงหลักสูตรที่ใช้อยู่ให้มีความเหมาะสมกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
 - 3.3 ทำการสอนให้ถูกต้องกับเจตนารมณ์ของหลักสูตรที่ใช้อยู่
 - 3.4 พยายามค้นหาวิธีที่เหมาะสมหรือวิธีการที่มีประสิทธิภาพสำหรับการใช้หลักสูตรที่ตนเองเป็นผู้ใช้⁶⁰

จะเห็นได้ว่า ถ้าหากบุคลากรทุกฝ่ายเกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรนี้ ได้ปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างสมบูรณ์ก็พอจะคาดการณ์ได้ว่า การใช้หลักสูตรการเรียนการสอนจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและมีปัญหาน้อย อันจะช่วยให้หลักสูตรประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ได้มากที่สุด

การจัดการเรียนการสอน เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร สิ่งที่ควรคำนึงถึงเป็นอันดับแรก ได้แก่ “แผนการสอน” ลักษณะของการจัดแผนการเรียนที่ดีควรจัด ตามความ ถนัด ความสนใจและความต้องการของท้องถิ่นนั้น ๆ และความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีใหม่ ๆ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบในการจัดโครงการเรียน ซึ่งควรพิจารณา คือ

1. จำนวนชั้นเรียนที่เปิดสอน ก่อนที่จะจัดแผนการเรียนทางโรงเรียนจำเป็นต้องสำรวจชั้นเรียนที่จะเปิดสอนเสียก่อนทั้งนี้ก็เพื่อต้องการจะให้จำนวนชั้นเรียนสอดคล้องกับจำนวนผู้เรียนที่เลือกเข้าเรียน ตามแผนการเรียนต่าง ๆ ที่ผู้เรียนจะเลือกเรียน
2. จำนวนครูผู้สอนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่ง ในการจัดแผนการเรียนกล่าวคือเมื่อทราบชั้นเรียนที่จะเปิดสอนแล้วสิ่งที่โรงเรียนสำรวจอันดับแรกคือ จำนวนครูที่จะสอนในแต่ละชั้นเรียกว่าสอดคล้องกับจำนวนชั้นเรียนที่จะเปิดสอนหรือไม่ ถ้าไม่สอดคล้องกันก็ต้องพิจารณาต่อไปอีกว่าส่วนใดควรเพิ่ม ส่วนใดควรลด ทั้งนี้ก็เพื่อให้แผนการเรียน ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ
3. จำนวนผู้เรียนโรงเรียนต้องสำรวจ จำนวนนักเรียนทั้งหมดพร้อมทั้งสำรวจ ความ ถนัดและความสนใจของผู้เรียน เพื่อนำมาเป็นข้อมูลส่วนหนึ่งของการเปิดแผนการเรียน อีกประการหนึ่งนั้นก็ต้องจัดให้สอดคล้องกับความถนัดและความสนใจของผู้เรียน
4. ปริมาณของวัสดุและอุปกรณ์การเรียนการสอน จะต้องดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพถ้าปริมาณของวัสดุและอุปกรณ์มีเพียงพอกับจำนวนนักเรียน ดังนั้นก่อนที่จะเปิดแผนการเรียนใด โรงเรียนควรที่จะต้องสำรวจ และจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ที่จะเข้าเรียนในแผนการเรียนนั้น
5. ความต้องการของท้องถิ่น ผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนแล้วบางส่วนต้องออกมาประกอบอาชีพในท้องถิ่นของตน ดังนั้นการจัดแผนการเรียนในโรงเรียนจึงจำเป็นต้องให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นด้วย การที่โรงเรียนให้ผู้เรียนเลือกเรียนตามความถนัด และความสนใจเท่านั้นยังไม่เพียงพอ จะต้องให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นด้วย⁶¹

9. การจัดการศึกษาและเทคนิคการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน

การจัดการศึกษาให้ได้ผลจะต้องมีองค์ประกอบต่าง ๆ บุญญศักดิ์ ใจจงกิต ได้กล่าวว่าการจัดอาชีวศึกษาให้ได้ผลนั้น นอกจากมีการศึกษาที่ถูกต้องแล้ว ยังต้องมีองค์ประกอบ คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. กำลังคน คือ มีครูอาชีพศึกษาที่มีทัศนคติ และมีวิธีดำเนินงาน อาชีวศึกษาอย่างถูกต้อง
2. หลักสูตรและวิธีการสอนที่เหมาะสมกับงานอาชีวศึกษา
3. เครื่องจักรและอุปกรณ์การสอนที่มีคุณภาพและจำนวนพอเหมาะ
4. ผู้บริหารและการบริหารงานของโรงเรียน ที่ทำงานตรงตามเป้าหมายและมีสมรรถภาพ
5. เงินงบประมาณที่มีอย่างเพียงพอ⁶²

สำหรับการเรียนการสอนตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น ควรใช้เทคนิคการสอนหลายรูปแบบผสมผสานกัน ในการถ่ายทอดความรู้จากผู้สอน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ซึ่งอาจเป็นรูปแบบการสอนรายบุคคล กลุ่มย่อย หรือกลุ่มใหญ่ก็ตามการจัดการเรียนการสอนแต่ละรูปแบบนั้นไม่เหมือนกันฉะนั้นครูผู้สอนจึงมีหน้าที่เลือกวิธีการสอนให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียน เพราะบางครั้งเนื้อหาวิชา การเรียนการสอนอาจเน้นวิธีการสอนบรรยาย ประกอบการสาธิต เน้นการทำงานเป็นกลุ่ม เน้นการฝึกปฏิบัติ โดยทั่วไปการที่ครูจะเลือกวิธีการสอนแบบใดนั้น ต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้ ที่จะทำให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์มากที่สุด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ เวลา ผู้เรียน ผู้สอน ซึ่งการเรียนการสอนจะบังเกิดผลดีมีความสัมพันธ์กันทั้งผู้เรียนและผู้สอนซึ่งมีองค์ประกอบทางสังคมโดยเฉพาะนักศึกษาในวัยผู้ใหญ่ ฉะนั้นการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้จึงแตกต่างออกไปจากการศึกษาในระบบ

ครูที่มีความสามารถในการสอนนั้นก่อนที่จะดำเนินการสอนควรศึกษาจุดมุ่งหมายของการศึกษาการเรียนของผู้เรียนว่าจะเรียนอย่างไรจะสอนอย่างไร และจะเลือกวิธีการสอนแบบไหน ครูจะต้องเห็นคุณค่าและความจำเป็นของการเตรียมการสอน จงอย่าสอนชนิดที่สอนให้หมดเวลาเท่านั้นต้องสอนโดยผ่านการเตรียมการสอนมาอย่างดีเสมอและวิธีการสอนมีมากมายหลายแบบควรเลือกใช้ให้เหมาะสมกับโอกาสและเนื้อหาวิชา จะบรรยาย ทดลองดี สังเกตดี อภิปรายดี กฎเกณฑ์ดี แก้ปัญหาดี เข้าใจและมีประสบการณ์จริงเมื่อสอนแล้ว ครูจะต้องวัดผล คือสอบ ครูต้องเห็นความสำคัญของการสอบอย่างมีประสิทธิภาพ บุคลิกภาพของครูก็เป็นส่วนหนึ่งที่จำเป็นมากในการสอน เช่น กริยา ท่าทาง เสียงพูด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การแต่งกาย การแสดงอารมณ์ มีความเป็นกันเอง องค์กรประกอบเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนนับถือ ย่าเกรง และรักใคร่ อาจกล่าวได้ว่าครูที่มีความสามารถในการสอนจะต้องปฏิบัติดังนี้

1. มีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน (have clear purpose) ครูที่ประสบผลสำเร็จมักจะมีจุดมุ่งหมายการศึกษาต่าง ๆ อยู่ในใจอย่างชัดเจน จะมีคำถามเกี่ยวกับการวางแผนการสอนการประเมินผลต่าง ๆ อยู่เสมอว่าจุดมุ่งหมายคืออะไรทำไมจึงทำเช่นนี้จุดประสงค์ของความสัมฤทธิ์ผลคืออะไร เมื่อมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนอยู่ในใจแล้ว ก็สามารถปรับปรุงการวางแผนงานหรือแผนการสอนแต่ละวัน เพื่อให้เกิดประสบการณ์ที่ดี ควรมีการพิจารณาอย่างระมัดระวัง “ควรรู้ว่าไปที่ไหนเสียก่อนที่จะเริ่มต่อไป”

2. ศึกษานักเรียน (study pupils) ศึกษาความต้องการ ความสามารถและความสนใจของนักเรียนครูควรจะศึกษานักเรียนเป็นกลุ่มและศึกษาเป็นรายบุคคลซึ่งอาจจะศึกษาได้จากระเบียบวาระสนทนา การทดสอบและจากแบบสอบถาม เพราะจะทำให้การวางแผนและการประเมินผลมีประสิทธิภาพมากขึ้นทำให้สามารถรู้บางอย่างเกี่ยวกับระดับการพัฒนาการ ความต้องการ และขีดความสามารถของแต่ละบุคคลได้

3. รู้จักสนองตอบความต้องการของเด็ก (meet children's needs) เมื่อทราบความต้องการของเด็กแล้วครูควรหาโอกาสพบปะกับเด็กสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เด็กแต่ละคนมีความรู้สึกคล้ายคลึงกันทำให้เกิดความมั่นคง มีความจริงใจและยกย่องเด็กแต่ละคนช่วยปรับปรุงเด็กให้มีวุฒิภาวะสูงขึ้น ด้านความต้องการทางร่างกาย ควรจัดให้มีประสบการณ์และกิจกรรมทางร่างกายที่เหมาะสม เช่น ให้มีการทำงาน การเล่น การพักผ่อนประจำวัน ด้านความต้องการทางสังคมควรจัดให้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มให้มีชมรมและร่วมมือกันทำงานเพื่อให้เกิดผลดีที่สุดด้านความต้องการทางอารมณ์จัดให้เด็กได้พบกับศิลปินดนตรี และส่งเสริมให้เด็กได้แสดงออกตามความชำนาญ จะช่วยให้เกิดทักษะ ทศนคติ ตลอดจนส่งเสริมให้มีลักษณะเป็นพลเมืองดีในระบอบประชาธิปไตย

4. รู้จักชุมชน (know community) พื้นฐานการสอนของครูควรขึ้นอยู่กับความต้องการและสภาพการณ์ของชุมชนการมีความรู้เกี่ยวกับชุมชนจะมีความสำคัญมาก เพราะจะทำให้ครูรู้จักเด็กในชั้นดีขึ้นการสำรวจแหล่งความรู้ในชุมชนจะเป็นแนวทางสำหรับการจัดการศึกษานอกสถานที่ แหล่งบุคคล แหล่งห้องสมุด วิทยุ และแหล่งอุปกรณ์อื่น ๆ

5. วางแผนการสอนที่มีประสิทธิภาพ (make effective plan) ทักษะในการวางแผนเป็นองค์ประกอบการสอนตลอดเทอม จะต้องมีการวางแผนการสอนประจำวันเพื่อให้เกิดความสัมฤทธิ์ผลตามจุดหมายเฉพาะด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. สร้างเนื้อหาวิชาให้มีความหมาย (make content meaningful) พื้นฐานของเนื้อหา ควรได้จัดและเรียบเรียงได้ตรงกับปัญหา ระดับความคิด และความสามารถในการเรียนของเด็กต้องคำนึงถึงวัยวุฒิของผู้เรียน สอนอะไรที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้การให้คำที่มีความหมาย การสอนควรให้หลักการดังกล่าวประกอบหลาย ๆ อย่าง

7. ให้กระบวนการกลุ่ม (group process) กระบวนการกลุ่มที่มีประสิทธิภาพจะมีความสำคัญต่อประสิทธิภาพการสอนมากคือการอภิปรายเป็นกลุ่ม การให้ความร่วมมือ การวางแผน การทำงานและการประเมินผล การเตรียมให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มในห้องเรียนต้องจัดวัสดุอุปกรณ์ไว้อย่างละเอียด จัดบริเวณให้คำแนะนำ และการจัดการประเมินผล ซึ่งนับว่าเป็นส่วนสำคัญในการเตรียมการทำงาน

8. การใช้วัสดุอุปกรณ์ชนิดต่าง ๆ (use varied material) การมีทักษะและเทคนิคในการใช้อุปกรณ์การสอน นับว่าเป็นความสามารถในการสอนอย่างยิ่ง ป้ายนิเทศ การจัดแสดง ฟิล์มสตริป ภาพยนตร์ กระดานชอล์ค การสาธิต ห้องสมุด สิ่งอ้างอิง หนังสือประกอบการเรียนและอุปกรณ์อื่น ๆ ซึ่งครูควรได้นำมาใช้ในการเรียนการสอน การเลือกใช้และการประเมินผลของวัสดุเหล่านั้นควรวางไว้ให้ตรงกับปัญหาที่ครูสามารถทำให้เกิดความกระจ่างและแก้ปัญหาในการใช้วัสดุต่างชนิดกันได้

9. การประเมินผลที่ได้รับ (evaluate outcome) ความสามารถที่ได้พัฒนาขึ้นจากการประเมินผลการพัฒนาการและการเรียนของเด็กเป็นลักษณะหนึ่งของครู ที่มีความสามารถในการสอน ครูสามารถใช้การตรวจสอบจากการทำงานของนักเรียน การสัมภาษณ์ส่วนตัว การใช้ระเบียบสะสมในการประเมินเด็กแต่ละคน

10. การรักษาสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนร่วมงาน (maintain professional relationship) ครูที่ประสบความสำเร็จมักให้ความสนใจต่อการสร้างความสัมพันธ์ต่อเพื่อนร่วมงานอย่างมาก เช่น ต่อครูใหญ่และครูอื่น อาจสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน เด็กนักเรียนผู้ปกครอง ชุมชน⁶³

บทบาทของครูสอนวิชาชีพพระยะสั้นที่ผู้สอนควรมีบทบาทหน้าที่หลาย ๆ อย่างในตัวครูคนเดียว ถือว่าเป็นภารกิจหนึ่งที่ครูซึ่งเป็นผู้ทำหน้าที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้และการพัฒนาโดยรอบด้านขึ้นในตัวผู้เรียน จะต้องรับผิดชอบและจะต้องตระหนักในหน้าที่อันทรงคุณค่านี้อยู่เสมอ ครูมิใช่เป็นผู้สอนอย่างเดียวแต่อาจต้องเป็นผู้จัดผู้ประสานงาน และผู้ให้คำแนะนำด้วย ดังนั้นคุณวุฒิบุคลากรทางด้านคหกรรม ควรพิจารณาทุก ๆ ด้าน เช่น เสื้อผ้า อาหาร ศิลปประดิษฐ์ ฯลฯ มากกว่าผู้เรียนเฉพาะมาด้านเดียว^{64..}

อย่างไรก็ตามครูสอนวิชาชีพ จะต้องมึลักษณะที่แตกต่างจากครูสามัญ และครูผู้สอนที่จะดำเนินการสอนให้สำเร็จผลตามหลักสูตรที่วางไว้ ย่อมต้องอาศัยความสามารถของครูผู้สอนเป็นสำคัญซึ่งมีความรู้ ความสามารถทางวิชาชีพเฉพาะ ดังนั้นครูผู้สอนควรมีคุณสมบัติดังนี้

1. มีทักษะในการทำงาน
2. มีประสบการณ์ในงานอาชีพมาพอสมควร
3. ตัดสินใจดี เป็นตัวอย่างที่ดี
4. ชำนาญในการสอน
5. ชี้อช่องทางในการประกอบอาชีพแก่นักเรียน⁶⁵

ผู้สอนควรมีความกระตือรือร้นเกี่ยวกับวิชาที่สอนและการสอนวิชานั้น ๆ ด้วยโดยจะมีผลให้นักเรียนเป็นผู้กระตือรือร้น และเอาใจใส่ในการเรียนด้วยและความกระตือรือร้นเป็นแรงจูงใจที่ดีที่สุดสำหรับการเรียนรู้⁶⁶

ลักษณะของครูที่ดี 5 ประการ คือ

1. มีความสัมพันธ์กับนักเรียนดีคือจะต้องสนใจเอาใจใส่ ปัญหาของนักเรียน คอยตอบปัญหาแนะแนว ไม่แสดงอารมณ์รุนแรง ไม่เยาะเย้ยรู้จักระงับอารมณ์ มีน้ำใจเป็นนักกีฬา อดทน วางตัวเหมาะสมกับเด็กไม่สนิทสนมเกินไปไม่ทำให้ชายหน้ารู้จักชมเชย เปิดโอกาสให้นักเรียนประเมินผล การสอน และตัดสินความดีงามของนักเรียนด้วยเหตุผล
2. มีความรักในอาชีพครู มีส่วนช่วยแนะนำ เพื่อปรับปรุงการเรียน การสอนรับฟังคำแนะนำปรับปรุงตนเองเสมอ ทนสมัยต่อความรู้และกิจกรรมของครูเห็นว่าอาชีพครูดี สอนไม่อมกมุมิ ร่วมมือสนับสนุนสมาคมการศึกษาหรือวิชา ชีพที่สนใจ ทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อทางราชการ มีความสามารถในอาชีพและใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ในการสอน
3. มีจรรยาครูไม่แพร่ข่าวลือ ชื่อสัตย์ต่ออาชีพ ไม่ขโมยผลงานของคนอื่นไม่ให้ร้ายผู้อื่น มีมารยาทในการติดต่อราชการตามลำดับสายงาน ไม่อ้างอิงศาสนาทำให้ศาสนาอื่นเสียหาย

4. มีคุณสมบัติส่วนตัว มีความซื่อตรง สติปัญญาดี เชื่อมมั่นในตัวเอง มีความคิดริเริ่ม กระตือรือร้น คิดปรับปรุงโรงเรียนเป็นกันเองกับนักเรียน รู้จักผ่อนหนักให้เป็นเบา

5. รูปร่างท่าทางดี แต่งกายสุภาพเสมอ⁶⁷

ครูที่ดีควรมีภูมิ 3 ประการ คือ

1. ภูมิรู้ คือ รู้เรื่องตัวเอง ผู้อื่น สิ่งแวดล้อม และวิชาชีพ
2. ภูมิฐาน คือ สร้างฐานปัจจัยสี่ กินอยู่ สุขภาพ แต่งกายดี
3. ภูมิธรรม คือ มีใจใฝ่ธรรม ความดีงาม ละอายชั่ว กลัวบาป⁶⁸

การที่จะให้การเรียนการสอนบรรลุตามวัตถุประสงค์นั้น ครูจะต้องมีวิธีการสอนที่ดี มีความรู้และทักษะในวิชาที่ตนสอน มีบุคลิกดี และควรประกอบด้วยคุณสมบัติต่าง ๆ ดังนี้

1. มีทัศนคติต่อการสอนและรักอาชีพครูด้วยใจจริง
2. มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดและสามัญสำนึกในการแก้ปัญหา
3. สนใจในปัญหาการศึกษาและสามารถตอบปัญหาได้
4. มีทัศนคติเป็นประชาธิปไตย รับฟังความคิดเห็นผู้อื่น
5. มีคุณธรรมประจำใจและยุติธรรมในการตัดสินปัญหาต่าง ๆ
6. รักความก้าวหน้า หมั่นค้นคว้าในวิทยาการและขยันในการ

ปฏิบัติงาน

7. มีความเชื่อมั่นตนเองและมีหลักในการตัดสินใจที่ดี
8. มีสุขภาพที่ดีทั้งร่างกายและจิตใจ
9. มีความรู้และทักษะในวิชาที่ตนสอนดี
10. รู้จักจัดและบริหารโรงเรียนหรือโรงฝึกงาน
11. รู้จักเป้าหมายของงาน
12. สามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับนักศึกษาและเพื่อนร่วมงาน
13. สอนดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

14. สามารถประเมินความเจริญงอกงามและความรู้ความสามารถ ของนักศึกษา

15. รู้จักความแตกต่างระหว่างบุคคล
16. รู้จักหลักของการเรียนรู้
17. มีความสัจย์ทั้งในงานและส่วนตัว
18. รักษาเกียรติในความเป็นอยู่ของตน⁶⁹

กล่าวโดยสรุปแล้ว บทบาทหน้าที่และคุณสมบัติของครูผู้สอนจะเน้นเกี่ยวกับความรู้ และการเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ และทักษะในวิชาชีพ ตลอดจนจิตวิทยาการ เรียนการสอนของผู้สอนด้วยซึ่ง ลักษณะดังกล่าวย่อมเป็นที่พึงประสงค์ของระบบการ เรียนการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสอนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น

10. สื่อการเรียนการสอน

สื่อการเรียนการสอน เป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับครูที่จะใช้ประกอบการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนวิชาชีพจะต้องมีสื่อการเรียนการสอนและอุปกรณ์การฝึกอย่าง เพียงพอและมีประสิทธิภาพ จึงจะช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุผล

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ ได้สรุปความสำคัญของสื่อจากแนวความคิดของอิริคสันไว้
ดังนี้

1. ช่วยจัดและเสริมประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียน
2. ช่วยครูสอนเนื้อหาวิชาที่มีความหมายต่อชีวิตนักเรียน
3. ช่วยครูแนะนำและกำกับนักเรียน ให้มีปฏิภริยาสัมพันธ์ในทางที่ พึงปรารถนาโดยใช้สื่อต่าง ๆ
4. ช่วยนักเรียนให้สามารถประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ออกไปตามเนื้อหาวิชา
5. ช่วยครูให้สามารถสอนได้รวดเร็วและถูกต้องมากขึ้น⁷⁰

เสาวณีย์ สิกขามัตติต ได้รวบรวมแนวความคิดของบราวน์และคณะเกี่ยวกับ สื่อการสอน ได้แก่อุปกรณ์ทั้งหลายที่สามารถช่วยเสนอความรู้ให้แก่ผู้เรียน จนทำให้เกิดผล

การเรียนรู้ที่ดีซึ่งรวมไปถึงกิจกรรมต่าง ๆ ไม่เฉพาะแต่สิ่งที่เป็นวัสดุหรือเครื่องมือเท่านั้น เช่น การไปศึกษานอกสถานที่ การแสดงบทบาทสมมติ นาฏการ การสาธิต การทดลอง ตลอดจนการสัมภาษณ์และการสำรวจ⁷¹

สื่อการเรียนการสอน เป็นสาขาวิชาการศึกษาที่สอนเกี่ยวกับการผลิต การเลือกใช้วัสดุอุปกรณ์ นอกจากนั้นยังหมายถึง เทคนิคการสอนโดยใช้วัสดุอุปกรณ์ สื่อการสอนเป็นการศึกษาด้วยวัสดุที่มีเสียง มองเห็นได้ อันได้แก่กระดานดำ ภาพถ่าย หรือภาพเขียน วัสดุกราฟฟิค อันได้แก่ แผนภูมิ แผนภาพ กราฟ ภาพโฆษณา หรือโปสเตอร์ ภาพการ์ตูน แผงติดภาพ และแผงแสดง หรือป้ายนิเทศ แผนที่และลูกโลก ของจริง ของจำลอง การสาธิต การศึกษาดูงาน วิทยุโรงเรียนเป็นต้น

สื่อการเรียนการสอนคือตัวกลางหรือสื่อต่าง ๆ ที่ใช้ในกระบวนการเรียนการสอนเพื่อใช้เป็นเครื่องมือหรือช่องทางสำหรับการถ่ายทอดความรู้ของครูถึงผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนได้ทราบวัตถุประสงค์ หรือจุดมุ่งหมายที่วางไว้เป็นอย่างดี⁷²

10.1 ประเภทของสื่อการเรียนการสอน

ประเภทของสื่อการเรียนการสอนแบ่งได้ 3 ลักษณะดังนี้

1. เครื่องมือหรืออุปกรณ์การสอน (hardware) ได้แก่ สื่อใหญ่เป็นอุปกรณ์ทางโสตทัศนศึกษาที่มีเทคนิคการทำซับซ้อนส่วนมากเป็นอุปกรณ์ไฟฟ้า เช่น เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องฉาย สไลด์ เครื่องฉายภาพทึบ เครื่องบันทึกเสียง วิทยุ เครื่องรับโทรทัศน์
2. วัสดุ (software) ได้แก่ สื่อเล็ก เป็นอุปกรณ์ทางโสตทัศนศึกษาที่จัดทำและนำไปใช้สะดวก เช่น फिल्मสไลด์ แผ่นภาพโปร่งแสง แผนภูมิ รูปภาพ บัตรคำ
3. เทคนิคหรือวิธีการ (technique or methods) ได้แก่ การใช้เทคนิคหรือวิธีการต่าง ๆ อันเป็นกรรมวิธีที่เป็นสื่อไปสู่การเรียนรู้แก่ผู้เรียน เช่น นิทาน เพลง การเล่นบทบาทสมมติ ละคร หุ่น การจัดนิทรรศการ การพาไปศึกษานอกสถานที่ การสาธิตทดลอง เป็นต้น ซึ่งกรรมวิธีการใช้สื่อดังกล่าวนี้อาจจะต้องใช้สื่อประเภทที่ 1 และประเภทที่ 2 เข้า ร่วมด้วย⁷³

10.2 คุณค่าของสื่อการเรียนการสอน

นักการศึกษาที่มีชื่อเสียงต่างก็ยอมรับและเห็นพ้องกันว่า สื่อการเรียนการสอนช่วยให้การสอนได้ผลดีขึ้น ในด้านคุณค่าบางประการจากการใช้ดังนี้

1. คุณค่าทางด้านวิชาการ

1.1 เด็กได้รับการสอนจากการใช้สื่อการเรียนการสอนประกอบ การสอนจะได้รับประสบการณ์ตรง และเรียนได้ดีกว่าเด็กที่ไม่มีสื่อการเรียนการสอนประกอบกับการเรียนการสอน

1.2 ลักษณะที่เห็นรูปพรรณของสื่อการเรียนการสอน ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้กว้างขวางเป็นแนวทางให้เข้าใจสิ่งอื่น ๆ ได้ดียิ่งขึ้น และยังช่วยส่งเสริมด้านความคิดและการแก้ไขปัญหาอีกด้วย

1.3 จากการวิจัยสรุปว่าสื่อการเรียนการสอนให้ประสบการณ์ที่เป็นจริงแก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างถูกต้อง ทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนจดจำเรื่องราวต่าง ๆ ได้มากและจำได้นาน

1.4 สื่อการสอนโดยเฉพาะภาพยนตร์ จะช่วยแก้ทักตะในการเรียนรู้

2. คุณค่าทางจิตวิทยาการเรียนรู้

2.1 สื่อการเรียนการสอนทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและต้องการเรียนในสิ่งต่าง ๆ มากขึ้นเช่นการอ่าน ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ จินตนาการ ทักษะการแก้ปัญหาและความซาบซึ้งในคุณค่า

2.2 ทำให้เด็กมีมโนภาพเริ่มแรกอย่างถูกต้องสมบูรณ์ และก่อให้เกิดความคิดรวบยอดเป็นอย่างเดียวกัน ทั้งมีอิทธิพลต่อเจตคติของผู้เรียนด้วย

3. คุณค่าทางด้านเศรษฐกิจการศึกษา

3.1 สื่อการเรียนการสอนสามารถช่วยให้นักเรียน ที่เรียนช้าให้เรียนได้เร็วมากขึ้น ส่วนนักเรียนที่ฉลาดก็จะเรียนรู้ได้มากขึ้นไปอีก

3.2 การสอนโดยอธิบายอย่างเดียว เป็นการสิ้นเปลืองเวลาที่สุดเพราะเด็กจะลืมนง่าย ถ้าใช้สื่อการเรียนการสอน จะช่วยขจัดความสิ้นเปลืองนี้และยังช่วยครูที่สอนดีอยู่แล้วให้สอนดียิ่งขึ้น

3.3 สื่อการเรียนการสอนช่วยประหยัดคำพูด เวลาของครู และยิ่งสำคัญกว่านั้นยังช่วยประหยัดเวลาของนักเรียนทำให้มีเวลาเหลือที่จะศึกษามทเรียนต่อไป

3.4 สื่อการเรียนการสอนช่วยขจัดปัญหาเรื่องสถานที่ เวลาและระยะทาง คือสามารถนำสิ่งที่เกิดในอดีตมาศึกษา ได้ช่วยนำสิ่งที่อยู่ไกลเกินไปมาศึกษาได้ และช่วยนำสิ่งที่เคลื่อนไหวช้าให้เร็ว หรือช้าลงได้⁷⁴

11. การวัดผลและประเมินผล

การวัดผลและประเมินผล เป็นกระบวนการที่สำคัญอย่างยิ่ง ของการจัดการศึกษาเพราะเป็นกระบวนการที่ทำให้ทราบว่าจัดการเรียนการสอนของสถานศึกษาตลอดจนความพยายามต่าง ๆ ของโรงเรียน ที่จะส่งเสริมการสอนให้บรรลุผลตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรจะประสบผลสำเร็จเพียงใด และเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงวิธีการต่าง ๆ ต่อไป ดังนั้น การวัดและประเมินผลการศึกษา จึงเป็นภาระหน้าที่ที่ผู้บริหารสถานศึกษาจะต้องสนใจ ศึกษาหาความรู้ และจัดดำเนินการภายในสถานศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะผลจากการวัดจะเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจของครูและนักการศึกษาเพื่อใช้ปรับปรุงวิธีการสอน การแนะแนว การประเมินผลหลักสูตร แบบเรียน การใช้อุปกรณ์ การสอนตลอดจนการจัดระบบบริหารทั่วไปของสถานศึกษาและนอกจากนี้ยังใช้ช่วยปรับปรุงการเรียนของนักเรียนและการสอนของครูให้ถูกวิธียิ่งขึ้น

กมล สุตประเสริฐ มีความคิดเห็นว่า การวัดผลหมายถึงการตรวจสอบหรือค้นหาว่าสิ่งที่จะต้องตรวจสอบนั้นมีปริมาณและคุณภาพมากน้อยเพียงใด การวัดปริมาณนั้นถ้าใช้เครื่องมือวัดที่เป็นมาตรฐาน ผลของการวัดก็จะออกมาเป็นตัวเลขที่ถูกต้องแน่นอนส่วนการประเมินผลนั้นหมายถึง การเอาผลของการวัดต่าง ๆ มาประมวลชี้ขาดในขั้นสรุป⁷⁵

ชวาล แพร์ตกุล ได้ให้ความหมายว่า การวัดผลหมายถึง ขบวนการใด ๆ ที่จะให้ได้มาซึ่งปริมาณจำนวนหนึ่งอันมีความหมายแทนขนาดสมรรถภาพ นามธรรมที่นักเรียนผู้นั้นมีอยู่ในตน ถ้าใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือกระตุ้น ก็คือเอาจำนวนผลงานที่นักเรียนแสดง ปฏิกริยาโต้ตอบออกมาเป็นเครื่องชี้บอกว่า เขามีสมรรถภาพในเรื่องนั้น ๆ ปานใด ส่วนความหมาย การประเมินผลหมายถึงกระบวนการที่ครูนำทุก ๆ รายการที่ทราบจาก

การวัดไปใช้ คือครูนำผลจากการวัดผลเหล่านั้นมารวมกันเพื่อนำไปวินิจฉัย ติราคา คุณค่า และชี้ขาดลงเป็นผลสรุปว่าเด็กคนนั้นมีคุณภาพสูงหรือต่ำ สมควรสอบได้หรือสอบตก⁷⁶

จากความหมายที่นักวิชาการกล่าวแล้วสรุปได้ว่า การวัดผลคือ กระบวนการที่ได้มาซึ่งตัวเลขจำนวนหรือปริมาณ โดยอาศัยเครื่องมือหรือวิธีการต่าง ๆ เช่น การสังเกต การตรวจผลงาน การสอบถาม หรือสัมภาษณ์ แลกการใช้แบบทดสอบ ส่วนการประเมินผลนั้น เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายหลังการวัดผล โดยการนำเอาผลของการวัดมาพิจารณาเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วตัดสินออกมาว่า สูง ต่ำ กว่าเกณฑ์ หรือเก่ง ปานกลาง อ่อน เป็นต้น

วรสุดา บุญไวยโรจน์ ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการวัดผลและการประเมินผล การเรียนการสอน ไว้ดังนี้

1. ด้านตัวผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนรู้ความสามารถของตนว่า จุดเด่นหรือบกพร่องตรงไหนจะได้หาทางปรับปรุงแก้ไข เพื่อกระตุ้นและสร้างแรงจูงใจในการเล่าเรียน เพื่อให้ผู้เรียนทราบจุดมุ่งหมายของการเรียนวิชานั้น และเพื่อให้ผู้เรียนสร้างกระบวนการเรียนที่ถูกต้อง
2. ด้านผู้สอนและฝ่ายบริหารโรงเรียน เพื่อทราบปริมาณความมั่งงอกงามของผู้เรียนทุกด้านเพื่อช่วยให้การคัดเลือกประสบการณ์และวิธีสอน เพื่อช่วยให้ครูทราบประสิทธิภาพในการสอนของตน เพื่อทราบความสนใจ เจตคติ สภาพทางอารมณ์ สังคม และความต้องการของผู้เรียนเพื่อช่วยในการจัดตำแหน่ง เพื่อช่วยในการนิเทศและการบริหารการเรียนการสอน เพื่อเป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไข โปรแกรมการสอนของสถานศึกษา และเพื่อเป็นข้อมูลที่จะนำไปสู่การวิจัยทางสังคมศาสตร์ต่อไป⁷⁷

สำหรับการประเมินผลการเรียนรู้หลักสูตรวิชาชีพพระยาศรี พุทธศักราช 2533 เป็นการประเมินผลการเรียนรู้เป็นรายวิชาตามระบบหน่วยกิต แต่ละรายวิชาจะต้องได้ค่าคะแนนไม่ต่ำกว่า 1.00 จึงถือว่าสอบได้ และมีการประเมินผลเมื่อเรียนครบหลักสูตรในรายวิชานั้น ๆ จึงจะถือว่าสำเร็จการศึกษา การประเมินผลถือว่ามีความจำเป็นและสำคัญยิ่งเพราะการจัดอาชีวศึกษา เป็นการผลิตคนเพื่อออกไปประกอบอาชีพสนองความต้องการของธุรกิจอุตสาหกรรม เพื่อให้เกิดผลในระบบข้อมูลที่มีคุณภาพ สถานศึกษาจึงต้องจัดให้มีการติดตามผู้สำเร็จการศึกษา เพื่อนำข้อมูลที่ได้รับมาปรับปรุงมาตรฐานของสถานศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทั้งในด้านหลักสูตรและการเรียนการสอน ในการประเมินผลการเรียนรู้นั้นวิทยาลัยเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรงในการปฏิบัติงาน โดยความร่วมมือของบุคคลหลายฝ่าย ในการประเมินผลการเรียน วิทยาลัยควรจัดวางแผนเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นแผนการประเมิน หรือปฏิทินงานประเมินผลประจำวิทยาลัยโดยมีแนวทางการดำเนินงาน ดังนี้

1. การจัดบุคลากรให้จัดตั้งเจ้าหน้าที่วัดผลของวิทยาลัย จากผู้ที่มีความรู้วุฒิ และคุณลักษณะที่เหมาะสมกับงานประเมินผลการเรียนและจัดบุคลากรร่วมดำเนินงานประเมินผลการเรียน กำหนดตัวบุคคลที่จะดำเนินงานต่าง ๆ ตามแผนการประเมินผล จัดอบรม ชี้แจง แนะนำ คณะทำงานวัดผลให้มีความรู้ ความเข้าใจหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน

2. วิธีดำเนินการนำเอาระเบียบการวัดผลประเมินผล หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ของกรมอาชีวศึกษา พ.ศ. 2533 และระเบียบที่ต้องใช้มาทำความเข้าใจกับครู - อาจารย์ ในวิทยาลัยให้มีความรู้ ความเข้าใจและสามารถปฏิบัติงานได้ถูกต้อง จัดหาเครื่องมือวัดผล ประเมินผลการเรียนที่จำเป็นต้องใช้ วิทยาลัยควรจัดให้มีเครื่องมือวัดผลการเรียนตามจุดประสงค์การเรียนรู้ครบทุกด้าน ตรวจสอบเครื่องมือวัดผลให้ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้อย่างน้อย 4 เกณฑ์ คือ

- 1) ตรงจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
- 2) วิเคราะห์คุณภาพด้านความตรงและความเที่ยง
- 3) ความเหมาะสมกับผู้เรียน
- 4) วิเคราะห์ผลสอบ แปลผล และป้อนกลับมาปรับปรุงการเรียน

เนื่องจากระเบียบการประเมินผลและหลักการของหลักสูตร เน้นความสำคัญในเรื่องการเรียนเพื่อการปฏิบัติ ดังนั้น สิ่งที่สำคัญอย่างสำหรับการเรียนการสอนและประเมินผล คือ จุดประสงค์ของการเรียนรู้ ซึ่งจะต้องเขียนออกมาเป็นจุดประสงค์ซึ่งขึ้นกับบทเรียนที่ระบุถึงการกระทำของผู้เรียนในสถานการณ์ที่กำหนดทั้งมีเกณฑ์ที่ชัดเจนว่ากระทำอย่างไรจึงถือว่าผ่าน ดังนั้น เครื่องมือวัดผลทุกชนิดก่อนจะใช้ จำเป็นต้องตรวจสอบ และวิเคราะห์

3. ให้ความรู้แก่ ครู - อาจารย์ ในเรื่องวิธีการวัดผลและประเมินผล ผูกอบรมให้มีความรู้ความเข้าใจ เรื่องเครื่องมือวัดผล ประเมินผลและนวัตกรรมเทคโนโลยีต่าง ๆ ด้วยการจัดประชุมอบรม⁷⁸

การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน เป็นขบวนการที่ช่วยให้ผู้สอนทราบว่า ผู้เรียนสอบได้หรือสอบตกหรือได้กี่เปอร์เซ็นต์และยังเป็นขบวนการที่ควบคู่ไปกับการศึกษาอบรมและพัฒนาความเจริญงอกงาม ให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน ผู้สอน และผู้บริหาร ดังนี้

1. ด้านตัวผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนรู้ความสามารถของตนเองว่ามีจุดเด่นหรือจุดบอดตรงไหนจะได้หาทางปรับปรุงแก้ไขได้ เป็นการกระตุ้นและสร้างแรงจูงใจ ในการเล่าเรียน ผู้เรียนสามารถทราบจุดมุ่งหมายของการเรียนวิชานั้น การสอบจะทำให้ผู้เรียนเห็นว่า ครูต้องการให้รู้ เข้าใจ หรือทำ อะไรได้บ้าง

2. ด้านผู้สอนและฝ่ายบริหารสถานศึกษาได้ทราบปริมาณความงอกงามของผู้เรียนทุกด้าน คือด้านร่างกาย สังคม สติปัญญาและใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาผู้เรียนให้ก้าวหน้าตามระดับความสามารถของตน ครูสามารถคัดเลือกประสบการณ์และวิธีการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนทำให้ครูทราบประสิทธิภาพในการสอนของตนเป็นข้อมูลสำหรับปรับปรุง และแก้ไขโปรแกรมการสอนของสถานศึกษาทำให้ผู้บริหารทราบว่า ควรจะอบรมครูหรือแนะนำครูในเรื่องอะไร โดยใช้ผลจากการวัดผลและประเมินผลนักเรียนเป็นหลัก

การวัดผลและประเมินผลการอาชีวศึกษา มีจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับการวัดและ ประเมินผลทั่ว ๆ ไปคือ สามารถวัดและประเมินผลเพื่อการพัฒนาผู้เรียนและพัฒนาทั้งด้านพุทธิพิสัย เจตพิสัยและทักษะพิสัย ตลอดจนการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำรงชีวิต

การวัดผลและประเมินผล เป็นกระบวนการต่อเนื่องของการเรียนการสอน เป็นกลไกที่จะปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพสอดคล้องและบรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยให้นำผลการประเมินมาทำหน้าที่ 3 ประการ คือ

1. เพื่อศึกษาความรู้พื้นฐานของผู้เรียน
2. เพื่อปรับปรุงการเรียน
3. เพื่อตัดสินผลการเรียน

การวัดและประเมินผลของการอาชีวศึกษา ควรมีลักษณะสำคัญดังนี้ คือ

1. การวัดและประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ การเรียนด้านอาชีพซึ่งมุ่งพัฒนาทั้งด้านพุทธิพิสัย เจตพิสัย และทักษะพิสัยนั้น พฤติกรรมการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกันตามระดับความถนัด ความสนใจ ดังนั้นการวัดผลและประเมินผลจะใช้แบบอิงเกณฑ์เป็นหลัก

2. การวัดและประเมินผลกระบวนการทำงาน และผลงานการเรียนการสอน การอาชีวศึกษามีลักษณะพิเศษ คือต้องเรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ดังนั้นการวัด

และ ประเมินผลจึงต้องดูกระบวนการทำงานและผลงาน โดยมีรายละเอียดของกระบวนการทำงาน เช่น

- ขั้นตอนในการปฏิบัติงาน
- การใช้เครื่องมืออุปกรณ์
- การใช้วัสดุฝึก
- การใช้เวลา
- การรักษาความสะอาด

ฯลฯ

ผลงาน

- ความประณีต
- ความเรียบร้อย
- รูปแบบ
- สัดส่วน
- ประโยชน์ใช้สอย

ทั้งกระบวนการทำงานและผลงานของงานอาชีพ มีลักษณะแตกต่างกันตามลักษณะของงาน การวัดผลและประเมินผลจึงขึ้นอยู่กับคุณพินิจของอาจารย์ผู้สอน

การวัดผลและประเมินผลอย่างเป็นระบบทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ในการเรียนการสอนงานอาชีพจะมีภาคทฤษฎีอันจะเป็นผลสืบเนื่องไปสู่ภาคปฏิบัติที่ถูกต้องตามลำดับขั้นตอน ดังนั้นการวัดผลจะต้องเป็นไปอย่างต่อเนื่อง เพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าระหว่างเรียนและเมื่อสิ้นสุดการเรียน ซึ่งทุกขั้นตอนพฤติกรรมการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์จะต้องผ่านการทดสอบ ทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติในระหว่างการเรียนจนสิ้นสุด⁷⁹

ตอนที่ 3 แนวความคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่

ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิด และทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่ของระบบโรงเรียนเพื่อนำมาเป็นแนวทางการวิจัยดังนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่

การเรียนรู้ของผู้ใหญ่ สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ อ้างอิงมาจาก Knowles 1978 ได้ศึกษาค้นคว้าจากผลงานของลินเดอร์แมน และได้สรุปเป็นพื้นฐานการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่สมัยใหม่ (need adult learning theory) ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้

1. ความต้องการและความสนใจ (needs and interests) หมายความว่าผู้ใหญ่จะเรียนรู้ได้ดีถ้าหากตรงกับความต้องการ และความสนใจของเขา

2. สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตผู้ใหญ่ (life situation) หมายความว่า การเรียนรู้ของผู้ใหญ่ จะได้ผลดีถ้าหากถือเอาตัวผู้ใหญ่เป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอนการจัดหน่วยการเรียนรู้ที่เหมาะสมเพื่อการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ควรจะยึดถือสถานการณ์ทั้งหลาย ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของผู้ใหญ่เป็นหลักสำคัญ

3. การวิเคราะห์ประสบการณ์ (analysis of experience) เนื่องจากผู้ใหญ่สะสมประสบการณ์ต่าง ๆ ไว้มากมายซึ่งประสบการณ์ของผู้ใหญ่นั้นเป็นแหล่งการเรียนรู้ที่มีคุณค่ามากที่สุดฉะนั้นการจัดการเรียนการสอนจึงควรวิเคราะห์ประสบการณ์ของผู้ใหญ่อย่างละเอียด และหาทางดึงประสบการณ์เหล่านั้นมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนผู้ใหญ่ต่อไป

4. ผู้ใหญ่ต้องการเป็นผู้กำหนดเอง (self-directing) ผู้ใหญ่มีความต้องการที่จะสามารถนำตนเองได้ เพราะฉะนั้นบทบาทของครูจึงควรอยู่ในกระบวนการสืบหาคำตอบร่วมกับผู้เรียนมากกว่าการทำหน้าที่ส่งผ่าน หรือเป็นสื่อสำหรับความรู้แล้วคอยประเมินผลว่าคล้อยตามมากน้อยเพียงไร

5. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual - difference) ความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้ใหญ่จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อแต่ละบุคคลมีอายุเพิ่มขึ้นเพราะฉะนั้นการสอนนักศึกษาผู้ใหญ่จะต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลด้วย⁸¹

2. หลักการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่

โมห์มัด อับดุลกาเดร์ เชื่อว่าทุกคนสามารถมีโอกาสก้าวหน้าในการเรียนรู้ และนักศึกษาผู้ใหญ่จะต้องมีความเชื่อมั่นความสามารถในการเรียนรู้ของเขาซึ่งได้เรียบเรียงหลักการ การเรียนรู้ผู้ใหญ่ไว้ดังนี้

1. ผู้ใหญ่จะเรียนได้ดีถ้าหากเขามีส่วนร่วมอย่างจริงจัง และการจัดอุปกรณ์การสอนที่ช่วยให้เขาสามารถ นำไปใช้ในชีวิตประจำวันจริง ๆ ของเขาจะช่วยให้ผู้ใหญ่เรียนได้ดีกว่าการใช้อุปกรณ์การสอน ที่ไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริง ๆ ของเขา

2. ผู้ใหญ่จะรับความคิดใหม่ ๆ ได้เร็ว ถ้าหากความคิดนั้น ๆ สอดคล้องกับความเชื่อเก่า ๆ ของเขา

3. ผู้ใหญ่ที่มีพื้นฐานทางการศึกษาน้อย มักจะไม่มั่นใจตนเองและคิดว่าตนเองเรียนไม่ไหว การสร้างความสำเร็จในบทเรียนตอนต้น ๆ จะช่วยให้ผู้ใหญ่ที่มีพื้นฐานการศึกษาน้อยมีความมั่นใจมากยิ่งขึ้น

4. ช่วยให้ผู้ใหญ่ได้เรียนในสิ่งที่เขาสนใจให้มาก และให้เขากำหนดไปตามอัตราความสามารถของเขาเอง กับช่วยให้เขาหาคำตอบต่าง ๆ ด้วยตัวของเขาเอง

5. ผู้ใหญ่มีประสบการณ์ที่ไม่ดีในโรงเรียนมาก่อนแล้วจึงควรพยายามสร้างประสบการณ์การเรียนสบาย ๆ อย่าให้เขารู้สึกว่า ข้าร่อยกับประสบการณ์เดิม

6. การเรียนรู้ของผู้ใหญ่จะมีจุดหยุดนิ่งอยู่ช่วงหนึ่ง ซึ่งผู้สอนจะต้องเข้าใจและยอมรับเพราะจุดหยุดนิ่งนั้นเป็นธรรมชาติในการเรียนหลังจากนั้นก็มีความก้าวหน้าต่อไป

7. ควรมีการทบทวนถึงวัตถุประสงค์เสมอว่าเขาเรียนทำไม ขณะนี้ ก้าวหน้าไปสู่เป้าหมายมากน้อยแค่ไหน⁸¹

จากทฤษฎีการเรียนรู้และหลักการเรียนรู้ที่กล่าวมา เป็นการศึกษาค้นคว้าของ นักจิตวิทยาการศึกษาผู้ใหญ่ โดยพิจารณาจากลักษณะพิเศษของผู้ใหญ่ที่มีความสัมพันธ์ กับการเรียนรู้แล้วรวบรวมนำมาเสนอเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้ผู้ใหญ่ ประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

ทฤษฎีการเรียนรู้ที่นำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมสำหรับผู้ใหญ่ วิจิตร ศรีสอ้าน ได้อ้างถึงจากการค้นคว้าและพัฒนาจากแนวคิดของ Thorndike จากผลการทดลอง ได้ 3 กฎ ดังนี้ คือ

1. กฎแห่งความพร้อม (law of readiness) กล่าวไว้ว่าเมื่ออินทรีย์ พร้อมที่จะเรียนรู้และเรียนได้ก็จะเกิดความพอใจ และหากอินทรีย์พร้อมที่จะ เรียนแล้วไม่ได้เรียน ก็จะเกิดความรำคาญและเมื่ออินทรีย์ไม่พร้อมที่จะ เรียนและถูกบังคับให้เรียนจะเกิดความรำคาญใจ

2. กฎแห่งผล (law of effect) กล่าวไว้ว่าผลแห่งปฏิกิริยาตอบสนอง ใดที่เป็นที่พอใจอินทรีย์ย่อมกระทำปฏิกิริยานั้นซ้ำและผลของปฏิกิริยาใดที่ไม่ เป็นที่พอใจ บุคคลจะหลีกเลี่ยงไม่ทำปฏิกิริยานั้นซ้ำ

3. กฎแห่งการฝึกหัด (law of exercise) กล่าวไว้ว่าพฤติกรรมใดที่ได้ มีโอกาสกระทำซ้ำบ่อย ๆ และมีการปรับปรุงเสมอ ย่อมก่อให้เกิดความ คล่องแคล่ว ชำนิชำนาญ สิ่งใดที่ทอดทิ้งไว้นาน ย่อมทำไม่ได้ดีเหมือนเดิม หรืออาจทำให้เกิดการลืมได้⁸²

จากทฤษฎีการเรียนรู้ของ Thorndike แสดงให้เห็นว่า

1. ในการเรียนรู้ หรือการแก้ปัญหาของคนนั้น เป็นการลองถูกและจะ หาวิธีที่ดีที่สุดจากหลายวิธีมาแล้ว

2. เจตนาคติหรือความเชื่อจะเป็นเครื่องช่วยยั้งจุดมุ่งหมายว่าทำอย่างไรจึงจะพอใจหรือไม่พอใจ

3. พฤติกรรมการเรียนรู้ของคนเราจะเรียนรู้ได้ง่าย และรวดเร็วขึ้นถ้า

มองเห็นว่าปัญหาใหม่ไม่แตกต่างจากปัญหาที่เคยประสบมาแล้ว หรือสัมพันธ์
เกี่ยวข้องกันแล้วการตอบสนองนั้นมักจะคล้ายคลึงกัน หรือบางทีก็มีพฤติ
กรรมอย่างเดียวกัน⁸³

นอกจากนี้ มานพ กาลละดี ได้รวบรวมแนวคิดต่าง ๆ ซึ่งเป็นหลักสำคัญในการ
เรียนรู้ของผู้ใหญ่ไว้ 8 ประการ คือ

1. ผู้ใหญ่จะเรียนรู้ได้ดีเมื่อเขาต้องการที่จะเรียน
2. ผู้ใหญ่จะเรียนเฉพาะสิ่งที่เขามีความรู้สึกว่า มีความจำเป็นที่จะ
ต้องเรียน
3. ผู้ใหญ่เรียนรู้โดยการกระทำ
4. ศูนย์กลางการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ อยู่ที่ปัญหาและปัญหาเหล่านั้นจะ
ต้องเป็นความจริง
5. ประสบการณ์ มีผลกระทบกระเทือนต่อการเรียนรู้ของผู้ใหญ่
6. ผู้ใหญ่จะเรียนได้อย่างดียิ่งในบรรยากาศที่เป็นกันเอง
7. การสอนผู้ใหญ่ ควรจะใช้วิธีการหลาย ๆ อย่าง
8. ผู้ใหญ่ต้องการแนะแนว ไม่ใช่คะแนนหรือการสอบ⁸⁴

แบบแผนการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ที่สำคัญ ๆ 4 ด้าน ตามแนวของ Lovell R.
Bernard ซึ่ง สมบูรณ์ ศาลยาชีวิน ได้กล่าวไว้ คือ

1. การเรียนรู้ด้านข้อเท็จจริง
2. การเรียนรู้เกี่ยวกับกระบวนการแก้ปัญหา
3. การเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคม
4. การเรียนรู้ด้านทักษะ⁸⁵

ขอบข่ายของการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ มี 2 ลักษณะ คือ

1. การเรียนรู้อย่างเป็นทางการ เช่น การจัดเป็นชั้นเรียน การประชุม

ปฏิบัติการ การศึกษาผู้ใหญ่ การประชุมฝักอบรม มีครูผู้สอน มีหลักสูตร กำหนดไว้ การเรียนรู้อย่างเป็นทางการนี้ อาจเป็นการศึกษาแบบในระบบ โรงเรียนหรือแบบการศึกษานอกระบบโรงเรียนก็ได้

2. การเรียนรู้โดยบังเอิญหรือการเรียนรู้โดยธรรมชาติซึ่งมีหลายวิธีที่ คนจะเรียนรู้ เช่น จากการทำงาน ทำสวน เรียนรู้จากพ่อแม่ เรียนรู้จาก การเปลี่ยนแปลงทางสังคม เทคโนโลยี เรียนจากการเปลี่ยนแปลงของชีวิต เหตุการณ์สำคัญในชีวิต และการเรียนรู้จากข่าวสารต่าง ๆ เป็นต้น⁸⁶

3. ครูผู้สอนกับการเรียนรู้ของผู้ใหญ่

ในกระบวนการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอน นับได้ว่าเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อการเรียนการสอน การสนับสนุนหรือช่วยเหลือให้ผู้ใหญ่เกิดการเรียนรู้ที่ ดี เกียรติวรรณ อมาตยกุล ได้ให้แนวคิดในเรื่องของบทบาทครู เพื่อช่วยเหลือให้นักศึกษาผู้ใหญ่เกิดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. หาวิธีการทำให้ผู้เรียนและผู้สอนมีความสนิทสนมและคุ้นเคยกัน บรรยากาศของห้องเรียนเต็มไปด้วย การยอมรับ เห็นอกเห็นใจ ใจกว้างใจ ช่วยเหลือ เป็นมิตรซึ่งกันและกันในหมู่ผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อ มั่นในตนเองมากขึ้นและสนใจใฝ่รู้มากขึ้น

2. ร่วมมือกับผู้เรียน ในการวางเป้าหมายของการเรียน โดยอาจจะ พิจารณาจากสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้คือความรู้ของผู้เรียนเวลาที่จะใช้ในการเรียน เครื่องมือประกอบการเรียน ความรู้ความสามารถของตัวผู้สอนเอง ฯลฯ ผู้ สอนซึ่งมีประสบการณ์ความรู้ ความชำนาญและเคยผ่านการเรียนรู้วิชานั้น ๆ มาแล้วย่อมสามารถช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นเป้าหมายของการเรียนรู้ได้ชัดเจน ขึ้น

3. ร่วมมือกับผู้เรียนวางแผนการเรียน การเรียนที่มีแบบแผนและขั้น ตอนที่เหมาะสมจะทำให้ผู้เรียน มีความกระตือรือร้น และสามารถเรียนรู้ได้ อย่างรวดเร็ว

4. เป็นผู้ให้กำลังใจ แนะนำและช่วยเหลือรวมทั้งเป็นผู้บริการและจัด หาแหล่งวิชาความรู้ อุปกรณ์ต่าง ๆ ตลอดจนพาผู้เรียนไปดูงานนอกสถานที่ เป็นต้น

5. ช่วยเหลือผู้เรียน ในการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนบรรลุสิ่งที่ผู้เรียนคาดหวังไว้มากน้อยเพียงใด⁸⁷

นอกจากนี้ สุนทร โคตรบรรเทา (อ้างอิงมาจาก Rogers. 1965 : 63 - 64) ได้เสนอแนวคิดในเรื่องบทบาทของครูไว้ดังนี้บทบาทของครูผู้สอนจะต้องเป็นผู้สร้างบรรยากาศ ของการมีส่วนร่วมในกลุ่ม เป็นผู้ที่ทำให้สมาชิกของกลุ่มได้ชี้แจงจุดมุ่งหมายของตนเอง เป็นผู้สร้างบรรยากาศของการยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น เป็นผู้ช่วยเหลือแนะแหล่งวิทยาการที่จะหาความรู้เพิ่มเติม ตามที่กลุ่มต้องการ เป็นผู้ที่มีความยืดหยุ่นและสามารถทำได้หลายบทบาท⁸⁸

ครูเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการกำหนดคุณภาพการจัดการเรียนการสอนในการนำหลักสูตรไปใช้ ครูจะต้องมีความรู้ความเข้าใจ ตลอดจนสามารถควบคุมคุณภาพการเรียนการสอน ลักษณะของครูที่ดี

1. มีความสัมพันธ์กับนักเรียนดีคือจะต้องสนใจเอาใจใส่ ปัญหาของนักเรียน คอยตอบปัญหา แนะนำ ไม่แสดงอารมณ์รุนแรง ไม่เยาะเย้ย รู้จักรงับอารมณ์ มีน้ำใจนักกีฬา อุดหนุน วางตัวเหมาะสมกับเด็กไม่สนิทสนมเกินไปรู้จักชมเชยเปิดโอกาสให้นักเรียนประเมินผลการสอนและตัดสินใจ ความดีงามของนักเรียนด้วยเหตุผล

2. มีความรักในอาชีพครู มีส่วนช่วยแนะนำเพื่อปรับปรุง การเรียนการสอน รับฟังคำแนะนำ ปรับปรุงตนเองเสมอ ทนสมัยต่อความรู้และกิจกรรมของครูเห็นว่าอาชีพครูดี สอนไม่อมกภูมิ ร่วมมือสนับสนุนการศึกษาหรือวิชาชีพที่สนใจ มีความสามารถในอาชีพและใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ในการสอน

3. มีคุณสมบัติส่วนตัวดี มีความเชื่อมั่นในตัวเอง มีความคิดริเริ่ม⁸⁹

4. หลักสูตรที่อำนวยความสะดวกต่อการเรียนรู้ของผู้ใหญ่

เนื่องจากหลักสูตรเป็นแผนการสอนที่กำหนดขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางในการให้ผู้ใหญ่เกิดการเรียนรู้ ดังนั้นการกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนการ

สอน เวลาและการประเมินผล ควรมีความสอดคล้องกับระดับความรู้ความสามารถ ความสนใจและความต้องการของผู้ใหญ่ ซึ่งในการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนที่เหมาะสมนั้น หลักสูตรที่สร้างขึ้นจะต้องมีความสอดคล้องกับสภาพปัญหาความความต้องการและสนองความต้องการของบุคคลและสังคมได้มากที่สุด⁹⁰

นอกจากนี้ นฤมล เกตุปมา ; อ้างอิงมาจาก Knowles 1971 : 42 ได้ให้ข้อคิดเห็นสำหรับการศึกษาคู่ใหญ่ไว้ว่า

หลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่ ควรจัดให้เป็นไปตามความต้องการและความสนใจของผู้เรียน เนื่องจากผู้ใหญ่เป็นผู้ที่มีภาระหน้าที่ในการทำงาน มีบทบาทต่าง ๆ ในสังคมไทย เป็นต้นว่ามีภาระหน้าที่ในบ้าน มีตำแหน่งหน้าที่การงาน สิ่งเหล่านี้ย่อมอาศัยการปรับตัวเพื่อให้สามารถทำหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบให้สำเร็จลุล่วงไปได้ ซึ่งต้องอาศัยการศึกษาผู้ใหญ่เป็นจุดเริ่มต้นของการปรับตัว⁹¹

จากแนวคิดดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าหลักสูตรการเรียนการสอนผู้ใหญ่ ควรจะจัดให้ตรงกับความต้องการของสังคมและความต้องการความสนใจของผู้เรียนหลักสูตรควรยืดหยุ่นเป็นไปตามความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อม เหมาะสมกับเวลาและตัวผู้เรียน

5. สิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ของผู้ใหญ่

สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการเรียนการสอนนับว่าจำเป็นสำหรับช่วยให้ผู้ใหญ่เรียนรู้ได้ดีและรวดเร็ว

ภุขงค์ อังคปริชาเศรษฐ์ ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ดังนี้ สถานที่เรียนควรไม่ร้อนหรือเย็นเกินไป มีแสงสว่างเพียงพอ สะอาด และเป็นระเบียบ ที่นั่งเปลี่ยนให้เหมาะสมกับเทคนิคการสอน และไม่มีเสียงรบกวน⁹²

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ ได้ให้ข้อเสนอแนะในการจัดสถานที่เรียนดังนี้ ควรเป็นที่พึงพอใจสำหรับผู้เรียน ได้แก่ การจัดโต๊ะ เก้าอี้ และเครื่องมือเครื่องใช้ ควรจะให้ผู้เรียนมีความสุขเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้และถ้าผู้เรียนต้องการมีความสัมพันธ์กับสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มก็สามารถปรับ โต๊ะ เก้าอี้เข้าหากันได้โดยสะดวก⁹³

นอกจากนี้วัสดุ - อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการเรียนการสอนมีความจำเป็นต่อการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ใหญ่อย่างยิ่ง โดยเฉพาะการเรียนการสอนวิชาชีพซึ่งเน้นที่การฝึกทักษะ วัสดุ-อุปกรณ์จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเป็นเครื่องจูงใจให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน และยังช่วยให้ครูผู้สอนสามารถสอนได้สะดวกและรวดเร็ว ตลอดจนการสื่อความหมายของครูและผู้เรียน สามารถเข้าใจกันได้ชัดเจนและตรงกัน ดังนั้นวัสดุ - อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการเรียนการสอนควรอยู่ในสภาพที่ใช้ได้อยู่เสมอ มีจำนวนพอเพียงกับผู้เรียนและมีสภาพที่ไม่ล้าสมัยจนเกินไป

จากรายละเอียดที่กล่าวมาทั้งหมด กล่าวคือ การจัดดำเนินการของวิทยาลัยสารพัดช่าง หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น และจากแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเรียนของผู้ใหญ่ จะเห็นได้ว่าการจัดดำเนินการของวิทยาลัยสารพัดช่าง ประสบกับปัญหาและอุปสรรคในกระบวนการของการจัดการเรียนการสอน ซึ่งสามารถสรุปเป็นปัญหาใหญ่ ๆ ได้ 5 ด้านด้วยกัน คือ ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาหลักสูตร ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ด้านผู้สอนและวิธีการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน และด้านการวัดผลและการประเมินผลการเรียน

ปัญหาเหล่านี้ ตามแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ ล้วนแต่มีผลต่อการเรียนของผู้ใหญ่ กล่าวคือ ตัวผู้สอนขาดความรู้ความชำนาญในการสอน ผู้เรียนมีปัญหาอุปสรรคที่เกี่ยวกับการเรียนตามหลักสูตรที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการ และขาดสิ่งอำนวยความสะดวกในเรื่องของอุปกรณ์การสอน สื่อการเรียนการสอน องค์กรประกอบต่าง ๆ ของการจัดการเรียนการสอนมีข้อบกพร่องและขาดความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ประสิทธิภาพของการดำเนินงานของวิทยาลัยสารพัดช่างลดลง

เชิงอรรถ

¹สุนทร สุนันท์ชัย, “การจัดการศึกษาวิชาชีพ,” กรุงเทพฯ : การศึกษานอกโรงเรียน, 2525. หน้า 1. (อัดสำเนา)

²การศึกษานอกโรงเรียน, กรม. “การทดลองเปรียบเทียบผลการสอนหลักสูตรวิชาชีพ หลักสูตรระยะสั้นวิชาตัดเสื้อสตรีโดยครูประจำการกับวิทยากรท้องถิ่น,” กรุงเทพฯ : กรมการศึกษานอกโรงเรียน, 2524, หน้า 23. (อัดสำเนา)

³John Dewey, **Democracy and Education and Introduction to the Philosophy of Education** (New York : the Macmillan Company, 1961), p.237.

⁴สำนักงานคณะกรรมการการพัฒนากิจการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, แผนพัฒนาเศรษฐกิจและการศึกษา ฉบับที่ 6 พ.ศ. 2530-2534 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, 2530), หน้า 55-56.

⁵สมบูรณ์ ศาลยาชีวิต, จิตวิทยาเพื่อการศึกษาผู้ใหญ่ (เชียงใหม่ : ลานนาการพิมพ์, 2526), หน้า 9.

⁶พุทธชาติ ราชปรีชา, การศึกษานอกระบบโรงเรียน (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์นิวโอเดียนสโตร์, 2523), หน้า 5-6.

⁷สุนทร สุนันท์ชัย, “การจัดการศึกษาวิชาชีพ,” กรุงเทพฯ : การศึกษานอกโรงเรียน, 2524. หน้า 60. (อัดสำเนา)

⁸วิไล ตั้งจิตสมคิด, การศึกษานอกระบบ (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พีรพัฒนา, 2526), หน้า 3.

⁹Malcolm S. Knowles, **Informal Adult Education** (New York : Association Press, 1950), p. 30.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

¹⁰Paul A. Bergevin, **Philosophy for Adult Education** (New York : The Seabury, 1967), p. 14.

¹¹อาชีวศึกษา, กรม. รายงานประจำปี (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2518), หน้า 1.

¹²พงศ์ ทรดาล, การอาชีวศึกษา (กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูพระนคร, 2531), หน้า 54-55.

¹³ปรีชา ทัพพะกุล ณ อรุณยา และวิรพจน์ เวชประสิทธิ์, อาชีวศึกษาและการแนะแนวอาชีพ (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิทักษ์อักษร, 2528), หน้า 29-30.

¹⁴คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, “การศึกษาเพื่ออาชีพของประเทศในภาคพื้นเอเชียอาคเนย์,” กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์พัฒนศึกษา, 2527. หน้า 38. (อัดสำเนา)

¹⁵พงศ์ ทรดาล, การอาชีวศึกษา (กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูพระนคร, 2531), หน้า 56.

¹⁶สุมิตร คุณานุก, หลักสูตรและการสอน (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2523), หน้า 3.

¹⁷Carter V. Good, **Dictionary of Education** (New York : McGraw-Hill Book Co., Inc., 1973), p. 157.

¹⁸Carter V. Good, loc. cit ., p. 7.

¹⁹Veysey Laurence, “Stability and Experiment in the American Undergraduate Curriculum,” **Content and Context : Essays on College Education** (New York : McGraw-Hill, 1973), pp.1-33.

²⁰เมธี ปิลันธนาพันธ์, "การพัฒนาหลักสูตรอาชีวะและเทคนิคศึกษา," การบริหารอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา (กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง, 2530), หน้า 47.

²¹วิชัย วงษ์ใหญ่, พัฒนาหลักสูตรและการสอนมิติใหม่ (กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองธรรม, 2521), หน้า 2.

²²Galen J. Saylor, and William M.Alexander, **Curriculum Planning for the Better Teaching and Learning** (New York : Rinehart and Company Inc, 1959), p.23.

²³สังัด อุทรานนท์, **พื้นฐานและการพัฒนาหลักสูตร** (กรุงเทพฯ : วงเดือนการพิมพ์, 2527), หน้า 16.

²⁴Hilda, Taba. **Curriculum Development : Theory and Practice** (New York : Harcourt, Brace&World, 1972), p.9.

²⁵สังัด อุทรานนท์, **พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร** (กรุงเทพฯ : วงเดือนการพิมพ์, 2527), หน้า 182-214.

²⁶สุมิตร คุณานุกร, **หลักสูตรและการสอน** (กรุงเทพฯ : ชวนพิมพ์, 2518) , หน้า 102-103.

²⁷George A. Beachamp, **Curriculum Theory**, 3 rd.ed. Wilmette, (Illinois : the Ragg Press, 1975), p.164.

²⁸ธำรง บัวศรี, **ทฤษฎีหลักสูตร(ตอนที่ 2)** (กรุงเทพฯ : กรมฝึกหัดครู, 2504), หน้า 165.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

²⁹ อาชีวศึกษา, กรม. คู่มือการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2527 (กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศน์, 2527), หน้า 1-2.

³⁰ ไพโรจน์ ตีรธนากุล, การจัดการโรงฝึกงานช่างอุตสาหกรรม (กรุงเทพฯ : สหมิตรออฟเซต, 2521), หน้า 3-4.

³¹ สัจด์ อุทรานันท์, การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ (กรุงเทพฯ : วงเดือนการพิมพ์, 2526), หน้า 1-9.

³² สัจด์ อุทรานันท์, พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร (กรุงเทพฯ : วงเดือนการพิมพ์, 2527), หน้า 277.

³³ John B. Carroll, "A Model of School Learning InTeacher College" (New York : Record Vol, 1963), p. 8.

³⁴ Jerrold E. Kemp, **Instructional Design : A Plan for Unit and Course Development.** Belmont, (California : Fearon/Lear Siegler, 1971), pp. 10-13.

³⁵ สัจด์ อุทรานันท์, การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ (กรุงเทพฯ : วงเดือนการพิมพ์, 2526), หน้า 25.

³⁶ Vernon S. Gerlach, and Donald P. Ely, **Teaching and Media : A Systematic Approach.** Englewood Cliffs (New Jersey : Prentice-Hall, 1971), p. 38.

³⁷ พงศ์ หรดาล, การอาชีวศึกษา (กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูพระนคร, 2531), หน้า 102.

³⁸ ไพโรจน์ ตีรธนากุล, การจัดการโรงฝึกงานช่างอุตสาหกรรม (กรุงเทพฯ : สหมิตรออฟเซต, 2521), หน้า 3-4.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

³⁹ บุญญศักดิ์ ใจจงกิจ, เทคโนโลยีอาชีวศึกษาช่างอุตสาหกรรม (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า, 2529), หน้า 187.

⁴⁰ ชาตรี आयวัฒน์, “องค์ประกอบที่เป็นเหตุให้นักศึกษาผู้ใหญ่เลือกเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในโรงเรียนสารพัดช่างเขตกรุงเทพมหานครกับโรงเรียนฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่,” (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2518), บทคัดย่อ.

⁴¹ วินัย สายหงษ์, “ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพระยะสั้นของครูผู้สอนและผู้บริหารศูนย์การศึกษาออกโรงเรียนจังหวัด,” (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528). บทคัดย่อ.

⁴² จันทรา มณีแสงสาคร, “ความพึงพอใจในวิชาชีพที่เลือกเรียนของนักเรียนโรงเรียนสารพัดช่างพระนคร,” (ปริญญาานิพนธ์วิทยาศาสตร์บัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2520), บทคัดย่อ.

⁴³ ณรงค์ ฉายายนต์, “ปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่ทางด้านการเรียนการสอนของแผนกช่างเครื่องยนต์ตามหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นในโรงเรียนสารพัดช่างในเขตกรุงเทพมหานคร,” (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526), บทคัดย่อ.

⁴⁴ สุนทร โดตรบรรเทา, การศึกษานอกระบบโรงเรียน (กรุงเทพฯ : อักษรสยามการพิมพ์, 2626), หน้า 61-62.

⁴⁵ ชาตรี आयวัฒน์, “การศึกษาองค์ประกอบที่เป็นเหตุให้นักศึกษาผู้ใหญ่เลือกเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น โรงเรียนสารพัดช่างเขตกรุงเทพมหานครกับโรงเรียนฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่,” (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2518), หน้า 19.

⁴⁶ การศึกษาอาชีพ, กอง. “เอกสารประกอบคำบรรยาย,” หน้า 1. (อัสสัมชัญ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

⁴⁷ สารพัดช่าง, โรงเรียน. แผนปฏิบัติการประจำปี 2530 (กรุงเทพฯ : โรงเรียนสารพัดช่างพระนคร, 2530), หน้า 1.

⁴⁸ สารพัดช่าง, โรงเรียน. “รายงานการปฏิบัติงานโรงเรียนสารพัดช่างเชียงใหม่,” เชียงใหม่ : โรงเรียนสารพัดช่างเชียงใหม่, 2529. หน้า 4-5. (อัดสำเนา)

⁴⁹ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, “เอกสารประกอบการสัมมนาบทบาทของรัฐในการแก้ปัญหาการมีงานทำ,” กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2525. หน้า 14-24. (อัดสำเนา)

⁵⁰ อาชีวศึกษา, กรม. รายงานผลงานปี 2522-2525 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สารพัดช่างพระนคร, 2525), หน้า 85-86.

⁵¹ วินัย สายหงษ์, “ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพ ระยะสั้นของครูผู้สอนและผู้บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด,” (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528), หน้า 27-28.

⁵² การศึกษานอกโรงเรียน, กรม. คู่มือดำเนินงานตามหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่อาชีว (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศาสนา, 2526), หน้า 23-26.

⁵³ อาชีวศึกษา, กรม. คู่มือหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พ.ศ. 2530 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สารพัดช่างพระนคร, 2530), หน้า 1-10.

⁵⁴ อาชีวศึกษา, กรม. คู่มือหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พ.ศ. 2521 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สารพัดช่างพระนคร, 2521), หน้า 1-15.

⁵⁵ อาชีวศึกษา, กรม. คู่มือหลักสูตรประกาศนียบัตรช่างฝีมือ พ.ศ. 2530 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สารพัดช่างพระนคร, 2530), หน้า 1-10.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

⁵⁶ อาชีวศึกษา, กรม. คู่มือหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2533 ประเภทวิชาคหกรรม (กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์, 2533), หน้า 1.

⁵⁷ อาชีวศึกษา, กรม. คู่มือหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2533 ประเภทวิชาคหกรรม (กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์, 2533), หน้า 1-3.

⁵⁸ อาชีวศึกษา, กรม. โลกกว้างทางอาชีพะเอกสารณะแนว 2535 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก, 2534), หน้า 14-22.

⁵⁹ เขียรศรี วิวิธสิริ, การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษานอกโรงเรียน (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2530), หน้า 103-105.

⁶⁰ สัจด์ อุทรานันท์, "บทบาทของบุคลากรในการใช้หลักสูตร," รวบรวมโดย โกลินทร์ รังสยาพันธ์, ปรัชญาและคุณธรรมสำหรับครู (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2530), หน้า 273-275.

⁶¹ กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. หน้า 1-5. (อัดสำเนา)

⁶² บุญญศักดิ์ ใจจงกิต, เทคโนโลยีอาชีวศึกษาช่วงอุตสาหกรรม (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2519), หน้า 42-47.

⁶³ สามัญศึกษา, กรม. คู่มือการบริหารการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (กรุงเทพฯ : อัมรินทร์การพิมพ์, 2526), หน้า 8-17.

⁶⁴ กองแผนงานและวิจัย, "สรุปงานการศึกษานอกโรงเรียนและประเภทอาชีพหลักสูตรพระยะสัน," กรุงเทพฯ : กองแผนงาน, 2527. หน้า 13. (อัดสำเนา)

⁶⁵ อาชีวศึกษา, กรม. หลักสูตรและประมวลการสอนวิชาช่าง (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ส่งเสริมอาชีพ, 2526), หน้า 7.

⁶⁶ สุนทร โคตรบรรเทา, แนวคิดและวิธีการเกี่ยวกับการเรียนรู้ของผู้ใหญ่นอก
ระบบโรงเรียน (กรุงเทพฯ : อักษรสยามการพิมพ์, 2524), หน้า 8-9.

⁶⁷ ธนู แสงศักดิ์, "ลักษณะของครูที่ดี," รวบรวมโดย โกสินทร์ รังสยาพันธ์,
ปรัชญาและคุณธรรมสำหรับครู (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2530),
หน้า 47-48.

⁶⁸ บรรจง ชูสกุลชาติ, "วิญญาณครู" ครูปริทัศน์ (เดือนกันยายน 2521,) หน้า 50.

⁶⁹ ณรงค์ เสียงประชา, การสอนและการศึกษาอุตสาหกรรมศิลป์ (กรุงเทพฯ : โรง
พิมพ์คุรุสภา, 2516), หน้า 33.

⁷⁰ ชัยยงค์ พรหมวงศ์, "เทคโนโลยีทางการศึกษา," เทคโนโลยีและสื่อการศึกษา
(กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2524), หน้า 113.

⁷¹ เสาวณีย์ สิกขามันฑิต, เทคโนโลยีทางการศึกษา (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2525), หน้า 202.

⁷² อนันต์ สิทธิไชยากุล, "ความคิดเห็นของผู้บริหาร-ผู้สอน เกี่ยวกับการจัดการเรียน
การสอนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น ของโรงเรียนสารพัดช่าง กลุ่มตะวันออกเฉียงเหนือ,"
(วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนคร
เหนือ, 2533), หน้า 25.

⁷³ ชม ภูมิภาค, เทคโนโลยีทางการสอนและการศึกษา (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
ประสานมิตร, 2524), หน้า 19.

⁷⁴ เสาวณีย์ สิกขามันฑิต, เทคโนโลยีทางการศึกษา (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2528), หน้า 202-313.

⁷⁵ กมล สุตประเสริฐ, **หลักและวิธีการวัดผลการศึกษา** (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2518), หน้า 6.

⁷⁶ ชวาล แพ้วัดกุล, **เทคนิคการวัดผล** (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2508), หน้า 140-141.

⁷⁷ วรสุดา บุญไวยโรจน์, **"การวัดผลและประเมินผลในระดับประถมศึกษา"** หลักและแนวปฏิบัติในโรงเรียนประถมศึกษา (กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526), หน้า 254-261.

⁷⁸ อาชีวศึกษา, กรม. **"ระเบียบกรมอาชีวศึกษาว่าด้วยการวัดผลการเรียน พ.ศ. 2533,"** กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา, 2533. (เอกสารอัดสำเนา).

⁷⁹ ศิริพรรณ ชุมนุช, **การวัดและประเมินผลกลุ่มวิชาเฉพาะ** (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช, 2535), หน้า 624-626.

⁸⁰ สุวัฒน์ วัฒนวงศ์, **หลักการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่** (กรุงเทพฯ : อักษรการพิมพ์, 2524), หน้า 57-58.

⁸¹ โมหัมมัด अबดุลกาเดร์, **จิตวิทยาและเทคนิคการสอนการศึกษานอกระบบโรงเรียน** (กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต ม.ป.ป., 2520), หน้า 25-27.

⁸² วิจิตร ศรีสอาน, **พื้นฐานการศึกษา** (กรุงเทพฯ : อัมรินทร์การพิมพ์, 2523), หน้า 130-131.

⁸³ วิจิตร ศรีสอาน, **เรื่องเดียวกัน**. หน้า 132.

⁸⁴ มานพ กาละดี, **"หลักการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ 8 ประการ,"** รวมบทความการศึกษาผู้ใหญ่ (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2515), หน้า 79-102.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

⁸⁵ สมบูรณ์ ศาลยาชีวิต, จิตวิทยาเพื่อการศึกษาผู้ใหญ่ (เชียงใหม่ : ลานนาการพิมพ์, 2526), หน้า 143.

⁸⁶ สมบูรณ์ ศาลยาชีวิต, เรื่องเดียวกัน. หน้า 190.

⁸⁷ เกียรติวรรณ อมาตยกุล, ปรัชญาการศึกษาจากระบบ (กรุงเทพฯ : ยูไนเต็ดโปรดักชั่น, 2526), หน้า 43-44.

⁸⁸ สุนทร โคตรบรรเทา, แนวคิดและวิธีการเกี่ยวกับการเรียนรู้ของผู้ใหญ่จากระบบโรงเรียน (กรุงเทพฯ : อักษรสยามการพิมพ์, 2524), หน้า 8-9.

⁸⁹ ธนู แสงศักดิ์, "ลักษณะของครูที่ดี" ปรัชญาและคุณธรรมสำหรับครู (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2530), หน้า 47-48.

⁹⁰ สวัสดิ์ อุทรานันท์, พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร (กรุงเทพฯ : เซนต์เดอรัฟฟาลิเคชั่น, 2528), หน้า 307.

⁹¹ นฤมล เกตุปมา, "ปัญหาการเรียนรู้อะหว่างการฝึกอบรมของผู้เข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรเตรียมเข้าทำงานในสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานกรมแรงงาน," (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526), หน้า 20.

⁹² ภูซงค์ อังคปริษาเศรษฐ์, การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง (กรุงเทพฯ : คุณพินอักษรกิจ, 2527), หน้า 83.

⁹³ สุวัฒน์ วัฒนวงศ์, หลักการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่ (กรุงเทพฯ : อักษรการพิมพ์, 2524), หน้า 66.

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัยและการรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยนี้ เป็นการศึกษา (survey research) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลางเป็นการวิจัยแบบเชิงสำรวจ (survey research) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ทั้ง 5 องค์ประกอบ ได้แก่ เนื้อหาหลักสูตร ผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ผู้สอนและวิธีการสอน สื่อและอุปกรณ์การสอน การวัดผลและประเมินผลการเรียน

นอกจากนี้เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 โดยจำแนกตาม เพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา และประสบการณ์การทำงาน ซึ่งมีรายละเอียดของวิธีดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ประชากร

1.1 ประชากรที่ศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ที่ทำหน้าที่สอนในรายวิชาตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ของวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ทั้งหมดคือ

	ผู้บริหาร	อาจารย์สอน
1. วิทยาลัยสารพัดช่างพระนคร	5 คน	28 คน
2. วิทยาลัยสารพัดช่างสี่พระยา	5 คน	23 คน
3. วิทยาลัยสารพัดช่างนครหลวง	4 คน	16 คน
4. วิทยาลัยสารพัดช่างธนบุรี	4 คน	20 คน
5. วิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ	5 คน	21 คน
6. วิทยาลัยสารพัดช่างกาญจนบุรี	4 คน	8 คน
7. วิทยาลัยสารพัดช่างราชบุรี	4 คน	7 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

8. วิทยาลัยสารพัดช่างบรรหาร-แจ่มใส 3 คน

6 คน

รวมประชากรทั้งหมด 163 คน ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้จะใช้จำนวนประชากรทั้งหมด โดยถือว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนเป็นประชากรกลุ่มเดียวกัน

ตารางที่ 1

แสดงจำนวนประชากรแผนกวิชาในสถานศึกษา วิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง

สถานศึกษา	ประชากร							
	แผนกวิชา							
	บริหาร	เสื้อผ้า	เสื้อสตรี	อาหาร	เสริมสวย	ตัดผมชาย	ปักจักร	รวม
ว.พระนคร	5	5	10	5	5	2	-	33
ว.สีพระยา	5	5	8	4	4	2	-	28
ว.นครหลวง	4	1	8	3	2	2	-	20
ว.ธนบุรี	4	3	8	5	2	1	1	24
ว.สมุทรปราการ	5	3	7	6	3	1	1	26
ว.กาญจนบุรี	4	2	4	1	-	-	1	12
ว.ราชบุรี	4	2	2	1	1	-	1	11
ว.สุพรรณบุรี	3	2	2	2	-	-	-	9
รวม	34	23	49	27	17	8	4	163

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนของประชากรตามแผนกวิชาในสถานศึกษา วิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง จำนวน 8 แห่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามและแบบประมาณค่าและเลือกตอบ ซึ่งผู้ดำเนินการศึกษาวิจัยได้ดำเนินการจัดสร้างขึ้น โดยได้ศึกษา ค้นคว้า และรวบรวมจาก หลักสูตร ตำรา เอกสาร วารสาร รายงานและการวิจัย รวมทั้งประสบการณ์การทำงานของผู้ศึกษาวิจัยเอง โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

2.1 นำผลการศึกษาค้นคว้าที่ได้จากการเตรียมการเบื้องต้น มาสร้างแบบสอบถามฉบับร่าง ซึ่งรูปแบบของแบบสอบถามแบ่งออกได้ 2 ตอน

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นแบบเลือกตอบ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ใน การจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 วิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ทั้ง 5 องค์กรประกอบ ได้แก่ เนื้อหาหลักสูตร ผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ผู้สอนและวิธีการสอน สื่อและอุปกรณ์การสอน การวัดผลและประเมินผลการเรียน เป็น คำถามที่ใช้เลือกตอบแบบประมาณค่า (rating scale) ซึ่งผู้ศึกษาวิจัยได้กำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาไว้ดังนี้

คะแนน	ระดับความคิดเห็น
1	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2	ไม่เห็นด้วย
3	ปานกลาง
4	เห็นด้วย
5	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

2.2 การสร้างเป็นเครื่องมือ ได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎี เรื่องหลักสูตร องค์กรประกอบหลักสูตร องค์กรประกอบ การจัดการเรียนการสอน ทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่ หนังสือ วารสาร สิ่งพิมพ์ และเอกสาร งานวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามตามวิธีของ Likert จากหนังสือคู่มือการวิจัยทางการศึกษาของ รวีวรรณ ชินะตระกูล¹

3. การตรวจสอบแก้ไขและปรับปรุง นำแบบสอบถามฉบับร่าง ให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบแก้ไขและขอคำแนะนำเพื่อปรับปรุงให้มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (content validity) จำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาข้อคำถามให้มีความเหมาะสม เพื่อใช้เป็นแบบสอบถาม พร้อมทั้งข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

เมื่อได้รับแบบสอบถามที่ได้รับการตรวจสอบแก้ไข และได้ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญครบทุกฉบับแล้ว นำมาปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์อีกครั้ง

4. การทดลองเครื่องมือ นำแบบสอบถามฉบับร่างไปทดลองใช้ (try -out) กับผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แต่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง โดยนำไปทดลองใช้กับผู้บริหารและ อาจารย์ผู้สอน คณะคหกรรม ในวิทยาลัยสารพัดช่างชลบุรี และวิทยาลัยการอาชีพไกลกังวลหัวหิน จำนวน 25 คน จากนั้นนำแบบสอบถามหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach's alpha coefficient ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91 แล้วจึงนำเอาไปใช้เก็บข้อมูลต่อไป

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้ศึกษาวิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ขอนหนังสือรับรองจาก งานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

2. นำหนังสือจากงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมเสนอต่อกรมอาชีวศึกษา

3. นำหนังสืออนุญาตพร้อมแบบสอบถาม ส่งถึงผู้บริหารวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง 8 แห่ง เพื่อแจกให้กับอาจารย์ที่สอนในคณะวิชาคหกรรม ผู้วิจัยได้จัดส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ในกรณีที่สถานศึกษาอยู่ต่างจังหวัด และจัดส่งด้วยตนเองในสถานศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อขอความอนุเคราะห์กรอกแบบสอบถามและขอรับคืนด้วยตนเอง ข้อมูลที่ได้รับคืนและอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์สามารถนำมาวิเคราะห์ผลได้ ปรากฏตามตารางที่ 2 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2
แสดงค่าร้อยละและจำนวนของแบบสอบถามที่นำส่งและได้รับคืน
จำแนกตามกลุ่มประชากร

สถานศึกษา	จำนวนแบบ สอบถามที่ นำส่ง	จำนวนแบบ สอบถามที่ ได้รับคืน	ร้อยละ
วิทยาลัยสารพัดช่างพระนคร	33	33	100
วิทยาลัยสารพัดช่างสีพระยา	28	27	96.42
วิทยาลัยสารพัดช่างนครหลวง	20	18	90.00
วิทยาลัยสารพัดช่างธนบุรี	24	20	83.33
วิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ	26	24	92.31
วิทยาลัยสารพัดช่างกาญจนบุรี	12	11	91.67
วิทยาลัยสารพัดช่างราชบุรี	11	10	90.91
วิทยาลัยสารพัดช่างสุพรรณบุรี	9	8	88.89
รวม	163	151	92.63

ตารางที่ 2 แสดงค่าร้อยละและจำนวนแบบสอบถามที่นำส่งและจำนวนแบบ
 สอบถามที่ได้รับกลับคืน จำแนกตามกลุ่มประชากร

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำข้อมูลทั้งหมดมาดำเนินการเป็นขั้นตอนเพื่อ
 แปลผลดังนี้

4.1 ตรวจสอบความถูกต้องของแบบสอบถาม

4.2 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ พร้อมกับหาค่าสถิติต่าง ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3 นำข้อมูลในแบบสอบถาม ตอนที่ 1 และตอนที่ 2 มาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ โดยวิธีเข้าเครื่อง Computer โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ (Statistical Package for Social Sciences / Personal Computer Plus) ช่วยในการประเมินผลข้อมูลหาค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีดังนี้

สถิติพื้นฐาน

- (1) หาค่าความถี่และค่าร้อยละ สำหรับวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นสถานภาพของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน นำเสนอในรูปของตารางประกอบคำบรรยาย
- (2) หาค่าเฉลี่ย (Mean) สำหรับวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ในแต่ละด้าน
- (3) หาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D. (Standard Deviation) สำหรับวิเคราะห์เพื่อหาการกระจายของคะแนน โดยภาพรวมและในแต่ละด้าน นำเสนอในรูปของตารางประกอบคำบรรยาย
- (4) หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาช (Cronbach's Alpha Coefficient)

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

- (1) ใช้ t-test สำหรับทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มี 2 กลุ่ม และใช้ F-test สำหรับทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม สำหรับในกรณีที่มีค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีมากกว่า 2 กลุ่มแตกต่างกันมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจะทำการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ (Multiple Comparison) โดยใช้วิธี Scheffe's test
- (2) ข้อมูลที่รวบรวมได้จากแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะอื่น ๆ ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยະស័ន พุทธศักราช 2533 ในตอนที่ 2 นั้น ผู้วิจัยจะนำมาจัดลำดับความถี่ในแต่ละด้าน เพื่อใช้สำหรับการอภิปรายผลต่อไป

เกณฑ์การแปลความหมายของข้อมูล

การแปลความหมายของข้อมูลพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (mean) โดยใช้เกณฑ์ในการกำหนดค่าการประเมินที่มีความเหมาะสม เป็นระดับคะแนน 5 ระดับ คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ค่าน้ำหนักเท่ากับ	5	หมายความว่า มีระดับความคิดเห็นด้วยอย่างยิ่ง
เห็นด้วย	ให้ค่าน้ำหนักเท่ากับ	4	หมายความว่า มีระดับความคิดเห็นด้วย
ปานกลาง	ให้ค่าน้ำหนักเท่ากับ	3	หมายความว่า มีระดับความคิดเห็นปานกลาง
ไม่เห็นด้วย	ให้ค่าน้ำหนักเท่ากับ	2	หมายความว่า มีระดับความคิดเห็นไม่เห็นด้วย
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ค่าน้ำหนักเท่ากับ	1	หมายความว่า มีระดับความคิดไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

และถือเกณฑ์พิจารณาจากระดับคะแนนเฉลี่ยจากจุดตัดของคะแนนดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
1.00 - 1.49	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.50 - 2.49	ไม่เห็นด้วย
2.50 - 3.49	ปานกลาง
3.50 - 4.49	เห็นด้วย
4.50 - 5.00	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เชิงอรรถ

¹รวิวรรณ ชินะตระกูล, วิจัยการศึกษา (กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์, 2535) ,
หน้า 66-80.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านเนื้อหาหลักสูตร ผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ผู้สอนและวิธีการสอน สื่อและอุปกรณ์การสอน การวัดผลและประเมินผลการเรียน และเพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ตามตัวแปร ได้แก่ เพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน ซึ่งผู้วิจัย ได้นำเสนอผลการวิเคราะห์และข้อมูลในรูปของตารางตามลำดับทั้งสิ้น 4 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวมและในแต่ละด้าน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์คะแนนการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวมและในแต่ละด้าน

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์คะแนนการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามเพศ อายุ วุฒิการศึกษาประสบการณ์ โดยแบ่ง เป็น 4 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนจำแนกตาม เพศ ได้แก่ เพศชาย และเพศหญิง

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนจำแนกตามอายุ แบ่งเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ อายุน้อยกว่า 26 ปี อายุ 26-30 ปี อายุ 31-35 ปี อายุ 36-40 ปี และอายุมากกว่า 40 ปีขึ้นไป

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและ
อาจารย์ผู้สอน จำแนกตาม วุฒิทางการศึกษา แบ่งเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ ต่ำกว่าปวส. ปวส.
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า สูงกว่าปริญญาตรี และอื่น ๆ

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและ
อาจารย์ผู้สอน จำแนกตาม ประสบการณ์ แบ่งเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ น้อยกว่า 5 ปี 5-10 ปี
11-15 ปี 16-20 ปี และมากกว่า 20 ปี

ตอนที่ 5 ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพ
ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง จากแบบสอบถามปลาย
เปิดของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 5 ด้าน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม
ผู้วิจัยขอเสนอ การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามรวม
ทั้งสิ้น 151 คน ซึ่งเป็นรายละเอียดเกี่ยวกับ เพศ อายุ วุฒิทางการศึกษาสูงสุด และประสพ
การณ์ในการปฏิบัติงานด้านการสอน ของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน โดยเสนอในรูปตาราง
ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3

แสดงจำนวนผู้บริหารและอาจารย์คณะวิชาคหกรรม ตอบแบบสอบถามให้
ความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น
พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง
จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	38	25.2
หญิง	113	74.8
รวม	151	100

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 3 พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม กลุ่มตัวอย่างที่ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง เป็นเพศชาย จำนวน 38 คน ร้อยละ 25.2 เป็นเพศหญิงจำนวน 113 คน ร้อยละ 74.8

ตารางที่ 4

แสดงจำนวนผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ตอบแบบสอบถาม
ความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน
พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง
จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 26 ปี	1	.7
26-30 ปี	8	5.3
31-35 ปี	28	18.5
36-40 ปี	36	23.8
มากกว่า 40 ปีขึ้นไป	78	51.7
รวม	151	100

จากตารางที่ 4 พบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม กลุ่มตัวอย่างที่ให้ความคิดเห็น ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ที่มีอายุมากกว่า 40 ปี ขึ้นไป มีจำนวนมากที่สุด 78 คน ร้อยละ 51.7 รองลงมาอายุ 36-40 ปี จำนวน 36 คน ร้อยละ 23.8 อายุ 31-35 ปี จำนวน 28 คน ร้อยละ 18.5 อายุ 26-30 ปี จำนวน 8 คน ร้อยละ 5.3 อายุต่ำกว่า 26 ปี จำนวน 1 คน ร้อยละ .7 เป็นลำดับสุดท้าย

ตารางที่ 5
แสดงจำนวนผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรมตอบแบบสอบถามให้
ความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน
พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง
จำแนกตามตำแหน่ง

ตำแหน่ง	จำนวน	ร้อยละ
ผู้อำนวยการ	6	4.0
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ	17	11.3
หัวหน้าคณะวิชาคหกรรม	10	6.6
หัวหน้าแผนกวิชา	34	22.5
อาจารย์ผู้สอน	84	55.6
รวม	151	100

จากตารางที่ 5 พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม กลุ่มตัวอย่างที่ให้ความคิดเห็น ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง จำแนกตามตำแหน่งอาจารย์ผู้สอนมากที่สุดจำนวน 84 คน ร้อยละ 55.6 รองลงมาหัวหน้าแผนกวิชา จำนวน 34 คน ร้อยละ 22.5 ผู้ช่วยผู้อำนวยการ จำนวน 17 คน ร้อยละ 11.3 หัวหน้าคณะวิชาคหกรรม จำนวน 10 คน ร้อยละ 6.6 และผู้อำนวยการ จำนวน 6 คน ร้อยละ 4.0 เป็นลำดับสุดท้าย

ตารางที่ 6

แสดงจำนวนผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรมตอบแบบสอบถามให้
ความคิดเห็น ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน
พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง
จำแนกตามวุฒิทางการศึกษา

วุฒิการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า ปวส.	9	6.6
ปวส.	8	5.3
ปริญญาตรี หรือเทียบเท่า	114	75.5
สูงกว่าปริญญาตรี	11	7.3
อื่น ๆ	9	6.0
รวม	151	100

จากตารางที่ 6 พบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม กลุ่มตัวอย่างที่ให้ความคิดเห็น ในการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลางที่มีวุฒิทางการศึกษา จบปริญญาตรีหรือเทียบเท่า มากที่สุดจำนวน 114 คนร้อยละ 75.5 รองลงมา สูงกว่าปริญญาตรีจำนวน 11 คน ร้อยละ 7.3 ต่ำกว่า ปวส. จำนวน 9 คน ร้อยละ 6.6 ด้านอื่น ๆ จำนวน 9 คน ร้อยละ 6.0 และปวส. จำนวน 8 คน ร้อยละ 5.3 เป็นลำดับสุดท้าย

ตารางที่ 7
แสดงจำนวนผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม คอบแบบสอบถามให้
ความคิดเห็น ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน
พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง
จำแนกตามประสบการณ์

ประสบการณ์	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 5 ปี	5	3.3
ตั้งแต่ 5-10 ปี	21	13.9
มากกว่า 10-15 ปี	47	31.1
มากกว่า 15-20 ปี	20	13.2
มากกว่า 20 ปี	58	38.4
รวม	151	100

จากตารางที่ 7 พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม กลุ่มตัวอย่างที่ให้ความคิดเห็น ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง จำแนกตามประสบการณ์ มากกว่า 20 ปี จำนวน 58 คน ร้อยละ 38.4 รองลงมามากกว่า 10-15 ปี จำนวน 47 คน ร้อยละ 31.1 ตั้งแต่ 5-10 ปี จำนวน 21 คน ร้อยละ 13.9 มากกว่า 15-20 ปี จำนวน 20 คน ร้อยละ 13.2 และน้อยกว่า 5 ปี ร้อยละ 3.3 เป็นลำดับสุดท้าย

ตารางที่ 8

แสดงจำนวนผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ตอบแบบสอบถามให้
ความคิดเห็น ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน
พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
ผู้บริหาร	23	15.2
อาจารย์ผู้สอน	128	84.8
รวม	151	100

จากตารางที่ 8 พบว่าประเภทของกลุ่มตัวอย่างที่นำมาวิเคราะห์ในการวิจัย
แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มอาจารย์ ผู้สอนที่ทำหน้าที่สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช
2533 จำนวน 128 คน ร้อยละ 84.8 กลุ่มผู้บริหารสถานศึกษา ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้บริหาร
จำนวน 23 คน ร้อยละ 15.2 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ด้านผู้สอนและวิธีการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน ด้านการวัดผลและการประเมินผล การเรียน

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย เกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพ พระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง โดยแสดงผลในภาพรวมของความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด นอกจากนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแยกแสดงความคิดเห็นของผู้บริหารอาจารย์ผู้สอนโดยนำเสนอในรูปของตาราง

ตารางที่ 9

แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในภาพรวม และในแต่ละด้าน

การจัดการเรียนการสอน	N=151		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
ก. ด้านเนื้อหาหลักสูตร	3.79	.39	เห็นด้วย	3
ข. ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน	3.79	.47	เห็นด้วย	2
ค. ด้านผู้สอนและวิธีการสอน	4.09	.52	เห็นด้วย	1
ง. ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน	3.61	.73	เห็นด้วย	5
จ. ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	3.75	.51	เห็นด้วย	4
รวม	3.81	.41	เห็นด้วย	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 9 ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัย สารพัดช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=3.81$, S.D.=.41) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธ ศักราช 2533 ในวิทยาลัย สารพัดช่าง ภาคกลาง อยู่ในระดับเห็นด้วยทั้ง 5 ด้าน เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ย จากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านผู้สอนและวิธีการสอน ($\bar{X}=4.09$, S.D.=.52) รองลงมาได้แก่ด้านผู้ เรียนและการจัดชั้นเรียน ($\bar{X}=3.79$, S.D.=.39) ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน ($\bar{X}=3.75$, S.D.=.51) และด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน ($\bar{X}=3.61$, S.D.=.73) เป็น ลำดับสุดท้าย

ตารางที่ 10

ค่าคะแนนเฉลี่ยความเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านเนื้อหาหลักสูตร

เนื้อหาหลักสูตร	N=151		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
1. เนื้อหาวิชาที่สอนผู้เรียนสามารถนำไปใช้ ประกอบอาชีพได้	4.16	.59	เห็นด้วย	1
2. เนื้อหาวิชาเรียงลำดับตามขั้นตอน จากง่ายไป หายาก เหมาะสมต่อการเรียนการสอน	4.07	.60	เห็นด้วย	3
3. เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนมีความสอดคล้องกับ ความต้องการของตลาดแรงงาน	3.89	.71	เห็นด้วย	6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 10 (ต่อ)

เนื้อหาหลักสูตร	N=151		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
4. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสามารถ ปรับเข้ากับความต้องการของนักศึกษาได้	4.01	.55	เห็นด้วย	4
5. เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนตรงตามเป้าหมายที่ ผู้เรียนต้องการ	3.97	.65	เห็นด้วย	5
6. ในการกำหนดวัตถุประสงค์ต้องยึดหลักให้ ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น	4.11	.73	เห็นด้วย	2
7. หลักสูตรได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ เหมาะสมกับสภาพสถานการณ์อยู่เสมอ	3.59	.84	เห็นด้วย	7
8. เวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรไม่สอดคล้อง คล้อยกับเนื้อหาวิชา	3.21	.95	ปานกลาง	10
9. หลักสูตรมีความทันสมัยทัดเทียมกับหลักสูตร ของสถาบันเอกชน	3.38	.80	ปานกลาง	9
10. มีการประชาสัมพันธ์หลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้นที่จัดสอนในวิทยาลัย	3.48	.76	ปานกลาง	8
รวมเฉลี่ย	3.79	.39	เห็นด้วย	

จากตารางที่ 10 ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา
คหกรรมในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ใน
วิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านเนื้อหาหลักสูตร โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยของคะแนน
อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=3.79, S.D.=.39$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านเนื้อหาหลักสูตร 7 ใน 10 ข้อ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจาก มากไปหาน้อยลำดับแรกได้แก่ เนื้อหาวิชาที่สอน ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้ ($\bar{X}=4.16$, S.D=.72) ในการกำหนดวัตถุประสงค์ต้องยึดหลักให้ผู้เรียนคิดเป็นทำเป็นแก้ปัญหาเป็น ($\bar{X}=4.11$, S.D=.72) เนื้อหาวิชาเรียงลำดับตามขั้นตอน จากง่ายไปหายากเหมาะสมต่อการเรียนการสอน ($\bar{X}=4.07$, S.D=.60) เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสามารถปรับเข้ากับความต้องการของนักศึกษาได้ ($\bar{X}=4.01$, S.D=.55) เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนตรงตามเป้าหมายที่ผู้เรียนต้องการ ($\bar{X}=3.97$, S.D=.65) เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนมีความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน ($\bar{X}=3.89$, S.D=.84) ส่วนมีการประชาสัมพันธ์หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันที่จัดสอนในวิทยาลัยมีระดับความคิดเห็นปานกลาง ($\bar{X}=3.48$, S.D=.76) หลักสูตรมีความทันสมัยทัดเทียมกับหลักสูตรของสถาบันเอกชน ($\bar{X}=3.38$, S.D=.80) และเวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา ($\bar{X}=3.21$, S.D=.95) เป็นลำดับสุดท้าย

ตารางที่ 11

ค่าคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจมาตรฐานความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน
คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน
พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง
ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน

ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน	N=151		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
1. เกณฑ์อายุขั้นต่ำของผู้เข้าเรียนวิชาชีพกำหนดให้ยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมกับสภาพวิชาชีพที่เปิดสอนโดยให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้บริหารสถานศึกษานั้น ๆ	3.89	.76	เห็นด้วย	3
2. การกำหนดระดับความรู้พื้นฐานของผู้เรียนวิชาชีพแต่ละสาขาวิชา ต้องกำหนดให้แตกต่างกัน เพราะขึ้นอยู่กับความยากง่ายของรายวิชานั้น ๆ	3.76	.87	เห็นด้วย	6
3. ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจัง เป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม	4.01	.68	เห็นด้วย	2
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามในเวลาสอน	4.25	.64	เห็นด้วย	1
5. เปิดโอกาสให้ผู้เรียน เรียนจบหลักสูตรก่อนหลังได้ตามความสามารถของผู้เรียน	3.60	1.01	เห็นด้วย	8
6. มีการสำรวจความสนใจอาชีพของผู้สมัครเรียนก่อนรับเข้าเรียนในสาขานั้น ๆ	3.49	.80	ปานกลาง	10
7. มีการพัฒนาวิธีการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับลักษณะแต่ละรายวิชา	3.87	.63	เห็นด้วย	4
8. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปรับปรุงการเรียน	3.55	.88	เห็นด้วย	9
9. มีการจัดหาผู้เรียนออกฝึกงานนอกสถานที่	3.77	.91	เห็นด้วย	5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน	N=151		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
10. ผู้เรียนได้ใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ใน	3.73	.80	เห็นด้วย	7
รวมเฉลี่ย	3.79	.47	เห็นด้วย	

จากตารางที่ 11 ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ใน วิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยของ คะแนน อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=3.79$, S.D.=.47)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน อยู่ในระดับเห็น ด้วย เกือบทุกข้อ โดยเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ย จากมากไปหาน้อย ได้แก่ เปิดโอกาสให้ผู้ เรียนได้ซักถามในเวลาสอน ($\bar{X}=4.25$, S.D=.64) ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจังเป็น รายบุคคลหรือรายกลุ่ม ($\bar{X}=4.01$, S.D.=.68) เกณฑ์อายุขั้นต่ำของผู้เข้าเรียนวิชาชีพ กำหนดให้ยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมกับสภาพวิชาชีพที่เปิดสอนโดยให้อยู่ในดุลยพินิจ ของผู้บริหารสถานศึกษานั้น ๆ ($\bar{X}=3.89$, S.D.=.76) มีการพัฒนาวิธีการเรียนการสอน ให้เหมาะสมกับลักษณะแต่ละรายวิชา ($\bar{X}=3.87$, S.D.=.63) การกำหนดระดับความรู้ พื้นฐานของผู้เรียนวิชาชีพแต่ละสาขาวิชาต้องกำหนดให้แตกต่างกันเพราะขึ้นอยู่กับความ ยากง่ายของรายวิชานั้น ๆ ($\bar{X}=3.76$, S.D.=.87) ผู้เรียนได้ใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ใน การทำงานด้วยตนเอง ($\bar{X}=3.73$, S.D.=.80) เปิด โอกาสให้ผู้เรียนเรียนจบหลักสูตร ก่อนหลังได้ตามความสามารถของผู้เรียน ($\bar{X}=3.60$, S.D.=1.01) ผู้เรียนมีส่วนร่วมใน

การปรับปรุงการเรียนการสอน ($\bar{X}=3.60$, S.D.=1.01) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปรับปรุงการเรียนการสอน ($\bar{X}=3.55$, S.D.=.881) และมีการสำรวจความสนใจอาชีพของผู้สมัครเรียนก่อนเข้าเรียนในสาขานั้น ๆ ($\bar{X}=3.49$, S.D.=.80) เป็นลำดับสุดท้าย

ตารางที่ 12

ค่าคะแนนเฉลี่ยความเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้สอนและวิธีการสอน

ด้านอาจารย์ผู้สอนและวิธีสอน	N=151		การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย	เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
1. มีความรู้ความชำนาญในสาขาวิชาที่สอน	4.25	.66	เห็นด้วย	1
2. มีความรู้ความเข้าใจในแนวความคิด และจัดวิทยาการเรียนรู้ผู้ใหญเป็นอย่างดี	4.07	.75	เห็นด้วย	6
3. วางแผนการสอนและเตรียมการสอนล่วงหน้าเป็นอย่างดี	4.15	.72	เห็นด้วย	3
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนเสมอ	4.15	.70	เห็นด้วย	4
5. ได้รับการฝึกอบรมเพิ่มพูนความรู้เทคนิคหรือวิธีการใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ในการสอนวิชาชีพพระยะสันได้เป็นอย่างดี	4.00	.79	เห็นด้วย	8
6. มีบทบาทสำคัญในการกำหนดหลักสูตร สื่อการเรียนการสอนและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับการเรียนการสอน	3.89	.81	เห็นด้วย	10
7. รู้และเข้าใจรายละเอียดของความรับผิดชอบต่อภาระหน้าที่ในการปฏิบัติงานอย่างถูกต้อง	4.07	.67	เห็นด้วย	7

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ด้านอาจารย์ผู้สอนและวิธีสอน	N=151		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
8. สามารถรับผิดชอบเกี่ยวกับการปรับปรุง เครื่องมือเครื่องจักรให้ใช้ประโยชน์ได้ตาม วัตถุประสงค์	3.97	.69	เห็นด้วย	9
9. มีความเข้าใจในจุดประสงค์ของหลักสูตร รายวิชาที่เปิดสอน	4.11	.64	เห็นด้วย	5
10. เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนประกอบอาชีพอิสระ	4.22	.72	เห็นด้วย	2
รวมเฉลี่ย	4.09	.52	เห็นด้วย	

จากตารางที่ 12 ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา
คหกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ใน
วิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้สอนและวิธีการสอน โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยของ
คะแนน อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=4.09$, S.D.=.52)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน
คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช
2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้สอนและวิธีการสอน อยู่ในระดับเห็นด้วย
โดยเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ มีความรู้ความชำนาญในสาขาวิชาที่
สอน ($\bar{X}=4.25$, S.D.=.66) เน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนประกอบอาชีพอิสระ ($\bar{X}=4.22$,
S.D.=.72) วางแผนการสอนและเตรียมการสอนล่วงหน้าเป็นอย่างดี ($\bar{X}=4.15$,
S.D.=.72) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนเสมอ
($\bar{X}=4.15$, S.D.=.70) มีความเข้าใจในจุดประสงค์ของหลักสูตรรายวิชาที่เปิดสอน
($\bar{X}=4.11$, S.D.=.64) มีความรู้ความเข้าใจในแนวความคิดและจัดวิทยาการเรียนรู้ผู้ใหญ่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นอย่างดี ($\bar{X}=4.07$, S.D.=.75) รู้และเข้าใจรายละเอียดของความรับผิดชอบต่อภาระหน้าที่ในการปฏิบัติงานอย่างถูกต้อง ($\bar{X}=4.07$, S.D.=.67) ได้รับการฝึกอบรมเพิ่มพูนความรู้เทคนิคหรือวิธีการใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ในการสอนวิชาชีพพระยะสันได้เป็นอย่างดี ($\bar{X}=4.00$, S.D.=.67) ได้รับการฝึกอบรมเพิ่มพูนความรู้เทคนิคหรือวิธีการใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ในการสอนวิชาชีพพระยะสันได้เป็นอย่างดี ($\bar{X}=4.00$, S.D.=.79) สามารถรับผิดชอบเกี่ยวกับการปรับปรุงเครื่องมือเครื่องจักรให้ใช้ประโยชน์ได้ตามวัตถุประสงค์ ($\bar{X}=3.97$, S.D. = .69) และมีบทบาทสำคัญในการกำหนดหลักสูตร สื่อการเรียนการสอนและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับการเรียนการสอน ($\bar{X}=3.89$, S.D. = .81) เป็นลำดับสุดท้าย

ตารางที่ 13

ค่าคะแนนเฉลี่ยความเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน

ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน	N=151		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
1. สนับสนุนให้ผู้สอนและผู้เรียนค้นคว้าจัดสร้างเครื่องมือใหม่ ๆ ในวิชาชีพ	3.81	.77	เห็นด้วย	2
2. จัดบริการสื่อช่วยสอนเสริมการเรียนวิชาชีพ เช่น วิดีทัศน์ สไลด์ ฯลฯ ให้มีใช้ในการสอนได้อย่างสะดวก	3.73	.89	เห็นด้วย	4
3. สื่อและอุปกรณ์การสอนที่มีอยู่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่สอน	3.74	.83	เห็นด้วย	3
4. การพัฒนาสื่อการสอน จัดทำโดยผู้สอนในรายวิชา	3.94	.81	เห็นด้วย	1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 13 (ต่อ)

ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน	N=151		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
5. เจ้าหน้าที่สื่อการสอนให้ความร่วมมือในการผลิตสื่อการสอนด้วยดี	3.44	1.04	ปานกลาง	8
6. ผู้มีความรู้ความชำนาญงานคอยแนะนำด้านสื่อการสอนแก่ผู้สอน	3.38	1.01	ปานกลาง	9
7. มีการติดตามและประเมินผลการใช้สื่อและอุปกรณ์การสอนอย่างเป็นระบบ	3.32	.93	ปานกลาง	10
8. มีคู่มือประกอบการเรียนในรายวิชา แต่ละรายวิชา ที่นักศึกษาสามารถเรียนได้ด้วยตนเอง	3.56	.96	เห็นด้วย	7
9. จำนวนเครื่องมือเครื่องใช้และครุภัณฑ์เพียงพอกับสัดส่วนของผู้เรียน แต่ละชั้นเรียน	3.60	.92	เห็นด้วย	6
10. มีการใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนและเทคนิคใหม่ ๆ ในการเรียนการสอน	3.61	.97	เห็นด้วย	5
รวมเฉลี่ย	3.61	.73	เห็นด้วย	

จากตารางที่ 13 ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันพุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=3.61$, S.D.=.73)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน อยู่ในระดับเห็นด้วย โดยเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การพัฒนาสื่อการสอนจัดทำโดยผู้สอนในรายวิชา ($\bar{X}=3.94$, S.D.=.81) สนับสนุนให้ผู้สอนและผู้เรียนกันคว่ำจัดสร้างเครื่องมือใหม่ๆ ในวิชาชีพ ($\bar{X}=3.81$, S.D.=.77) สื่อและอุปกรณ์การสอนที่มีอยู่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่สอน ($\bar{X}=3.74$, S.D.=.83) จัดบริการสื่อช่วยสอนเสริมการเรียนวิชาชีพ เป็นวีดิทัศน์ สไลด์ ฯลฯ ให้มีใช้ในการสอนได้อย่างสะดวก ($\bar{X}=3.73$, S.D.=.89) มีการใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนและเทคนิคใหม่ ๆ ในการเรียนการสอน ($\bar{X}=3.61$, S.D.=.97) จำนวนเครื่องมือเครื่องใช้และครุภัณฑ์ เพียงพอกับสัดส่วนของผู้เรียนแต่ละชั้นเรียน ($\bar{X}=3.60$, S.D.=.92) มีคู่มือประกอบการเรียนในรายวิชา แต่ละรายวิชาที่นักศึกษาสามารถเรียนได้ด้วยตนเอง ($\bar{X}=3.56$, S.D.=.96) เจ้าหน้าที่สื่อการสอนให้ความร่วมมือในการผลิตสื่อการสอนด้วยดี ($\bar{X}=3.44$, S.D.=1.04) ผู้มีความรู้ความชำนาญงานคอยแนะนำด้านสื่อการสอนแก่ผู้สอน ($\bar{X}=3.38$, S.D.=1.01) และมีการติดตามและประเมินผลการใช้สื่อและอุปกรณ์การสอนอย่างเป็นระบบ ($\bar{X}=3.32$, S.D.=.93) เป็นลำดับสุดท้าย

ตารางที่ 14

ค่าคะแนนเฉลี่ยความเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน

ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	N=151		การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย	เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
1. การวัดและประเมินผลการเรียน กระทำ ได้โดยยึดจุดประสงค์รายวิชาของหลักสูตร	3.93	.70	เห็นด้วย	4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 14 (ต่อ)

ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	N=151		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
2. การประเมินผลการเรียนเป็นขบวนการ ประเมินผลอย่างต่อเนื่องตั้งแต่เริ่มต้นการ สอนถึงสิ้นสุดการสอนในรายวิชานั้น	3.97	.70	เห็นด้วย	3
3. การเรียนการสอนวิชาชีพ ต้องประเมินผลทุก กิจกรรมที่กำหนดและทุกหน่วยวิชาที่จบในตัว	4.01	.68	เห็นด้วย	1
4. การประเมินผลต้องประเมินให้ครอบคลุมทุก จุดประสงค์ของหลักสูตรทั้งภาคทฤษฎีและภาค ปฏิบัติทั้งในระหว่างเรียนและหลังเรียนจบ	3.97	.73	เห็นด้วย	2
5. มีการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาเพื่อนำ มาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงหลักสูตร	3.66	.81	เห็นด้วย	7
6. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินผลการสอน ของผู้สอน	3.61	.86	เห็นด้วย	8
7. การรายงานผลการเรียนมีความล่าช้ากว่า กำหนด	3.13	1.00	ปานกลาง	10
8. มีการประสานงานระหว่างแผนกวิชาและ แผนกทะเบียน	3.51	.85	เห็นด้วย	9
9. ควรกำหนดเกณฑ์มาตรฐานเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ ในการประเมินผลการเรียนของทุกรายวิชา	3.84	.74	เห็นด้วย	6
10. ควรแสดงผลการเรียนให้ผู้เรียน ได้รับ ทราบความก้าวหน้าทางการเรียนของตน อย่างต่อเนื่อง	3.88	.81	เห็นด้วย	5
รวมเฉลี่ย	3.75	.50	เห็นด้วย	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้เผยแพร่โดยไม่ใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 14 ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ คณบดีวิชาคหกรรม ใน การจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัด ช่าง ภาคกลาง ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=3.75$, S.D.=.51)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ ผู้สอน คณบดีวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน อยู่ใน ระดับ เห็นด้วยเกือบทุกข้อโดยเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้แก่ การเรียน การสอนวิชาชีพ ต้องประเมินผลทุกกิจกรรมที่กำหนดและทุกหน่วยวิชาที่จบในตัว ($\bar{X}= 4.01$, S.D.=.68) การประเมินผลต้องประเมินให้ครอบคลุมทุกจุดประสงค์ของหลัก สูตร ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ทั้งในระหว่างเรียนและหลังเรียนจบ ($\bar{X}=3.97$, S.D.=.73) การประเมินผลการเรียนเป็นขบวนการประเมินผลอย่างต่อเนื่องตั้งแต่เริ่มต้น การสอนถึงสิ้นสุดการสอนในรายวิชานั้น ($\bar{X}=3.97$, S.D.=.70) การวัดและประเมินผล การเรียนกระทำได้ โดยยึดจุดประสงค์รายวิชาของหลักสูตร ($\bar{X}=3.93$, S.D.=.70) ควร แสดงผลการเรียนให้ผู้เรียน ได้รับทราบความก้าวหน้าทางการเรียนของตนเองอย่างต่อเนื่อง ($\bar{X}=3.88$, S.D.=.81) ควรกำหนดเกณฑ์มาตรฐาน เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการ ประเมินผลการเรียนของทุกรายวิชา ($\bar{X}=3.84$, S.D.=.74) มีการติดตามผลผู้สำเร็จการ ศึกษาเพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงหลักสูตร ($\bar{X}=3.66$, S.D.=.81) เปิดโอกาสให้ผู้ เรียนประเมินผลการสอนของผู้สอน ($\bar{X}=3.61$, S.D.=.86) มีการประสานงานระหว่าง แผนกวิชาและแผนกทะเบียน ($\bar{X}=3.51$, S.D.=.85) และการรายงานผลการเรียน มี ความล่าช้ากว่ากำหนด ($\bar{X}=3.13$, S.D.=1.00) เป็นลำดับสุดท้าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 15

แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของผู้บริหาร
ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533
ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวม และในแต่ละด้าน

ความคิดเห็นของผู้บริหารในการจัดการ เรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัย สารพัดช่างภาคกลาง	N=23		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
ก. ด้านเนื้อหาหลักสูตร	3.88	.31	เห็นด้วย	4
ข. ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน	3.97	.38	เห็นด้วย	2
ค. ด้านผู้สอนและวิธีการสอน	4.17	.47	เห็นด้วย	1
ง. ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน	3.47	.78	เห็นด้วย	5
จ. ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	3.96	.40	เห็นด้วย	3
รวม	3.94	.33	เห็นด้วย	

จากตารางที่ 15 ความคิดเห็นของผู้บริหารในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=3.94$, S.D.=.33)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง อยู่ในระดับเห็นด้วยทั้ง 5 ด้าน เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านผู้สอนและวิธีสอน ($\bar{X}=4.17$, S.D.=.47) รองลงมา ได้แก่ ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ($\bar{X}=3.97$, S.D.=.38) ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน ($\bar{X}=3.96$, S.D.=.40) ด้านเนื้อหาหลักสูตร ($\bar{X}=3.88$, S.D.=.31) และด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน ($\bar{X}=3.47$, S.D.=.78) เป็นลำดับสุดท้าย

ตารางที่ 16

แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของผู้บริหาร
ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533
ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านเนื้อหาหลักสูตร

ด้านเนื้อหาหลักสูตร	N=23		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
1. เนื้อหาวิชาที่สอน ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้	4.26	.54	เห็นด้วย	2
2. เนื้อหาวิชาเรียงลำดับตามขั้นตอนจากง่ายไปหายาก เหมาะสมต่อการเรียนการสอน	4.09	.73	เห็นด้วย	5
3. เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนมีความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน	4.04	.64	เห็นด้วย	6
4. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสามารถปรับเข้ากับความต้องการของนักศึกษาได้	4.13	.55	เห็นด้วย	4
5. เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนตรงตามเป้าหมายที่ผู้เรียนต้องการ	4.17	.65	เห็นด้วย	3
6. ในการกำหนดวัตถุประสงค์ ต้องยึดหลักให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น	4.57	.66	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	1
7. หลักสูตรได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับสภาพสถานการณ์อยู่เสมอ	3.52	.79	เห็นด้วย	7
8. เวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรไม่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา	2.91	.95	ปานกลาง	10
9. หลักสูตรมีความทันสมัยทัดเทียมกับหลักสูตรของสถาบันเอกชน	3.61	.72	เห็นด้วย	8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ด้านเนื้อหาหลักสูตร	N=23		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
10.มีการประชาสัมพันธ์หลักสูตรวิชาชีพระยะ	3.48	.79	ปานกลาง	
รวม	3.88	.31	เห็นด้วย	

จากตารางที่ 16 ความคิดเห็นของผู้บริหารในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านเนื้อหาหลักสูตร โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=3.88$, S.D.= .31)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านเนื้อหาหลักสูตร อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง 1 ข้อ ระดับเห็นด้วย 7 ข้อ และระดับปานกลาง 2 ข้อ เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ในการกำหนดวัตถุประสงค์ต้องยึดหลักให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น ($\bar{X}=4.57$, S.D.=.66) รองลงมา ได้แก่ เนื้อหาวิชาที่สอนผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้ ($\bar{X}=4.26$, S.D.=.54) เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนตรงตามเป้าหมายที่ผู้เรียนต้องการ ($\bar{X}=4.17$, S.D.=.65) เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสามารถปรับเข้ากับความต้องการของนักศึกษาได้ ($\bar{X}=4.13$, S.D.=.55) เนื้อหาวิชาเรียงลำดับตามขั้นตอนจากง่ายไปหายากเหมาะสมต่อการเรียนการสอน ($\bar{X}=4.09$, S.D.=.73) เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนมีความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน ($\bar{X}=4.04$, S.D.=.64) หลักสูตรได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับสภาพสถานการณ์อยู่เสมอ ($\bar{X}=3.52$, S.D.=.79) หลักสูตรมีความทันสมัยทัดเทียมกับหลักสูตรของสถาบันเอกชน ($\bar{X}=3.61$, S.D.=.72)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีการประชาสัมพันธ์หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันที่จัดสอนในวิทยาลัย ($\bar{X}=3.48$, S.D.=.79) และเวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรไม่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา ($\bar{X}=2.91$, S.D.=.95) เป็นลำดับสุดท้าย

ตารางที่ 17

แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นของผู้บริหาร ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน

ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน	N=23		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
1. เกณฑ์อายุขั้นต่ำของผู้เข้าเรียนวิชาชีพ กำหนดให้ยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมกับ สภาพวิชาชีพที่เปิดสอน โดยให้อยู่ในดุลยพินิจ ของผู้บริหารสถานศึกษานั้น ๆ	4.43	.51	เห็นด้วย	2
2. การกำหนดระดับความรู้พื้นฐานของผู้เรียนวิชาชีพแต่ละสาขาวิชา ต้องกำหนดให้แตกต่างกัน เพราะขึ้นอยู่กับความยากง่ายของรายวิชานั้น ๆ	3.91	.95	เห็นด้วย	7
3. ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจังเป็นรายบุคคล หรือรายกลุ่ม	4.30	.47	เห็นด้วย	3
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามในเวลาสอน	4.48	.51	เห็นด้วย	1
5. เปิดโอกาสให้ผู้เรียน เรียนจบหลักสูตรก่อน	3.91	1.08	เห็นด้วย	6
6. มีการสำรวจความสนใจอาชีพของผู้สมัคร เรียนก่อนรับเข้าเรียนในสาขานั้น ๆ	4.38	.79	ปานกลาง	9
7. มีการพัฒนาวิธีการเรียน การสอนให้เหมาะสม กับลักษณะแต่ละรายวิชา	3.96	.56	เห็นด้วย	5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน	N=23		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
8. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปรับปรุงการเรียนการสอน	3.43	.84	ปานกลาง	10
9. มีการจัดพาผู้เรียนออกฝึกงานนอกสถานที่	3.96	.98	เห็นด้วย	4
10. ผู้เรียนได้ใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงานด้วยตนเอง	3.87	.81	เห็นด้วย	8
รวม	3.97	.38	เห็นด้วย	

จากตารางที่ 17 ความคิดเห็นของผู้บริหารในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยาศน์ พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=3.97$, S.D.=.38)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยาศน์ พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียนอยู่ในระดับเห็นด้วย 8 ข้อ และระดับปานกลาง 2 ข้อ เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถาม ในเวลาสอน ($\bar{X}=4.48$, S.D.=.51) เกณฑ์อายุขั้นต่ำของผู้เข้าเรียนวิชาชีพกำหนดให้ยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมกับสภาพวิชาชีพที่เปิดสอน โดยให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้บริหารสถานศึกษานั้น ๆ ($\bar{X}=4.43$, S.D.=.51) ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจัง เป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม ($\bar{X}=4.30$, S.D.=.47) มีการจัดพาผู้เรียนออกฝึกงานนอกสถานที่ ($\bar{X}=3.96$, S.D.=.98) มีการพัฒนาวิธีการเรียนการสอน ให้เหมาะสมกับลักษณะแต่ละรายวิชา

(\bar{X} = 3.96, S.D.=.56) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนจบหลักสูตรก่อนหลังได้ตามความสามารถของผู้เรียน (\bar{X} =3.91, S.D.=1.08) การกำหนดระดับความรู้พื้นฐานของผู้เรียนวิชาชีพแต่ละสาขา ต้องกำหนดให้แตกต่างกัน เพราะขึ้นอยู่กับความยากง่ายของรายวิชานั้น ๆ (\bar{X} =3.91, S.D.=.95) ผู้เรียนได้ใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงานด้วยตนเอง (\bar{X} =3.87, S.D.=.81) มีการสำรวจความสนใจอาชีพของผู้สมัครเรียนก่อนวันเข้าเรียนในสาขานั้น ๆ (\bar{X} =3.48, S.D.=.79) และผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปรับปรุงการเรียนการสอน (\bar{X} =3.43, S.D.=.84) เป็นลำดับสุดท้าย

ตารางที่ 18

แสดงค่าเฉลี่ยความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของผู้บริหาร
ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533
ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้สอนและวิธีการสอน

ด้านผู้สอนและวิธีการสอน	N=23		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
1. มีความรู้ความชำนาญในสาขาวิชาที่สอน	4.43	.59	เห็นด้วย	1
2. มีความรู้ ความเข้าใจในแนวความคิดและ จิตวิทยาการเรียนรู้ผู้ใหญเป็นอย่างดี	4.04	.77	เห็นด้วย	9
3. วางแผนการสอนและเตรียมการสอนล่วงหน้า	4.09	.79	เห็นด้วย	6
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม การเรียนการสอนเสมอ	4.04	.64	เห็นด้วย	10
5. ได้รับการฝึกอบรมเพิ่มพูนความรู้เทคนิคหรือ วิธีการใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ในการสอน วิชาชีพพระยะสันได้เป็นอย่างดี	4.13	.69	เห็นด้วย	5

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ด้านผู้สอนและวิธีการสอน	N=23		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
6. มีบทบาทสำคัญในการกำหนดหลักสูตร สื่อ การเรียนการสอนและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ เหมาะสมกับการเรียนการสอน	4.09	.73	เห็นด้วย	7
7. รู้และเข้าใจรายละเอียดของความรับผิดชอบ ต่อภาระหน้าที่ ในการปฏิบัติงาน อย่างถูกต้อง	4.09	.67	เห็นด้วย	8
8. สามารถรับผิดชอบเกี่ยวกับการปรับปรุง เครื่องมือเครื่องจักรให้ใช้ประโยชน์ได้ ตามวัตถุประสงค์	4.17	.58	เห็นด้วย	4
9. มีความเข้าใจในจุดประสงค์รายวิชาที่เปิดสอน	4.22	.52	เห็นด้วย	3
10. เน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนประกอบอาชีพอิสระ	4.35	.57	เห็นด้วย	2
รวม	4.17	.47	เห็นด้วย	

จากตารางที่ 18 ความคิดเห็นของผู้บริหาร ในการจัดการเรียนการสอน
หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้สอน
และวิธีการสอน โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับเห็นด้วย
($\bar{X}=4.17$, S.D.=.47)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารในการจัดการเรียน
การสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัย สารพัดช่างภาคกลาง
ด้านผู้สอนและวิธีสอน อยู่ในระดับเห็นด้วยทุกข้อ เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหา
น้อย ได้แก่ มีความรู้ความชำนาญในสาขาวิชาที่สอน ($\bar{X}=4.43$, S.D.=.59) เน้นการส่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เสริมให้ผู้เรียนประกอบอาชีพอิสระ ($\bar{X}=4.35$, S.D.=.57) มีความเข้าใจในจุดประสงค์ของหลักสูตรรายวิชาที่เปิดสอน ($\bar{X}=4.22$, S.D.=.52) สามารถรับผิดชอบเกี่ยวกับการปรับปรุงเครื่องมือเครื่องจักรให้ใช้ประโยชน์ ได้ตามวัตถุประสงค์ ($\bar{X}=4.17$, S.D.=.58) ได้รับการฝึกอบรมเพิ่มพูนความรู้เทคนิค หรือวิธีการใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ในการสอนวิชาชีพพระยะสั้นได้เป็นอย่างดี ($\bar{X}=4.13$, S.D.=.69) วางแผนการสอนและเตรียมการสอนล่วงหน้า ($\bar{X}=4.09$, S.D.=.79) มีบทบาทสำคัญในการกำหนดหลักสูตรการเรียนการสอนและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับการเรียนการสอน ($\bar{X}=4.09$, S.D.=.73) รู้และเข้าใจรายละเอียดของความรับผิดชอบต่อภาระหน้าที่ในการปฏิบัติงานอย่างถูกต้อง ($\bar{X}=4.09$, S.D.=.67) มีความรู้ความเข้าใจในแนวความคิด และจิตวิทยาการเรียนรู้ผู้ใหญ่เป็นอย่างดี ($\bar{X}=4.04$, S.D.=.77) และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนเสมอ ($\bar{X}=4.04$, S.D.=.64) เป็นลำดับสุดท้าย

ตารางที่ 19

แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของผู้บริหารในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน

ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน	N=23		การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย	เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
1. สนับสนุนให้ผู้สอนและผู้เรียนค้นคว้าจัดสร้างเครื่องมือใหม่ ๆ ในวิชาชีพ	3.87	.87	เห็นด้วย	5
2. จัดบริการสื่อช่วยสอนเสริมการเรียนวิชาชีพ เช่น วีดิทัศน์ สไลด์ ฯลฯ ให้มีใช้ในการสอนได้อย่างสะดวก	4.04	.98	เห็นด้วย	2
3. สื่อและอุปกรณ์การสอนที่มีอยู่ สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่สอน	4.00	.90	เห็นด้วย	3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 19 (ต่อ)

ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน	N=23		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
4. การพัฒนาสื่อการสอน จัดทำโดยผู้สอนใน รายวิชา	4.04	1.07	เห็นด้วย	1
5. เจ้าหน้าที่สื่อการสอนให้ความร่วมมือใน การผลิตสื่อด้วยดี	3.61	1.03	เห็นด้วย	7
6. ผู้มีความรู้ความชำนาญ คอยแนะนำ ด้านสื่อการสอนแก่ผู้สอน	3.43	.95	ปานกลาง	9
7. มีการติดตามและประเมินผลการใช้สื่อและ อุปกรณ์การสอนอย่างเป็นระบบ	3.22	.95	ปานกลาง	10
8. มีคู่มือประกอบการเรียนในรายวิชาแต่ละ รายวิชา ที่นักศึกษาสามารถเรียนได้ด้วยตนเอง	3.57	1.04	เห็นด้วย	8
9. จำนวนเครื่องมือเครื่องใช้และครุภัณฑ์ เพียงพอกับสัดส่วนของผู้เรียนแต่ละชั้น	3.91	.85	เห็นด้วย	4
10. มีการใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนและ เทคนิคใหม่ ๆ ในการเรียนการสอน	3.74	1.01	เห็นด้วย	1
รวม	3.74	.78	เห็นด้วย	

จากตารางที่ 19 ความคิดเห็นของผู้บริหาร ในการจัดการเรียนการสอนหลัก
สูตตรีวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านสื่อและ
อุปกรณ์การสอน โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=3.74$,
S.D.=.78)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารในการจัดการเรียน การสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน อยู่ในระดับเห็นด้วย 8 ข้อและระดับปานกลาง 2 ข้อ เรียง ลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การพัฒนาสื่อการสอนจัดทำโดยผู้สอนในราย วิชา ($\bar{X}=4.04$, S.D.=1.07) จัดบริการสื่อช่วยสอนเสริมการเรียนรู้วิชาชีพ เช่น วิดีทัศน์ สไลด์ ฯลฯ ให้มีใช้ในการสอนได้อย่างสะดวก ($\bar{X}=4.04$, S.D.=.98) สื่อและอุปกรณ์การ สอนที่มีอยู่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่สอน ($\bar{X}=4.00$, S.D.=.90) จำนวนเครื่องมือเครื่อง ใช้และครุภัณฑ์เพียงพอกับสัดส่วนของผู้เรียนแต่ละชั้นเรียน ($\bar{X}=3.91$, S.D.=.85) สนับสนุนให้ผู้สอนและผู้เรียนค้นคว้าจัดสร้างเครื่องมือใหม่ ๆ ในวิชาชีพ ($\bar{X}=3.87$, S.D.=.87) มีการใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนและเทคนิคใหม่ ๆ ในการเรียนการสอน ($\bar{X}=3.74$, S.D.=1.01) เจ้าหน้าที่สื่อการสอนให้ความร่วมมือในการผลิตสื่อการสอนด้วย ดี ($\bar{X}=3.61$, S.D.=1.03) มีคู่มือประกอบการเรียนในรายวิชาแต่ละรายวิชา ที่นักศึกษา สามารถเรียนได้ด้วยตนเอง ($\bar{X}=3.57$, S.D.=1.04) ผู้มีความรู้ความชำนาญงานคอยแนะ นำด้านสื่อการสอนด้วยดี ($\bar{X}=3.43$, S.D.=.95) มีการติดตามและประเมินผลการใช้สื่อ และอุปกรณ์การสอนอย่างเป็นระบบ

ตารางที่ 20

แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของผู้บริหาร
ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533
ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน

ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	N=23		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
1. การวัดและประเมินผลการเรียนกระทำได้ โดยยึดจุดประสงค์รายวิชาของหลักสูตร	4.30	.56	เห็นด้วย	3
2. การประเมินผลการเรียนเป็นขบวนการ ประเมินผลอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่เริ่มต้น การสอนถึงสิ้นสุดการสอนในรายวิชานั้น	4.17	.72	เห็นด้วย	6
3. การเรียนการสอนวิชาชีพต้องประเมินผลกิจ กรรมที่กำหนด และทุกหน่วยวิชาที่จบในตัว	4.30	.63	เห็นด้วย	1
4. การประเมินผลต้องประเมินให้ครอบคลุม ทุกจุดประสงค์ของหลักสูตรทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ ทั้งในระหว่างเรียนและ เลิกเรียน	4.30	.63	เห็นด้วย	2
5. มีการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาเพื่อนำ มาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงหลักสูตร	3.78	.74	เห็นด้วย	7
6. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินผลการสอน ของผู้สอน	3.61	1.03	เห็นด้วย	9
7. การรายงานผลการเรียนมีความล่าช้ากว่า กำหนด	3.13	1.01	ปานกลาง	10
8. มีการประสานงานระหว่างแผนกวิชาและ แผนกทะเบียน	3.68	.83	เห็นด้วย	8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	N=23		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
9. ควรกำหนดเกณฑ์มาตรฐานเพื่อใช้เป็น เกณฑ์ในการประเมินผลการเรียนของทุก รายวิชา	4.17	.78	เห็นด้วย	4
10. ควรแสดงผลการเรียนให้ผู้เรียนได้รับทราบ ความก้าวหน้าทางการเรียนของตนเองอย่าง ต่อเนื่อง	4.17	.77	เห็นด้วย	5
รวม	3.96	.40	เห็นด้วย	

จากตารางที่ 20 ความคิดเห็นของผู้บริหาร ในการจัดการเรียนการสอนหลัก
สูตริวิชาชีพระยะสั้นพุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านการวัด
ผลและประเมินผลการเรียน โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับเห็นด้วย
($\bar{X}=3.94$, S.D.=.33)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารในการจัดการเรียน
การสอนหลักสูตริวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง
ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน อยู่ในระดับเห็นด้วย 9 ข้อ และระดับปานกลาง 1
ข้อ เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ย จากมากไปหาน้อย ได้แก่ การเรียนการสอนวิชาชีพ ต้อง
ประเมินผลทุกกิจกรรมที่กำหนดและทุกหน่วยวิชาที่จบในตัว ($\bar{X}=4.30$, S.D.=.63) การ
ประเมินผลต้องประเมินให้ครบทุกจุดประสงค์ของหลักสูตรทั้งภาคทฤษฎีและภาค
ปฏิบัติ ทั้งในระหว่างเรียนและหลังเรียนจบ ($\bar{X}=4.30$, S.D.=.63) การวัดและประเมินผล
การเรียนกระทำได้โดยยึดจุดประสงค์รายวิชาของหลักสูตร ($\bar{X}=4.30$, S.D.=.56) การ
กำหนดเกณฑ์มาตรฐานเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินและการเรียนของทุกรายวิชา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

($\bar{X}=4.17$, S.D.=.78) ควรแสดงผลการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้รับทราบความก้าวหน้าทางการเรียนของตนเองอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่เริ่มต้นการสอนถึงสิ้นสุดการสอนในรายวิชานั้น ($\bar{X}=4.17$, S.D.=.72) มีการเริ่มต้นการสอนถึงสิ้นสุดการสอนในรายวิชานั้น ($\bar{X}=4.17$, S.D.=.72) มีการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาเพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงหลักสูตร ($\bar{X}=3.78$, S.D.=.74) มีการประสานงานระหว่างแผนกวิชาและแผนกทะเบียน ($\bar{X}=3.68$, S.D.=.83) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินผลการสอนของผู้สอน ($\bar{X}=3.61$, S.D.=1.03) และการรายงานผลการเรียนมีความล่าช้ากว่ากำหนด มีระดับความคิดเห็นปานกลาง ($\bar{X}=3.13$, S.D.=1.01) เป็นลำดับสุดท้าย

ตารางที่ 21

แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวมและในแต่ละด้าน

ความคิดเห็นของผู้บริหารในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง	N=128		การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย	เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
ก. ด้านเนื้อหาหลักสูตร	3.77	.41	เห็นด้วย	2
ข. ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน	3.76	.48	เห็นด้วย	3
ค. ด้านผู้สอนและวิธีการสอน	4.07	.53	เห็นด้วย	1
ง. ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน	3.59	.72	เห็นด้วย	5
จ. ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	3.71	.51	เห็นด้วย	4
รวม	3.78	.42	เห็นด้วย	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 21 ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง โดยภาพรวม อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=3.78$, S.D.=.42)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวม อยู่ในระดับเห็นด้วยทั้ง 5 ด้าน เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ย จากมากไปหาน้อยได้แก่ ด้านผู้สอนและวิธีสอน ($\bar{X}=4.07$, S.D.=.53) รองลงมาได้แก่ด้านเนื้อหาหลักสูตร ($\bar{X}=3.77$, S.D.=.41) ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ($\bar{X}=3.76$, S.D.=.48) ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน ($\bar{X}=3.71$, S.D.=.51) และด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน ($\bar{X}=3.59$, S.D.=.72) เป็นลำดับสุดท้าย

ตารางที่ 22

แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านเนื้อหาหลักสูตร

ด้านเนื้อหาหลักสูตร	N=128		การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย	เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
1. เนื้อหาวิชาที่สอน ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้	4.14	.60	เห็นด้วย	1
2. เนื้อหาวิชาเรียงลำดับตามขั้นตอนจากง่ายไปหายาก เหมาะสมต่อการเรียนการสอน	4.07	.58	เห็นด้วย	2
3. เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนมีความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน	3.86	.72	เห็นด้วย	6
4. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสามารถปรับเข้ากับความต้องการของนักศึกษาได้	3.99	.55	เห็นด้วย	4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 22 (ต่อ)

ด้านเนื้อหาหลักสูตร	N=128		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
5. เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนตรงตามเป้าหมายที่ ผู้เรียนต้องการ	3.93	.64	เห็นด้วย	5
6. ในการกำหนดวัตถุประสงค์ ต้องยึดหลักให้ ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น	4.03	.71	เห็นด้วย	3
7. หลักสูตรได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ เหมาะสมกับสภาพสถานการณ์อยู่เสมอ	3.60	.85	เห็นด้วย	7
8. เวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรไม่สอดคล้อง คล่องกับเนื้อหาวิชา	3.26	.95	ปานกลาง	10
9. หลักสูตรมีความทันสมัยทัดเทียมกับหลักสูตร ของสถาบันเอกชน	3.34	.81	ปานกลาง	9
10. มีการประชาสัมพันธ์หลักสูตรวิชาชีพพระยะ	3.48	.76	ปานกลาง	8
รวม	3.77	.41	เห็นด้วย	

จากตารางที่ 22 ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ด้านเนื้อหาหลักสูตรโดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=3.77$, S.D.=.41)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ใน วิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลางด้านเนื้อหาหลักสูตร อยู่ในระดับเห็นด้วย 7 ข้อ และระดับ ปานกลาง 3 ข้อ เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ เนื้อหาวิชาที่สอนผู้ เรียนสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้ ($\bar{X}=4.14$, S.D.=.60) รองลงมาได้แก่ เนื้อหา วิชาเรียงลำดับตามขั้นตอนจากง่ายไปหายาก เหมาะสมต่อการเรียนการสอน ($\bar{X}=4.07$, S.D.=.58) ในการกำหนดวัตถุประสงค์น้องยึดหลักให้ผู้เรียนคิดเป็นทำเป็นแก้ปัญหาเป็น ($\bar{X}=4.03$, S.D.=.71) เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสามารถปรับเข้ากับ ความ ต้องการของนักศึกษาได้ ($\bar{X}=3.99$, S.D.=.55) เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนตรงตามเป้าหมาย ที่ผู้เรียนต้องการ ($\bar{X}=3.93$, S.D.=.64) เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนมีความสอดคล้องกับ ความ ต้องการของตลาดแรงงาน ($\bar{X}=3.86$, S.D.=.72) หลักสูตรได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับสภาพสถานการณ์อยู่เสมอ ($\bar{X}=3.60$, S.D.=.85) มีการประชา สัมพันธ์หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันที่จัดสอนในวิทยาลัย ($\bar{X}=3.48$, S.D.=.76) หลักสูตรมี ความทันสมัยทัดเทียมกับหลักสูตรของสถาบันเอกชน ($\bar{X}=3.34$, S.D.=.81) และเวลา เรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรไม่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา ($\bar{X}=3.26$, S.D.=.95) เป็น ลำดับสุดท้าย

ตารางที่ 23
แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอน
คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น
พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง
ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน

ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน	N=128		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
1. เกณฑ์อายุขั้นต่ำของผู้เข้าเรียนวิชาชีพ กำหนดให้ยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมกับ สภาพวิชาชีพที่เปิดสอน โดยให้อยู่ในดุลย พินิจของผู้บริหารสถานศึกษานั้น ๆ	4.43	.51	เห็นด้วย	2
2. การกำหนดระดับความรู้พื้นฐานของผู้เรียน วิชาชีพแต่ละสาขาวิชา ต้องกำหนดให้แตก ต่างกัน เพราะขึ้นอยู่กับความยากง่ายของ รายวิชานั้น ๆ	3.91	.95	เห็นด้วย	7
3. ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจังเป็นราย บุคคล หรือรายกลุ่ม	4.30	.47	เห็นด้วย	3
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามในเวลาสอน	4.48	.51	เห็นด้วย	1
5. เปิดโอกาสให้ผู้เรียน เรียนจบหลักสูตรก่อน	3.91	1.08	เห็นด้วย	6
6. มีการสำรวจความสนใจอาชีพของผู้สมัคร เรียนก่อนรับเข้าเรียนในสาขานั้น ๆ	4.38	.79	ปานกลาง	9
7. มีการพัฒนาวิธีการเรียน การสอนให้ เหมาะสมกับลักษณะแต่ละรายวิชา	3.96	.56	เห็นด้วย	5
8. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปรับปรุงการเรียน การสอน	3.43	.84	ปานกลาง	10

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 23 (ต่อ)

ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน	N=128		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
9. มีการจัดหาผู้เรียนนอกฝึกงานนอกสถานที่	3.96	.98	เห็นด้วย	4
10. ผู้เรียนได้ใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ใน การทำงานด้วยตนเอง	3.87	.81	เห็นด้วย	8
รวม	3.97	.38	เห็นด้วย	

จากตารางที่ 23 ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=3.76$, S.D.=.48)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน อยู่ในระดับเห็นด้วย 9 ข้อ และระดับปานกลาง 1 ข้อเรียง ลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้แก่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถาม ในเวลาสอน ($\bar{X}= 4.20$, S.D.=.66) รองลงมา ได้แก่ ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจัง เป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม ($\bar{X}=3.96$, S.D.=.70) มีการพัฒนาวิธีการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับลักษณะแต่ละรายวิชา ($\bar{X}=3.86$, S.D.=.64) เกณฑ์อายุขั้นต่ำของผู้เข้าเรียนวิชาชีพกำหนดให้ยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมกับสภาพวิชาชีพที่เปิดสอน โดยให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้บริหารสถานศึกษานั้น ๆ ($\bar{X}=3.80$, S.D.=.76) มีการจัดหาผู้เรียนนอกฝึกงานนอกสถานที่ ($\bar{X}=3.74$, S.D.=.90) การกำหนด ระดับความรู้พื้นฐานของผู้เรียนวิชาชีพแต่ละสาขา ต้องกำหนดให้แตกต่างกันเพราะขึ้นอยู่กับความยากง่ายของ

รายวิชานั้น ๆ ($\bar{X}=3.73$, S.D.=.86) ผู้เรียนได้ใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงานด้วยตนเอง ($\bar{X}=3.70$, S.D.=.80) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปรับปรุงการเรียนการสอน ($\bar{X}=3.57$, S.D.=.89) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนจบหลักสูตรก่อนหลังได้ตามความสามารถของผู้เรียน ($\bar{X}=3.54$, S.D.=.99) และมีการสำรวจความสนใจอาชีพของผู้สมัครเรียนก่อนวันเข้าเรียนในสาขานั้น ๆ ($\bar{X}=3.49$, S.D.=.80) เป็นลำดับสุดท้าย

ตารางที่ 24

แสดงค่าเฉลี่ยความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้สอนและวิธีการสอน

ด้านผู้สอนและวิธีการสอน	N=128		การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย	เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
1. มีความรู้ความชำนาญในสาขาวิชาที่สอน	4.21	.67	เห็นด้วย	1
2. มีความรู้ ความเข้าใจในแนวความคิดและจิตวิทยาการเรียนรู้อุ้ใหญ่เป็นอย่างดี	4.07	.74	เห็นด้วย	6
3. วางแผนการสอนและเตรียมการสอนล่วงหน้า	4.16	.71	เห็นด้วย	3
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนเสมอ	4.16	.71	เห็นด้วย	4
5. ได้รับการฝึกอบรมเพิ่มพูนความรู้เทคนิคหรือวิธีการใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ในการสอนวิชาชีพพระยะสันได้เป็นอย่างดี	3.98	.81	เห็นด้วย	8
6. มีบทบาทสำคัญในการกำหนดหลักสูตร สื่อการเรียนการสอนและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับการเรียนการสอน	3.85	.82	เห็นด้วย	10

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 24 (ต่อ)

ด้านผู้สอนและวิธีการสอน	N=128		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
7. รู้และเข้าใจรายละเอียดของความรับผิดชอบต่อภาระหน้าที่ ในการปฏิบัติงาน อย่างถูกต้อง	4.06	.67	เห็นด้วย	7
8. สามารถรับผิดชอบเกี่ยวกับการปรับปรุง เครื่องมือเครื่องจักรให้ใช้ประโยชน์ได้ ตามวัตถุประสงค์	3.94	.71	เห็นด้วย	9
9. มีความเข้าใจในจุดประสงค์รายวิชาที่เปิดสอน	4.09	.66	เห็นด้วย	5
10. เน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนประกอบอาชีพอิสระ	4.20	.74	เห็นด้วย	2
รวม	4.07	.53	เห็นด้วย	

จากตารางที่ 24 ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ด้านผู้สอนและวิธีการสอน โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=4.07$, S.D.=.53)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้สอนและวิธีการสอน อยู่ในระดับเห็นด้วย ทุกข้อ เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ มีความรู้ความชำนาญในสาขาวิชาที่สอน ($\bar{X}=4.21$, S.D.=.67) รองลงมา ได้แก่ เน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนประกอบอาชีพอิสระ ($\bar{X}=4.20$, S.D.=.74) วางแผนการสอนและเตรียมการสอนล่วงหน้า ($\bar{X}=4.16$, S.D.=.71) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หน้า ($\bar{X}=4.16$, S.D.=.71) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนเสมอ ($\bar{X}=4.16$, S.D.=.71) มีความเข้าใจในจุดประสงค์ของหลักสูตร รายวิชาที่เปิดสอน ($\bar{X}=4.09$, S.D.=.66) มีความรู้ความเข้าใจในแนวความคิด และจิตวิทยาการเรียนรู้ ผู้ใหญ่เป็นอย่างดี ($\bar{X}=4.07$, S.D.=.74) รู้และเข้าใจรายละเอียดของความรับผิดชอบต่อภาระหน้าที่ ในการปฏิบัติงานอย่างถูกต้อง ($\bar{X}=4.06$, S.D.=.67) ได้รับการฝึกอบรมเพิ่มพูนความรู้เทคนิคหรือวิธีการใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ในการสอนวิชาชีพพระยะสันได้เป็นอย่างดี ($\bar{X}=3.98$, S.D.=.81) สามารถรับผิดชอบเกี่ยวกับการปรับปรุงเครื่องมือเครื่องจักรให้ใช้ประโยชน์ได้ตามวัตถุประสงค์ ($\bar{X}=3.94$, S.D.=.71) และมีบทบาทสำคัญในการกำหนดหลักสูตรสื่อการเรียนการสอนและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับการเรียนการสอน ($\bar{X}=3.85$, S.D.=.82) เป็นลำดับสุดท้าย

ตารางที่ 25

แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน

ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน	N=128		การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย	เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
1. สนับสนุนให้ผู้สอนและผู้เรียนค้นคว้าจัดสร้างเครื่องมือใหม่ ๆ ในวิชาชีพ	3.80	.75	เห็นด้วย	2
2. จัดบริการสื่อช่วยสอนเสริมการเรียนวิชาชีพ เช่น วิดิทัศน์ สไลด์ ฯลฯ ให้มีใช้ในการสอนได้อย่างสะดวก	3.67	.87	เห็นด้วย	4
3. สื่อและอุปกรณ์การสอนที่มีอยู่ สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่สอน	3.69	.81	เห็นด้วย	3
4. การพัฒนาสื่อการสอน จัดทำโดยผู้สอนในรายวิชา	3.92	.76	เห็นด้วย	1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 25 (ต่อ)

ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน	N=128		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
5. เจ้าหน้าที่สื่อการสอนให้ความร่วมมือใน การผลิตสื่อด้วยดี	3.41	1.05	ปานกลาง	8
6. ผู้มีความรู้ความชำนาญงาน คอยแนะนำ ด้านสื่อการสอนแก่ผู้สอน	3.37	1.03	ปานกลาง	9
7. มีการติดตามและประเมินผลการใช้สื่อและ อุปกรณ์การสอนอย่างเป็นระบบ	3.34	.93	ปานกลาง	10
8. มีคู่มือประกอบการเรียนในรายวิชาแต่ละ รายวิชา ที่นักศึกษาสามารถเรียนได้ด้วย ตนเอง	3.56	.95	เห็นด้วย	6
9. จำนวนเครื่องมือเครื่องใช้และครุภัณฑ์ เพียงพอกับสัดส่วนของผู้เรียนแต่ละชั้น	3.54	.92	เห็นด้วย	7
10. มีการใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนและ เทคนิคใหม่ ๆ ในการเรียนการสอน	3.59	.96	เห็นด้วย	5
รวม	3.59	.72	เห็นด้วย	

จากตารางที่ 25 ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอน คณาวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=3.59$, S.D.=.72)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอน คณาวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน อยู่ในระดับเห็นด้วย 7 ข้อ และระดับปานกลาง 3 ข้อ เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การพัฒนาสื่อการสอน จัดทำโดยผู้สอนในรายวิชา อาชีพ ($\bar{X}=3.80$, S.D.=.75) สื่อและอุปกรณ์การสอนที่มีอยู่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่สอน ($\bar{X}=3.69$, S.D.=.81) จัดบริการสื่อช่วยสอน เสริมการเรียนวิชาชีพเช่นวีดิทัศน์ สไลด์ ฯลฯ ให้มใช้การสอนได้อย่างสะดวก ($\bar{X}=3.67$, S.D.=.87) มีการใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนและเทคนิคใหม่ ๆ ในการเรียนการสอน ($\bar{X}=3.59$, S.D.=.96) มีคู่มือประกอบการเรียนในรายวิชาแต่ละรายวิชา ที่นักศึกษาสามารถเรียนได้ด้วยตนเอง ($\bar{X}=3.56$, S.D.=.95) จำนวนเครื่องมือเครื่องใช้และครุภัณฑ์เพียงพอกับสัดส่วนของผู้เรียนแต่ละชั้นเรียน ($\bar{X}=3.54$, S.D.=.92) เจ้าหน้าที่สื่อการสอนให้ความร่วมมือในการผลิตสื่อการสอนด้วยดี ($\bar{X}=3.41$, S.D.=1.05) ผู้มีความรู้ความชำนาญงานคอยแนะนำด้านสื่อการสอนด้วยดี ($\bar{X}=3.37$, S.D.=1.03) และการติดตามและประเมินผลการใช้สื่อและอุปกรณ์การสอนอย่างเป็นระบบ ($\bar{X}=3.34$, S.D.=.93) เป็นลำดับสุดท้าย

ตารางที่ 26

แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน

ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	N=128		การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย	เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
1. การวัดและประเมินผลการเรียนกระทำได้โดยยึดจุดประสงค์รายวิชาของหลักสูตร	3.86	.71	เห็นด้วย	4
2. การประเมินผลการเรียนเป็นขบวนการประเมินผลอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่เริ่มต้นการสอนถึงสิ้นสุดการสอนในรายวิชานั้น	3.93	.69	เห็นด้วย	2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 26 (ต่อ)

ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	N=128		การแปล ความหมาย ของคะแนน เฉลี่ย	เรียง ลำดับ คะแนน เฉลี่ย
	\bar{X}	S.D.		
3. การเรียนการสอนวิชาชีวต้องประเมินผล กิจกรรมที่กำหนด และทุกหน่วยวิชาที่จบตัว	3.96	.68	เห็นด้วย	1
4. การประเมินผลต้องประเมินให้ครอบคลุม ทุกจุดประสงค์ของหลักสูตรทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ ทั้งในระหว่างเรียนและเลิก เรียน	3.91	.73	เห็นด้วย	3
5. มีการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาเพื่อนำ มาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงหลักสูตร	3.63	.82	เห็นด้วย	7
6. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินผลการสอน ของผู้สอน	3.61	.83	เห็นด้วย	8
7. การรายงานผลการเรียนมีความล่าช้ากว่า กำหนด	3.13	1.01	ปานกลาง	10
8. มีการประสานงานระหว่างแผนกวิชาและ แผนกทะเบียน	3.48	.85	เห็นด้วย	9
9. ควรกำหนดเกณฑ์มาตรฐานเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ ในการประเมินผลการเรียนของทุกรายวิชา	3.78	.72	เห็นด้วย	6
10. ควรแสดงผลการเรียนให้ผู้เรียนได้รับทราบ ความก้าวหน้าทางการเรียนของตนเอง อย่างต่อเนื่อง	3.83	.80	เห็นด้วย	5
รวม	3.71	.51	เห็นด้วย	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 26 ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับเห็น ($\bar{X}=3.71$, S.D.=.51)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน อยู่ในระดับเห็นด้วย 8 ข้อและระดับปานกลาง 2 ข้อ เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การเรียนการสอนวิชาชีพ ต้องประเมินผลทุกกิจกรรมที่กำหนดและทุกหน่วยวิชาที่จบในตัว ($\bar{X}=3.96$, S.D.=.68) การประเมินผลการเรียน เป็นขบวนการประเมินผลอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่เริ่มต้นการสอนถึงสิ้นสุดการสอนในรายวิชานั้น ($\bar{X}=3.93$, S.D.=.69) การประเมินผลต้องประเมินให้ครอบคลุมทุกจุดประสงค์ ของหลักสูตรทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติทั้งในระหว่างเรียนและหลังเรียนจบ ($\bar{X}=3.91$, S.D.=.79) การวัดและประเมินผลการเรียน กระทำได้โดยยึดจุดประสงค์รายวิชาของหลักสูตร ($\bar{X}=3.86$, S.D.=.71) การแสดงผลการเรียนให้ผู้เรียนได้รับทราบความก้าวหน้าทางการเรียนของตนเองอย่างต่อเนื่อง ($\bar{X}=3.83$, S.D.=.80) ควรกำหนดเกณฑ์มาตรฐานเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินผลการเรียนของทุกรายวิชา ($\bar{X}=3.78$, S.D.=.72) มีการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาเพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงหลักสูตร ($\bar{X}=3.63$, S.D.=.82) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินผลการสอนของผู้สอน ($\bar{X}=3.61$, S.D.=.83) มีการประสานงานระหว่างแผนกวิชาและแผนกทะเบียน ($\bar{X}=3.48$, S.D.=.85) และการรายงานผลการเรียนมีความล่าช้ากว่ากำหนด ($\bar{X}=3.13$, S.D.=1.01) เป็นลำดับสุดท้าย

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้ ได้นำเสนอผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับการเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารกับอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพ พระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ด้านผู้สอนและวิธีการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน ซึ่งสามารถแสดงรายละเอียดของการวิเคราะห์ในแต่ละด้านดังต่อไปนี้

ตารางที่ 27

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวม และในแต่ละด้าน

การจัดการเรียนการสอนหลักสูตร วิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 เรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง	ผู้บริหาร N=23		อาจารย์ผู้สอน N=128		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ก. ด้านเนื้อหาหลักสูตร	3.88	.31	3.77	.41	1.21	.229
ข. ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน	3.97	.38	3.76	.48	2.03*	.044
ค. ด้านผู้สอนและวิธีการสอน	4.17	.47	4.07	.53	.79	.428
ง. ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน	3.47	.78	3.59	.72	.94	.350
จ. ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	3.96	.40	3.71	.512	2.19*	.030
รวม	3.94	.33	3.78	.42	1.76	.080

P>.05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 27 ผู้บริหารกับอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตร วิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวม มีคะแนนความคิดเห็นทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มผู้บริหารกับกลุ่มอาจารย์ผู้สอนมีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีเพียงสองด้านที่กลุ่มผู้บริหารและกลุ่มอาจารย์ผู้สอน มีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มผู้บริหารมีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน และด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน สูงกว่ากลุ่มอาจารย์ผู้สอน

ตารางที่ 28

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านเนื้อหาหลักสูตร

ด้านเนื้อหาหลักสูตร	ผู้บริหาร N=23		อาจารย์ผู้สอน N=128		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	SD.		
1. เนื้อหาวิชาที่สอน ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้	4.26	.54	4.14	.60	.90	.370
2. เนื้อหาวิชาเรียงลำดับตามขั้นตอนจากง่ายไปหายาก เหมาะสมต่อการเรียนการสอน	4.09	.73	4.07	.58	.12	.903
3. เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนมีความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน	4.04	.64	3.86	.72	1.15	.252
4. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสามารถปรับเข้ากับความต้องการของนักศึกษาได้	4.13	.55	3.99	.55	1.10	.272

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 28 (ต่อ)

ด้านเนื้อหาหลักสูตร	ผู้บริหาร N=23		อาจารย์ผู้สอน N=128		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	SD.		
5. เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนตรงตามเป้าหมาย ที่ผู้เรียนต้องการ	4.17	.65	3.93	.64	1.68	.096
6. ในการกำหนดวัตถุประสงค์ ต้องยึดหลัก ให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น	4.57	.66	4.03	.71	3.36*	.001
7. หลักสูตรได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง ให้เหมาะสมกับสภาพสถานการณ์อยู่ เสมอ	3.52	.79	3.60	.85	-.42	.677
8. เวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรไม่สอดคล้อง กับเนื้อหาวิชา	2.91	.95	3.26	.95	-1.60	.111
9. หลักสูตรมีความทันสมัยทัดเทียมกับ หลักสูตรของสถาบันเอกชน	3.61	.72	3.34	.81	1.56	.132
10. มีการประชาสัมพันธ์หลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้นที่จัดสอนในวิทยาลัย	3.48	.79	3.48	.76	-.04	.972
รวม	3.88	.31	3.77	.41	1.21	.229

P>.05

จากตารางที่ 28 ผู้บริหารกับอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ในด้านเนื้อหาหลักสูตร โดยภาพรวม มีคะแนนความคิดเห็นทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มผู้บริหารกับอาจารย์ผู้สอนมีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้านเนื้อหาหลักสูตรไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีเพียงหนึ่งข้อที่กลุ่มผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ กลุ่มผู้บริหารมีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการกำหนดวัตถุประสงค์ต้องยึดหลักให้ผู้เรียน คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็นสูงกว่ากลุ่มอาจารย์ผู้สอน

ตารางที่ 29

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา
คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช
2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน

ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน	ผู้บริหาร N=23		อาจารย์ผู้สอน N=128		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. เกณฑ์อายุขั้นต่ำของผู้เข้าเรียนวิชาชีพ กำหนดให้ยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมกับสภาพวิชาชีพที่เปิดสอน โดยให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้บริหารสถานศึกษานั้น ๆ	4.43	.51	3.80	.76	5.10*	.000
2. การกำหนดระดับความรู้พื้นฐานของผู้เรียน วิชาชีพแต่ละสาขาวิชา ต้องกำหนดให้แตกต่างกันเพราะขึ้นอยู่กับความยากง่ายของรายวิชานั้น ๆ	3.91	.95	3.73	.86	.91	.366
3. ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจังเป็นรายบุคคล หรือรายกลุ่ม	4.30	.47	3.96	.70	2.96*	.005
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามในเวลาสอน	4.48	.51	4.20	.66	1.91	.058
5. เปิดโอกาสให้ผู้เรียน เรียนจบหลักสูตร ก่อนหลังได้ตามความสามารถของผู้เรียน	3.91	1.08	3.54	.99	1.65	.101
6. มีการสำรวจความสนใจอาชีพของผู้สมัครเรียนก่อนรับเข้าเรียนในสาขานั้น ๆ	4.38	.79	3.49	.80	-.08	.939

ตารางที่ 29 (ต่อ)

ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน	ผู้บริหาร N=23		อาจารย์ผู้สอน N=128		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
	7. มีการพัฒนาวิธีการเรียน การสอนให้ เหมาะสมกับลักษณะแต่ละรายวิชา	3.96	.56	3.86		
8. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปรับปรุงการเรียน การสอน	3.43	.84	3.57	.89	-.68	.501
9. มีการจัดหาผู้เรียนออกฝึกงานนอกสถานที่	3.96	.98	3.74	.90	1.04	.300
10. ผู้เรียนได้ใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ใน การทำงานด้วยตนเอง	3.87	.81	3.70	.80	.92	.360
รวม	3.97	.38	3.76	.48	2.03*	.044

*P<.05

จากตารางที่ 29 ผู้บริหารกับอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน โดยภาพรวม มีคะแนนความคิดเห็นทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มผู้บริหารมีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียนสูงกว่ากลุ่มอาจารย์ผู้สอน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีเพียงสองข้อที่กลุ่มผู้บริหารและกลุ่มอาจารย์ผู้สอนมีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ กลุ่มผู้บริหารมีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับเกณฑ์อายุขั้นต่ำของผู้เข้าเรียนวิชาชีพกำหนดให้ยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมกับสภาพวิชาชีพที่เปิดสอนโดยให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้บริหารสถานศึกษานั้น ๆ และผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจังเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่มสูงกว่ากลุ่มอาจารย์ผู้สอน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 30

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา
คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช
2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้สอนและวิธีการสอน

ด้านผู้สอนและวิธีการสอน	ผู้บริหาร N=23		อาจารย์ผู้สอน N=128		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
	1. มีความรู้ความชำนาญในสาขาวิชาที่สอน	4.43	.59	4.21		
2. มีความรู้ ความเข้าใจในแนวความคิดและ จิตวิทยาการเรียนรู้ผู้ใหญเป็นอย่างดี	4.04	.77	4.07	.74	-.16	.874
3. วางแผนการสอนและเตรียมการสอนล่วงหน้า	4.09	.79	4.16	.72	-.42	.674
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนเสมอ	4.04	.64	4.16	.71	-.76	.447
5. ได้รับการฝึกอบรมเพิ่มพูนความรู้เทคนิค หรือวิธีการใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ในการ สอนวิชาชีพพระยะสันได้เป็นอย่างดี	4.13	.69	3.98	.81	.86	.393
6. มีบทบาทสำคัญในการกำหนดหลักสูตร สื่อการเรียนการสอนและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับการเรียนการสอน	4.09	.73	3.85	.82	1.28	.202
7. รู้และเข้าใจรายละเอียดของความรับผิดชอบ ต่อภาระหน้าที่ ในการปฏิบัติงาน อย่างถูกต้อง	4.09	.67	4.06	.67	.16	.873
8. สามารถรับผิดชอบเกี่ยวกับการปรับปรุง เครื่องมือเครื่องจักรให้ใช้ประโยชน์ได้ ตามวัตถุประสงค์	4.17	.58	3.94	.71	1.51	.132
9. มีความเข้าใจในจุดประสงค์รายวิชาที่ เปิดสอน	4.22	.52	4.09	.66	.90	.370

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 30 (ต่อ)

ด้านผู้สอนและวิธีการสอน	ผู้บริหาร N=23		อาจารย์ผู้สอน N=128		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
10.เน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนประกอบ อาชีพอิสระ	4.35	.57	4.20	.74	.93	.351
รวม	4.17	.47	4.07	.53	.79	.428

P>.05

จากตารางที่ 30 ผู้บริหารกับอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านผู้สอนและวิธีการสอน โดยภาพรวม มีคะแนนความคิดเห็นทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มผู้บริหารกับกลุ่มอาจารย์ผู้สอนมีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้านผู้สอนและวิธีการสอนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกข้อ แสดงว่า กลุ่มผู้บริหารกับกลุ่มอาจารย์ผู้สอนมีคะแนนความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 31

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา
คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช
2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน

ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน	ผู้บริหาร N=23		อาจารย์ผู้สอน N=128		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. สนับสนุนให้ผู้สอนและผู้เรียนค้นคว้า จัดสร้างเครื่องมือใหม่ ๆ ในวิชาชีพ	3.87	.87	3.80	.75	.37	.711
2. จัดบริการสื่อช่วยสอนเสริมการเรียนวิชา ชีพเช่น วีดิทัศน์ สไลด์ ฯลฯ ให้มีใช้ใน การสอนได้อย่างสะดวก	4.04	.98	3.67	.87	1.85	.066
3. สื่อและอุปกรณ์การสอนที่มีอยู่สอดคล้อง กับเนื้อหาวิชาที่สอน	4.00	.90	3.69	.81	1.67	.097
4. การพัฒนาสื่อการสอน จัดทำโดยผู้สอน ในรายวิชา	4.04	1.07	3.92	.76	.52	.605
5. เจ้าหน้าที่สื่อการสอนให้ความร่วมมือใน การผลิตสื่อด้วยดี	3.61	1.03	3.41	1.05	.86	.393
6. ผู้มีความรู้ความชำนาญงาน คอยแนะนำ ด้านสื่อการสอนแก่ผู้สอน	3.43	.95	3.38	1.03	.26	.795
7. มีการติดตามและประเมินผลการใช้สื่อ และอุปกรณ์การสอนอย่างเป็นระบบ	3.22	.95	3.34	.93	-.56	.577
8. มีคู่มือประกอบการเรียนในรายวิชาแต่ละ รายวิชา ที่นักศึกษาสามารถเรียนได้ด้วย ตนเอง	3.57	1.04	3.56	.95	.01	.990
9. จำนวนเครื่องมือเครื่องใช้และครุภัณฑ์ เพียงพอกับสัดส่วนของผู้เรียนแต่ละชั้น	3.91	.85	3.54	.92	1.81	.072

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 31 (ต่อ)

ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน	ผู้บริหาร N=23		อาจารย์ผู้สอน N=128		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
10.มีการใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนและเทคนิคใหม่ ๆ ในการเรียนการสอน	3.74	1.01	3.56	.96	.70	.486
รวม	3.74	.78	3.59	.72	.94	.350

P>.05

จากตารางที่ 31 ผู้บริหารกับอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน โดยภาพรวม มีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มผู้บริหารกับกลุ่มอาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกข้อ แสดงว่ากลุ่มผู้บริหารกับอาจารย์ผู้สอน มีคะแนนความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 32

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา
คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน
พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง
ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน

ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	ผู้บริหาร N=23		อาจารย์ผู้สอน N=128		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. การวัดและประเมินผลการเรียนกระทำได้ โดยยึดจุดประสงค์รายวิชาของหลักสูตร	4.30	.56	3.86	.71	2.86*	.005
2. การประเมินผลการเรียนเป็นขบวนการ ประเมินผลอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่เริ่มต้น การสอนถึงสิ้นสุดการสอนในรายวิชานั้น*	4.17	.72	3.93	.69	1.55	.122
3. การเรียนการสอนวิชาชีพต้องประเมินผล กิจกรรมที่กำหนด และทุกหน่วยวิชาที่ จบในตัว	4.30	.63	3.96	.68	2.25*	.026
4. การประเมินผลต้องประเมินให้ครอบคลุม ทุกจุดประสงค์ของหลักสูตรทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ ทั้งในระหว่างเรียนและ เลิกเรียน	4.30	.63	3.91	.73	2.40*	.018
5. มีการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาเพื่อนำ มาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงหลักสูตร	3.78	.74	3.63	.82	.82	.415
6. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินผลการสอน ของผู้สอน	3.61	1.03	3.61	.84	-.00	.997
7. การรายงานผลการเรียนมีความล่าช้ากว่า กำหนด	3.13	1.01	3.13	1.00	-.01	.992
8. มีการประสานงานระหว่างแผนกวิชาและ แผนกทะเบียน	3.68	.83	3.48	.85	.87	.384

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 32 (ต่อ)

ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	ผู้บริหาร N=23		อาจารย์ผู้สอน N=128		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
	9. ควรกำหนดเกณฑ์มาตรฐานเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินผลการเรียนของทุกรายวิชา	4.17	.78	3.78		
10. ควรแสดงผลการเรียนให้ผู้เรียนได้รับความก้าวหน้าทางการเรียนของตนเองอย่างต่อเนื่อง	4.17	.78	3.83	.81	1.91	.058
รวม	3.96	.40	3.71	.51	2.19*	.030

*P<.05

จากตารางที่ 32 ผู้บริหารกับอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน โดยภาพรวม มีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มผู้บริหารมีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนสูงกว่ากลุ่มอาจารย์ผู้สอน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามี 4 ข้อที่กลุ่มผู้บริหารและกลุ่มอาจารย์ผู้สอนมีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ กลุ่มผู้บริหารมีความคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับ การวัดผลและประเมินผลการเรียนกระทำโดยยึดจุดประสงค์รายวิชาของหลักสูตร, การเรียนการสอนวิชาชีพต้องประเมินผลทุกกิจกรรมที่กำหนดและทุกหน่วยวิชาที่จบในตัว, การประเมินผลต้องประเมินให้ครอบคลุมทุกจุดประสงค์ของหลักสูตรทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติทั้งในระหว่างเรียนและหลังเรียนจบ, และควรกำหนดเกณฑ์มาตรฐานเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินผลการเรียนของทุกรายวิชา สูงกว่ากลุ่มอาจารย์ผู้สอน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะ
คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ใน
วิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ทั้ง 5 ด้าน โดยภาพรวมและในแต่ละด้าน ซึ่ง จำแนกตาม
เพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา ประสบการณ์

ตารางที่ 33

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา
คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน
พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง
จำแนกตามเพศ โดยภาพรวมและในแต่ละด้าน

การจัดการเรียนการสอนหลักสูตร วิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 เรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง	เพศชาย N=38		เพศหญิง N=113		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
	ก. ด้านเนื้อหาหลักสูตร	3.80	.35	3.78		
ข. ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน	3.82	.44	3.78	.48	.51	.611
ค. ด้านผู้สอนและวิธีการสอน	4.02	.45	4.11	.54	-.91	.363
ง. ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน	3.78	.55	3.55	.77	2.15*	.034
จ. ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	3.68	.49	3.77	.51	-.98	.329
รวม	3.68	.49	3.77	.51	-.98	.329

P>.05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 33 ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตร วิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง โดยภาพรวม จำแนกตามเพศ มีคะแนนความคิดเห็นทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิงมีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีเพียงหนึ่งด้านที่กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ กลุ่มเพศชายมีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านสื่อและอุปกรณ์การสอนสูงกว่ากลุ่มเพศหญิง

ตารางที่ 34

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านเนื้อหาหลักสูตร จำแนกตามเพศ

ด้านเนื้อหาหลักสูตร	เพศชาย N=38		เพศหญิง N=113		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. เนื้อหาวิชาที่สอน ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้	4.11	.61	4.18	.59	-.65	.518
2. เนื้อหาวิชาเรียงลำดับตามขั้นตอนจากง่ายไปหายาก เหมาะสมต่อการเรียนการสอน	3.94	.65	4.11	.58	-.15	.137
3. เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนมีความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน	3.84	.68	3.90	.71	-.46	.650
4. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสามารถปรับเข้ากับความต้องการของนักศึกษาได้	4.07	.49	3.99	.58	.84	.400
5. เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนตรงตามเป้าหมายที่ผู้เรียนต้องการ	3.97	.68	3.96	.64	.07	.941

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 34 (ต่อ)

ด้านเนื้อหาหลักสูตร	เพศชาย N=38		เพศหญิง N=113		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
	6. ในการกำหนดวัตถุประสงค์ ต้องยึดหลักให้ ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น	4.16	.63	4.09		
7. หลักสูตรได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ เหมาะสมกับสภาพสถานการณ์อยู่เสมอ	3.63	.71	3.58	.88	.36	.723
8. เวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรไม่สอดคล้อง คล่องกับเนื้อหาวิชา	3.34	.94	3.16	.96	1.02	.309
9. หลักสูตรมีความทันสมัยทัดเทียมกับหลัก สูตรของสถาบันเอกชน	3.47	.76	3.35	.81	.86	.392
10. มีการประชาสัมพันธ์หลักสูตรวิชาชีพพระยะ	3.45	.69	3.50	.79	-.34	.738
รวม	3.80	.35	3.78	.41	.24	.812

P>.05

จากตารางที่ 34 ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านเนื้อหาหลักสูตร โดยภาพรวม จำแนกตามเพศ มีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิงมีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้านเนื้อหาหลักสูตรไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีคะแนนความคิดเห็นในด้านเนื้อหาหลักสูตรไม่แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 35

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะ
 ศึกษาศาสตร์ ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน
 พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง
 ในด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน จำแนกตามเพศ

ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน	เพศชาย		เพศหญิง		t	P
	N=38		N=113			
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. เกณฑ์อายุขั้นต่ำของผู้เข้าเรียนวิชาชีพ กำหนดให้ยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมกับสภาพวิชาชีพที่เปิดสอน โดยให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้บริหารสถานศึกษานั้น ๆ	3.95	.80	3.88	.75	.50	.618
2. การกำหนดระดับความรู้พื้นฐานของผู้เรียน วิชาชีพแต่ละสาขาวิชา ต้องกำหนดให้แตกต่างกันเพราะขึ้นอยู่กับความยากง่ายของรายวิชานั้น ๆ	3.63	.97	3.81	.83	-1.07	.288
3. ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจังเป็นรายบุคคล หรือรายกลุ่ม	4.03	.55	4.00	.73	.16	.876
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามในเวลาสอน	4.24	.54	4.25	.68	-.09	.928
5. เปิดโอกาสให้ผู้เรียน เรียนจบหลักสูตรก่อนหลังได้ตามความสามารถของผู้เรียน	3.63	1.08	3.58	.99	.25	.802
6. มีการสำรวจความสนใจอาชีพของผู้สมัครเรียนก่อนรับเข้าเรียนในสาขานั้น ๆ	3.50	.76	3.49	.81	.09	.930
7. มีการพัฒนาวิธีการเรียน การสอนให้เหมาะสมกับลักษณะแต่ละรายวิชา	3.92	.49	3.86	.67	.62	.536
8. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปรับปรุงการเรียน การสอน	3.66	.71	3.51	.94	.87	.385

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 35 (ต่อ)

ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน	เพศชาย N=38		เพศหญิง N=113		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
9. มีการจัดหาผู้เรียนนอกฝึกงานนอกสถานที่	3.87	.78	3.74	.95	.73	.466
10. ผู้เรียนได้ใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงานด้วยตนเอง	3.84	.55	3.69	.87	1.26	.210
รวม	3.82	.44	3.78	.48	.51	.611

P>.05

จากตารางที่ 35 ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียนโดยภาพรวม จำแนกตามเพศ มีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิงมีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีความคิดเห็นในด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียนไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 36
การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะ
วิศวกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน
พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง
ในด้านผู้สอนและวิธีการสอน จำแนกตามเพศ

ด้านผู้สอนและวิธีการสอน	เพศชาย N=38		เพศหญิง N=113		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
	1. มีความรู้ความชำนาญในสาขาวิชาที่สอน	4.21	.66	4.26		
2. มีความรู้ ความเข้าใจในแนวความคิดและ จิตวิทยาการเรียนรู้ผู้ใหญ่เป็นอย่างดี	3.97	.72	4.10	.76	-.88	.378
3. วางแผนการสอนและเตรียมการสอนล่วงหน้า	4.00	.52	4.19	.78	-1.42	.084
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนเสมอ	3.97	.64	4.20	.71	-1.77	.078
5. ได้รับการฝึกอบรมเพิ่มพูนความรู้เทคนิค หรือวิธีการใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ในการ สอนวิชาชีพพระยะสันได้เป็นอย่างดี	3.89	.65	4.04	.83	-.95	.345
6. มีบทบาทสำคัญในการกำหนดหลักสูตร สื่อการเรียนการสอนและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับการเรียนการสอน	3.92	.63	3.88	.87	.34	.732
7. รู้และเข้าใจรายละเอียดของความรับผิดชอบ ต่อภาระหน้าที่ ในการปฏิบัติงาน อย่างถูกต้อง	3.98	.49	4.10	.72	-1.18	.241
8. สามารถรับผิดชอบเกี่ยวกับการปรับปรุง เครื่องมือเครื่องจักรให้ใช้ประโยชน์ได้ ตามวัตถุประสงค์	4.08	.54	3.94	.74	1.26	.210
9. มีความเข้าใจในจุดประสงค์รายวิชาที่เปิด สอน	4.03	.59	4.13	.66	-.88	.380

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 36 (ต่อ)

ด้านผู้สอนและวิธีการสอน	เพศชาย N=38		เพศหญิง N=113		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
10.เน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนประกอบอาชีพ อิสระ	4.13	.62	4.25	.75	-.86	.391
รวม	4.17	.47	4.07	.53	.79	.428

P>.05

จากตารางที่ 36 ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนคณะศึกษาศาสตร์ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้สอนและวิธีการสอน โดยภาพรวม จำแนกตามเพศ มีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิงมีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้านผู้สอนและวิธีการสอนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิง มีคะแนนความคิดเห็นในด้านผู้สอนและวิธีการสอนไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 37

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะ
 ศึกษาศาสตร์ ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน
 พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง
 ในด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน จำแนกตามเพศ

ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน	เพศชาย		เพศหญิง		t	P
	N=38		N=113			
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. สนับสนุนให้ผู้สอนและผู้เรียนค้นคว้าจัด สร้างเครื่องมือใหม่ ๆ ในวิชาชีพ	3.87	.70	3.80	.79	.50	.620
2. จัดบริการสื่อช่วยสอนเสริมการเรียนวิชาชีพ เช่น วิดีทัศน์ สไลด์ ฯลฯ ให้มีใช้ในการ สอนได้อย่างสะดวก	4.03	.68	3.63	.94	2.83*	.006
3. สื่อและอุปกรณ์การสอนที่มีอยู่ สอดคล้อง กับเนื้อหาวิชาที่สอน	3.95	.66	3.66	.87	2.11*	.038
4. การพัฒนาสื่อการสอน จัดทำโดยผู้สอนใน รายวิชา	4.00	.70	3.92	.85	.52	.602
5. เจ้าหน้าที่สื่อการสอนให้ความร่วมมือใน การผลิตสื่อด้วยดี	3.71	.84	3.35	1.09	1.88	.061
6. ผู้มีความรู้ความชำนาญ คอยแนะนำ ด้านสื่อการสอนแก่ผู้สอน	3.58	.72	3.32	1.09	1.67	.097
7. มีการติดตามและประเมินผลการใช้สื่อและ อุปกรณ์การสอนอย่างเป็นระบบ	3.45	.69	3.27	1.00	1.19	.238
8. มีคู่มือประกอบการเรียนในรายวิชาแต่ละ รายวิชา ที่นักศึกษาสามารถเรียนได้ด้วย ตนเอง	3.71	.80	3.51	1.01	1.09	.276
9. จำนวนเครื่องมือเครื่องใช้และครุภัณฑ์ เพียงพอกับสัดส่วนของผู้เรียนแต่ละชั้น	3.87	.70	3.50	.97	2.50*	.014

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 37 (ต่อ)

ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน	เพศชาย N=38		เพศหญิง N=113		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
10.มีการใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนและเทคนิคใหม่ ๆ ในการเรียนการสอน	3.82	.69	3.54	1.04	1.86	.066
รวม	3.78	.55	3.55	.77	2.15*	.034

*P<.05

จากตารางที่ 37 ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน โดยภาพรวม จำแนกตามเพศ มีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 แสดงว่า กลุ่มเพศชายมีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อและอุปกรณ์การสอนสูงกว่ากลุ่มเพศหญิง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มี 3 ข้อ ที่กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดบริการสื่อช่วยสอนเสริมการเรียนวิชาชีพ เช่น วีดิทัศน์ สไลด์ ฯลฯ ให้มีใช้ในการสอนได้อย่างสะดวก, สื่อและอุปกรณ์การสอนที่มีอยู่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่สอน และจำนวนเครื่องมือเครื่องใช้และครุภัณฑ์เพียงพอกับสัดส่วนของผู้เรียนแต่ละชั้นเรียน กลุ่มเพศชายมีคะแนนความคิดเห็นสูงกว่ากลุ่มเพศหญิง

ตารางที่ 38

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา
คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช
2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านการวัดผล
และประเมินผลการเรียน จำแนกตามเพศ

ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	เพศชาย N=38		เพศหญิง N=113		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. การวัดและประเมินผลการเรียนกระทำได้ โดยยึดจุดประสงค์รายวิชาของหลักสูตร	3.95	.70	3.92	.71	.20	.838
2. การประเมินผลการเรียนเป็นขบวนการ ประเมินผลอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่เริ่มต้น การสอนถึงสิ้นสุดการสอนในรายวิชานั้น	3.84	.72	4.01	.69	-1.55	.203
3. การเรียนการสอนวิชาชีพต้องประเมินผล กิจกรรมที่กำหนด และทุกหน่วยวิชาที่จบ ในตัว	3.89	.69	4.06	.68	-1.24	.217
4. การประเมินผลต้องประเมินให้ครอบคลุม ทุกจุดประสงค์ของหลักสูตรทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ ทั้งในระหว่างเรียนและ เลิกเรียน	4.00	.66	3.96	.76	.26	.797
5. มีการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาเพื่อนำ มาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงหลักสูตร	3.58	.72	3.68	.84	-.67	.501
6. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินผลการสอน ของผู้สอน	3.47	.86	3.65	.86	-1.12	.265
7. การรายงานผลการเรียนมีความล่าช้ากว่า กำหนด	3.26	.86	3.09	1.05	.93	.356
8. มีการประสานงานระหว่างแผนกวิชาและ แผนกทะเบียน	3.47	.73	3.52	.89	-.30	.762

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 38 (ต่อ)

ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	เพศชาย N=38		เพศหญิง N=113		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
9. ควรกำหนดเกณฑ์มาตรฐานเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินผลการเรียนของทุกรายวิชา	3.63	.82	3.91	.70	-2.04	.043
10. ควรแสดงผลการเรียนให้ผู้เรียนได้รับทราบความก้าวหน้าทางการเรียนของตนเองอย่างต่อเนื่อง	3.71	.80	3.94	.81	-1.51	.134
รวม	3.68	.49	3.77	.51	-.98	.329

P>.05

จากตารางที่ 38 ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน โดยภาพรวม จำแนกตามเพศ มีคะแนนความคิดเห็นทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่ากลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิง มีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีเพียงหนึ่งข้อที่กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงมีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มเพศหญิงมีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการกำหนดเกณฑ์มาตรฐานเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินผลการเรียนของทุกรายวิชา สูงกว่ากลุ่มเพศชาย

ตารางที่ 39

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา
คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช
2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวม ทั้ง 5 ด้าน
จำแนกตาม กลุ่มอายุของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน

อายุ	จำนวน	\bar{X}	S.D.	F	P
น้อยกว่า 26 ปี	1	3.46			
26 -30 ปี	8	3.86	.31		
31 -35 ปี	28	3.72	.38		
36 -40 ปี	36	3.72	.48		
มากกว่า 40 ปีขึ้นไป	78	3.87	.40	1.46	.22
รวม	151	3.81	.41		

$P > .05$

จากตารางที่ 39 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง คะแนนความคิดเห็น
ของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ที่มีกลุ่มอายุต่างกัน ในการจัดการเรียน
การสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง
โดยภาพรวมทั้ง 5 ด้าน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับ
การจัดการเรียนการสอน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า
ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ที่มีอายุต่างกัน มีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียน
การสอน โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 40

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม
ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533
ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ด้านเนื้อหาหลักสูตร
จำแนกตามกลุ่มอายุของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน

อายุ	จำนวน	\bar{X}	S.D.	F	P
น้อยกว่า 26 ปี	1	3.00			
26 - 30 ปี	8	3.73	.26		
31 - 35 ปี	28	3.77	.36		
36 - 40 ปี	36	3.67	.45		
มากกว่า 40 ปี ขึ้นไป	78	3.86	.37	2.76	.03
รวม	151	3.79	.40		

*P<.05

จากตารางที่ 40 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง คะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ที่มีกลุ่มอายุต่างกัน ในการจัดการเรียนการสอน ในด้านเนื้อหาหลักสูตร พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีคะแนนความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน ด้านเนื้อหาหลักสูตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีกลุ่มอายุมากกว่า 40 ปี ขึ้นไปมีคะแนนค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มอื่น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

แต่เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีการของ Scheffe's test พบว่า ไม่มีคู่ใดเลยที่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 41

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม
ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533
ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน
จำแนกตามกลุ่มอายุของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน

อายุ	จำนวน	\bar{X}	S.D.	F	P
น้อยกว่า 26 ปี	1	3.70			
26 - 30 ปี	8	3.70	.39		
31 - 35 ปี	28	3.59	.46		
36 - 40 ปี	36	3.76	.49		
มากกว่า 40 ปี ขึ้นไป	78	3.76	.45	2.34	.05
รวม	151	3.79	.47		

$P > .05$

จากตารางที่ 41 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง คะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรม ที่มีกลุ่มอายุต่างกัน ในการจัดการเรียนการสอน ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีกลุ่มอายุต่างกัน มีคะแนนความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 42

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม
ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533
ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านผู้สอนและวิธีการสอน
จำแนกตามกลุ่มอายุของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน

อายุ	จำนวน	\bar{X}	S.D.	F	P
น้อยกว่า 26 ปี	1	3.7			
26 - 30 ปี	8	4.01	.53		
31 - 35 ปี	28	4.01	.49		
36 - 40 ปี	36	4.00	.58		
มากกว่า 40 ปี ขึ้นไป	78	4.17	.50	1.06	.38
รวม	151	4.09	.52		

$P > .05$

จากตารางที่ 42 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง คะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ที่มีกลุ่มอายุต่างกัน ในการจัดการเรียนการสอน ด้านผู้สอนและวิธีการสอน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในด้านผู้สอนและวิธีการสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 แสดงว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีกลุ่มอายุต่างกัน มีคะแนนความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ใน วิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านผู้สอนและวิธีการสอนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 43

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม
ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533
ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน
จำแนกตามกลุ่มอายุของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน

อายุ	จำนวน	\bar{X}	S.D.	F	P
น้อยกว่า 26 ปี	1	3.5			
26 - 30 ปี	8	4.03	.50		
31 - 35 ปี	28	3.57	.59		
36 - 40 ปี	36	3.47	.87		
มากกว่า 40 ปี ขึ้นไป	78	3.65	.71	1.09	.35
รวม	151	3.61	.73		

P>.05

จากตารางที่ 43 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง คะแนนความคิดเห็นของ
ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ที่มีกลุ่มอายุต่างกัน ในการจัดการเรียนการ
สอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีคะแนนความคิดเห็น
เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในด้านสื่อและอุปกรณ์การสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีกลุ่มอายุต่างกัน มี
คะแนนความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช
2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านสื่อและอุปกรณ์การสอนไม่แตกต่างกัน ซึ่ง
ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 44

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา
คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช
2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านการวัดผลและประเมินผล
การเรียนรู้ จำแนกตามกลุ่มอายุของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน

อายุ	จำนวน	\bar{X}	S.D.	F	P
น้อยกว่า 26 ปี	1	3.40			
26 - 30 ปี	8	3.84	.48		
31 - 35 ปี	28	3.63	.61		
36 - 40 ปี	36	3.73	.61		
มากกว่า 40 ปี ขึ้นไป	78	3.80	.41	.75	.56
รวม	151	3.75	.51		

$P > .05$

จากตารางที่ 44 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง คะแนนความคิดเห็นของ
ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ที่มีกลุ่มอายุต่างกัน ในการจัดการเรียนการ
สอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีคะแนน
ความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอนด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้แตกต่าง
กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 แสดงว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีกลุ่ม
อายุต่างกันมีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะ
สัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านการวัดผลและประเมินผล
ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 45

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา
คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช
2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวมทั้ง 5 ด้าน
จำแนกตามวุฒิทางการศึกษาของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน

วุฒิทางการศึกษา	จำนวน	\bar{X}	S.D.	F	P
ต่ำกว่า ปวส.	9	3.86	.49		
ปวส.	8	3.71	.33		
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	114	3.81	.41		
สูงกว่าปริญญาตรี	11	3.69	.53		
อื่น ๆ	9	3.93	.28	.57	.69
รวม	151	3.81	.41		

P>.05

จากตารางที่ 45 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง คะแนนความคิดเห็น
ของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน ในการจัด
การเรียนการสอนโดยภาพรวม พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีคะแนนความคิดเห็น
ในการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ผู้
บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน มีคะแนนความคิดเห็นในการจัดการ
เรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาค
กลาง โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 46

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา
คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช
2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านเนื้อหาหลักสูตร
จำแนกตามวุฒิทางการศึกษาของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน

วุฒิทางการศึกษา	จำนวน	\bar{X}	S.D.	F	P
ต่ำกว่า ปวส.	9	3.84	.46		
ปวส.	8	3.74	.24		
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	114	3.78	.40		
สูงกว่าปริญญาตรี	11	3.72	.49		
อื่น ๆ	9	3.91	.31	.38	.82
รวม	151	3.79	.39		

$P > .05$

จากตารางที่ 46 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง คะแนนความคิดเห็น
ของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน ในการจัด
การเรียนการสอน ด้านเนื้อหาหลักสูตร พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีคะแนนความ
คิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน ด้านเนื้อหาหลักสูตรแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน มี
คะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธ
ศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านเนื้อหาตามหลักสูตรไม่แตกต่าง
กัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 47

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา
คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช
2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน
จำแนกตามวุฒิทางการศึกษาของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน

วุฒิทางการศึกษา	จำนวน	\bar{X}	S.D.	F	P
ต่ำกว่า ปวส.	9	3.92	.67		
ปวส.	8	3.70	.36		
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	114	3.78	.45		
สูงกว่าปริญญาตรี	11	3.69	.58		
อื่น ๆ	9	4.03	.36	.99	.41
รวม	151	3.79	.47		

$P > .05$

จากตารางที่ 47 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง คะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน ในการจัดการเรียนการสอน ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน มีคะแนนความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน มีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันพุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 48

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา
คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช
2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านผู้สอนและวิธีการสอน
จำแนกตามวุฒิทางการศึกษาของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน

วุฒิทางการศึกษา	จำนวน	\bar{X}	S.D.	F	P
ต่ำกว่า ปวส.	9	4.00	.68		
ปวส.	8	3.96	.32		
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	114	4.10	.53		
สูงกว่าปริญญาตรี อื่น ๆ	11	3.56	.53		
				1.12	.35
รวม	151	4.09	.52		

$P > .05$

จากตารางที่ 48 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง คะแนนความคิดเห็น
ของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน ในการจัด
การเรียนการสอน ด้านผู้สอนและวิธีการสอน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีคะแนน
ความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอนด้านผู้สอนและวิธีการสอนแตกต่างกันอย่างไม่มี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิทางการศึกษา
ต่างกัน มีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน
พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านผู้สอนและวิธีการสอนไม่แตก
ต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 49

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา
คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช
2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน
จำแนกตามวุฒิทางการศึกษาของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน

วุฒิทางการศึกษา	จำนวน	\bar{X}	S.D.	F	P
ต่ำกว่า ปวส.	9	3.78	.52		
ปวส.	8	3.74	.52		
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	114	3.59	.77		
สูงกว่าปริญญาตรี	11	3.58	.71		
อื่น ๆ	9	3.66	.53	.21	.93
รวม	151	3.61	.73		

$P > .05$

จากตารางที่ 49 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง คะแนนความคิดเห็น
ของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน ในการจัด
การเรียนการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีคะแนน
ความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน แตกต่างกันอย่างไม่มี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิทางการศึกษา
ต่างกัน มีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน
พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านสื่อและอุปกรณ์การสอนไม่
แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 50

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา
คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช
2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านการวัดผลและประเมินผล
การเรียน จำแนกตามวุฒิทางการศึกษาของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน

วุฒิทางการศึกษา	จำนวน	\bar{X}	S.D.	F	P
ต่ำกว่า ปวส.	9	3.78	.54		
ปวส.	8	3.40	.70		
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	114	3.79	.50		
สูงกว่าปริญญาตรี	11	3.62	.54		
อื่น ๆ	9	3.75	.51	1.31	.27
รวม	151	3.75	.51		

$P > .05$

จากตารางที่ 50 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง คะแนนความคิดเห็น
ของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน ในการจัด
การเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้
สอนมีคะแนนความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล แตก
ต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิ
ทางการศึกษาต่างกัน มีคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชา
ชีพพระยะสันพุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านการวัดผลและ
ประเมินผลการเรียนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 51

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา
คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันพุทธศักราช
2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลางโดยภาพรวมทั้ง 5 ด้าน จำแนก
ตามประสบการณ์การทำงานของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน

ประสบการณ์การทำงาน	จำนวน	\bar{X}	S.D.	F	P
น้อยกว่า 5 ปี	5	3.49	.35		
5 - 10 ปี	21	3.90	.45		
11 - 15 ปี	47	3.67	.39		
16 - 20 ปี	20	3.84	.37		
มากกว่า 20 ปี	58	3.89	.41	3.18*	.02
รวม	151	3.81	.41		

*P<.05

จากตารางที่ 51 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง คะแนนความคิดเห็น
ของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน ใน
การจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัด
ช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวมทั้ง 5 ด้าน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีคะแนนความ
คิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
แสดงว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์การทำงาน 5-10 ปี และมากกว่า
20 ปีมีคะแนนความคิดเห็นเฉลี่ยใกล้เคียงกันและสูงกว่ากลุ่มอื่น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติ
ฐานที่ตั้งไว้ แต่เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีการของSeheffe's test พบว่า
ไม่มีคู่ใดเลยที่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 52

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา
คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันพุทธศักราช
2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านเนื้อหาหลักสูตร จำแนก
ตามประสบการณ์การทำงานของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน

ประสบการณ์การทำงาน	จำนวน	\bar{X}	S.D.	F	P
น้อยกว่า 5 ปี	5	3.42	.27		
5 - 10 ปี	21	3.81	.45		
11 - 15 ปี	47	3.70	.36		
16 - 20 ปี	20	3.78	.38		
มากกว่า 20 ปี	58	3.88	.39	2.58*	.04
รวม	151	3.79	.39		

*P<.05

จากตารางที่ 52 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง คะแนนความคิดเห็น
ของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน ใน
การจัดการเรียนการสอน ด้านเนื้อหาหลักสูตร พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีคะแนน
ความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน ด้านเนื้อหาหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์การทำงานมาก
กว่า 20 ปี ขึ้นไป มีคะแนนค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มอื่น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

แต่เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีการของ Scheffe's test พบ
ว่า ไม่มีคู่ใดเลยที่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 53

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา
คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช
2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน
จำแนกตามประสบการณ์การทำงานของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน

ประสบการณ์การทำงาน	จำนวน	\bar{X}	S.D.	F	P
น้อยกว่า 5 ปี	5	3.44	.23		
5 - 10 ปี	21	3.77	.54		
11 - 15 ปี	47	3.63	.45		
16 - 20 ปี	20	3.92	.38		
มากกว่า 20 ปี	58	3.92	.45	3.71*	.006
รวม	151	3.79	.47		

*P<.05

\bar{X}	กลุ่มที่	ประสบการณ์การทำงาน	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 3	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 5	กลุ่มที่ 4
3.44	1	น้อยกว่า 5 ปี					
3.63	3	11-15 ปี					
3.77	2	5-10 ปี					
3.92	5	มากกว่า 20 ปี		*			
3.92	4	16-20 ปี					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 53 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง คะแนนความคิดเห็น ของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะศึกษาศาสตร์ ในการจัดการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน และการจัดชั้นเรียน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ น้อยกว่า 5 ปี, 5-10 ปี, 11-15 ปี, 16-20 ปี และมากกว่า 20 ปี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 แสดงว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 20 ปี มีคะแนนความคิดเห็นมากกว่ากลุ่มอื่น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

แต่เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ Scheffe's test พบว่า มีเพียง 1 คู่ที่มีความแตกต่างกันที่ระดับ .05 ซึ่งได้แก่ กลุ่มผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์มากกว่า 20 ปี กับผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มี ประสบการณ์ 11-15 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ย $\bar{X}=3.92$ กับ $\bar{X}=3.63$ ตามลำดับ แสดงว่าผู้ บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์มากกว่า 20 ปี มีคะแนนความคิดเห็นสูงกว่าผู้ บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ 11-15 ปี

ตารางที่ 54

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรม
ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ใน
วิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านผู้สอนและวิธีการสอน จำแนก
ตามประสบการณ์การทำงานของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน

ประสบการณ์การทำงาน	จำนวน	\bar{X}	S.D.	F	P
น้อยกว่า 5 ปี	5	3.68	.44		
5 - 10 ปี	21	4.07	.53		
11 - 15 ปี	47	3.99	.53		
16 - 20 ปี	20	4.11	.49		
มากกว่า 20 ปี	58	4.20	.51	1.84	.12
รวม	151	4.09	.52		

P>.05

จากตารางที่ 54 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง คะแนนความคิดเห็น
ของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน
ในการจัดการเรียนการสอน ด้านผู้สอนและวิธีการสอน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมี
คะแนนความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอนด้านผู้สอนและวิธีการสอน แตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มี
ประสบการณ์การทำงานต่างกัน มีคะแนนความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตร
วิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านผู้สอน
และวิธีการสอนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 55

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา
คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช
2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน
จำแนกตามประสบการณ์การทำงานของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน

ประสบการณ์การทำงาน	จำนวน	\bar{X}	S.D.	F	P
น้อยกว่า 5 ปี	5	3.50	.66		
5 - 10 ปี	21	3.95	.65		
11 - 15 ปี	47	3.43	.67		
16 - 20 ปี	20	3.59	.90		
มากกว่า 20 ปี	58	3.65	.71	1.95	.10
รวม	151	3.61	.73		

P>.05

จากตารางที่ 55 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง คะแนนความคิดเห็นของ
ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกันในการ
จัดการเรียนการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน
คะแนนความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอนแตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มี
ประสบการณ์การทำงานต่างกัน มีคะแนนความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตร
สาขาวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านสื่อและ
อุปกรณ์การสอนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 56

การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม
ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันพุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัย
สารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนจำแนก
ตามประสบการณ์การทำงาน ของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน

ประสบการณ์การทำงาน	จำนวน	\bar{X}	S.D.	F	P
น้อยกว่า 5 ปี	5	3.42	.80		
5 - 10 ปี	21	3.92	.55		
11 - 15 ปี	47	3.59	.54		
16 - 20 ปี	20	3.83	.40		
มากกว่า 20 ปี	58	3.83	.42	2.92*	.02
รวม	151	3.75	.51		

*P<.05

จากตารางที่ 56 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง คะแนนความคิดเห็น
ของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน ใน
การจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน พบว่า ผู้บริหารและ
อาจารย์ผู้สอนมีคะแนนความคิดเห็นกับการจัดการเรียนการสอนในด้านการวัดผลและ
ประเมินผลการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าผู้บริหาร
และอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์การทำงานตั้งแต่ 5-10 ปี มีคะแนนค่าเฉลี่ยสูงกว่า
กลุ่มอื่น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

แต่เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีการของ Scheffe's test พบว่า
ไม่มีคู่ใดเลยที่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 57

ปัญหาและอุปสรรคจากการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง จากแบบสอบถามปลายเปิดของผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนี้

ปัญหา/อุปสรรค	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม
ด้านเนื้อหาหลักสูตร	
1. หลักสูตรบางรายวิชาไม่ทันสมัยกับท้องตลาดแรงงาน ไม่สามารถผลิตผู้เรียนสนองความต้องการตลาดแรงงานได้	13
2. หลักสูตรกับเวลาไม่สัมพันธ์กัน การเรียนการสอนควรมีการยืดหยุ่นได้	12
3. หลักสูตรที่วางไว้บางรายวิชายังไม่ทันสมัย	7
4. เนื้อหาหลักสูตรบางรายวิชาใช้เวลามากเกินไปควรแก้ไขให้เวลาน้อยลง	7
5. เนื้อหาหลักสูตรบางตอนยากไปสำหรับผู้เรียนเพราะผู้เรียนส่วนมากจะมีพื้นความรู้น้อย เข้าใจยาก ควรมีการวิเคราะห์เนื้อหาก่อน	5
6. เนื้อหาหลักสูตรยังไม่เหมาะสมกับเวลาที่กำหนด	3
7. เนื้อหาหลักสูตรบางหลักสูตรไม่สามารถจบได้ในตัว	3
8. วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เมื่อนำไปปฏิบัติไม่สามารถปฏิบัติให้ตรงกับวัตถุประสงค์ได้อย่างชัดเจน	2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัญหา/อุปสรรค (ต่อ)

ปัญหา/อุปสรรค	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม
ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน	
1. พื้นฐานการศึกษาของผู้เรียนไม่เท่าเทียมกัน การเรียนรู้ การรับไม่เท่ากัน	20
2. ผู้เรียน มีพื้นฐานความรู้ วย ความพร้อมต่างกัน ทำให้ เกิดปัญหาเรียนไม่ทันเพื่อนปรับตัวเข้ากันได้ยาก วัตถุประสงค์ของผู้เรียนต่างกัน	13
3. การเดินทางมาเรียน มาไม่ทันเนื่องจากปัญหาจราจร	9
4. นักศึกษาเข้าเรียนไม่ตรงเวลา เนื่องจากมีภาระทางครอบครัว และมีความจำเป็นในการประกอบอาชีพ	5
5. ผู้เรียนไม่เห็นคุณค่าเพราะค่าเรียนถูกจึงทำให้ขาดการเอาใจใส่ ต่อบทเรียน	4
6. ชั้นเรียนคับแคบเกินไปไม่สะดวกในการเรียนการสอนปฏิบัติ	4
7. นักศึกษาส่วนใหญ่ยากจน มีรายได้น้อย มีปัญหาในการ จัดหาวัสดุมาเรียน เพราะทางวิทยาลัยมีงบประมาณที่จ่าย รายหัวน้อยเกินไป	4
8. จำนวนนักศึกษามากเกินไปต่อครูผู้สอน	4
9. นักศึกษาสมัครเรียนเต็มตามกำหนดที่รับสมัคร แต่ยังมี ปัญหาการ drop out ทุกภาคเรียน	3
10. ไม่มีการวัดความถนัดทางการเรียนของผู้เรียน ก่อนการ ลงทะเบียน ทำให้เกิดปัญหาต่อการเรียนการสอน	3
ด้านผู้สอนและวิธีการสอน	
1. ครู-อาจารย์ขาดประสบการณ์ ไม่มีความคิดริเริ่ม ผู้เรียนไม่ สรวิชาในตัวครูผู้สอน ได้รับการถ่ายทอดความรู้ไม่ถูกต้อง	12

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัญหา/อุปสรรค (ต่อ)

ปัญหา/อุปสรรค	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม
2. ใช้วิธีการสอนเก่า ๆ สอบแบบอยู่ไปวันหนึ่ง ๆ	10
3. ครูผู้สอนทำหน้าที่งานสอนแล้วยังต้องทำงานหน้าที่อื่น ๆ นอกเหนือจากการสอน เช่น ธุรการ,ห้องสมุด ,ประชาสัมพันธ์ ไม่มีเวลาเตรียมการสอน	5
4. ผู้สอนไม่หาความรู้เพิ่มเติม ไม่มีวิธีสอนที่ดีขึ้น ขาดวิญญาณครูที่ดี	5
5. เทคนิคการสอนของแต่ละอาจารย์ผู้สอนไม่เหมือนกัน ครูผู้สอนควรเปิดกว้างสำหรับการยอมรับเทคนิคของผู้อื่น	5
6. อาจารย์ผู้สอนมีน้อยเกินไปในแต่ละแผนกวิชา ควรมีผู้สอนอย่างน้อย 2 คน เพื่อสับเปลี่ยน	5
7. ครู-อาจารย์ไม่ให้ความร่วมมือในการสร้างเสริมความรู้แก่นักศึกษามุ่งแต่ประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนร่วมทำให้การเรียนการสอนไม่พัฒนา	5
8. ผู้สอนส่วนมากไม่กระตือรือร้นในการสอนทำให้นักศึกษาเมื่อพอเรียนไปได้ 1 เดือนก็หายไปครึ่งห้อง	5
9. ครู-อาจารย์ขาดความรู้ทางด้านการศึกษา เช่น วิธีสอน การประเมินผล, จิตวิทยา	4
10. ครู-อาจารย์ยังไม่มีความสามารถในด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรสมัยใหม่	4
ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน	
1. ครู-อาจารย์ผู้สอนขาดความชำนาญในการใช้สื่อประเภทต่าง ๆ	11
2. สื่อและอุปกรณ์การสอนไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา การพัฒนาสื่อบางรายวิชายังล่าช้า ขาดการสนับสนุนจากฝ่ายบริหาร	10
3. สื่อไม่ทันสมัย ไม่ได้มาตรฐาน และไม่เร้าใจผู้เรียน	10

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัญหา/อุปสรรค (ต่อ)

ปัญหา/อุปสรรค	จำนวนผู้ตอบ แบบสอบถาม
4. ขาดครูสื่อโดยตรง	6
5. ในด้านการผลิตสื่อ ครูผู้สอนขาดความรู้ความสามารถขาดทักษะและไม่มีเวลาทำสื่อ	5
6. ครู-อาจารย์ไม่ค่อยสนใจทำสื่อการเรียนการสอนประกอบการเรียนซึ่งเป็นภาระที่ต้องเพิ่มขึ้นจากงานสอน	5
7. วัสดุอุปกรณ์ ยังขาดแคลนและชำรุดทรุดโทรมมาก	4
8. ขาดงบประมาณสนับสนุนในการจัดทำสื่อการเรียนการสอน	4
ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	
1. ครู-อาจารย์ยังไม่มีความเข้าใจในวิธีการวัดผลประเมินผล	10
2. ครู-อาจารย์บางคนไม่ชอบประเมินผลระหว่างเรียน แต่จะประเมินผลเมื่อใกล้จะจบรุ่น	8
3. นักศึกษาส่วนมากไม่สนใจการวัดผลและประเมินผลเพราะมาเรียนแบบไม่ตั้งใจและไม่ต้องการประกาศนียบัตรที่ทางวิทยาลัยออกให้	5
4. การวัดผลและประเมินผลการเรียนมีปัญหาเนื่องจากนักศึกษาเรียนไม่จบออกกลางคัน ทำให้การวัดผลไม่เที่ยงตรง	4
5. การประเมินผลขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้สอน อาจเกิดความลำเอียง ไม่มีหลักเกณฑ์ โดยผู้สอนกำหนดเกณฑ์ในการวัดผลเองทำให้คุณภาพของผู้เรียนแตกต่างกัน	4
6. ไม่มีการวัดผลก่อนเรียนและระหว่างเรียน	3
7. ความแตกต่างระหว่างบุคคล ในเรื่องความรู้พื้นฐาน อายุมีมากทำให้การวัดและประเมินผลการเรียนแตกต่างกัน	3

ตารางที่ 58

จากการวิจัยผู้วิจัยได้สรุปผลข้อเสนอแนะการจัดการเรียนการสอน หลักสูตร
วิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง
จากแบบสอบถามปลายเปิดของผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนี้

ข้อเสนอแนะ	จำนวนผู้ตอบ แบบสอบถาม
ด้านเนื้อหาหลักสูตร	
1. ควรปรับปรุงเนื้อหาหลักสูตรให้ทันสมัยอยู่เสมอ อย่างน้อยควรปรับทุก ๆ 2-3 ปี	10
2. ควรกำหนดวัตถุประสงค์ของหลักสูตรให้เหมาะสมกับเวลาและพื้นฐานของผู้เรียน	10
3. จัดอบรมครู-อาจารย์ให้ทันต่อการเรียนการสอนและความต้องการของตลาดแรงงาน	6
4. ขอความร่วมมือกับภาคเอกชนเพื่อให้ทันต่อเทคโนโลยีสมัยใหม่	6
5. ควรมีการประเมินผลการใช้หลักสูตรทุกรายวิชา	5
6. ควรปรับปรุงจุดประสงค์ของเนื้อหาหลักสูตร ทฤษฎี การปฏิบัติให้สามารถนำไปปฏิบัติให้เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงและความต้องการของท้องถิ่น	3
7. ควรให้ครูผู้สอนเป็นผู้เข้าไปมีส่วนจัดทำหลักสูตร เนื้อหาวิชา	2
8. จัดให้มีประชุมสัมมนาหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง	2
9. ควรให้ผู้เชี่ยวชาญหรือนักวิชาการเข้ามามีส่วนร่วมในการเขียนหลักสูตร	2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อเสนอแนะ (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวนผู้ตอบ แบบสอบถาม
ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน	
1. ควรมีการจัดระดับพื้นฐานการศึกษา วัย ของผู้เรียน	12
2. ควรสำรวจความต้องการของผู้เรียนแต่ละแผนก	10
3. ควรมีการทดสอบพื้นฐานความถนัดของผู้สมัครก่อนเข้าเรียน	9
4. ไม่ควรกำหนดจำนวนผู้สมัครเข้าชั้นเรียน	4
5. ควรมีการรับสมัครเข้าเรียนทุกวันและมีการจบหลักสูตรในรายวิชาต่าง ๆ ทุกวัน	4
ด้านผู้สอนและวิธีการสอน	
1. ควรได้มีการปรับปรุงตัวผู้สอนให้สนใจการเรียนการสอนโดยจัดการฝึกอบรม สัมมนา วิธีการสอนใหม่ ๆ	10
2. ควรจัดให้มีการส่งเสริมพัฒนาบุคลากร เพื่อความก้าวหน้าในอาชีพ	9
3. ควรนำสื่อการเรียนการสอนและเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้	8
4. ผู้สอนต้องเอาใจใส่ทำอุปกรณ์การสอน	8
5. ควรให้มีการอบรมในสถานประกอบการ	7
6. ควรมีการนิเทศภายในสถานศึกษาและจัดอบรมวิธีการสอนให้เป็นไปในแนวเดียวกัน	6
7. ควรมีการสำรวจความพร้อมของผู้สอนก่อนเปิดสอนและมีการวิเคราะห์วิธีการสอน	3
ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน	
1. ควรจัดงบประมาณในการทำสื่อให้มาก	9
2. ควรจัดวัสดุ ครุภัณฑ์ให้ตีมีประสิทธิภาพและมีสภาพสมบูรณ์ต่อการใช้งาน	9

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น มิอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อเสนอแนะ (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวนผู้ตอบ แบบสอบถาม
3. ควรจัดอบรมวิธีการทำสื่อ	8
4. ควรมีเจ้าหน้าที่สื่อประจำห้องสื่อเพื่อคอยชี้แนะช่วยเหลือ แนะนำครูผู้สอน	7
5. ควรตั้งคณะทำงานเพื่อทำหน้าที่สื่อการเรียนการสอน โดยเฉพาะ	6
6. ผู้บริหารควรมีการติดตามและปรับปรุงการใช้สื่ออย่างต่อเนื่อง	5
ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	
1. ควรจัดอบรมวิธีการวัดผลและประเมินผลการเรียนที่ถูกต้อง แก่ผู้สอน	8
2. สร้างเกณฑ์มาตรฐานในการวัดผล โดยมีเจ้าหน้าที่คอยชี้แนะ ประชุมทำการประเมินผล	7
3. ควรมีการวัดผลก่อนเรียนและระหว่างเรียน	6
4. ควรจัดสภาพอาชีพะศึกษาหรือองค์การอาชีพศึกษาเพื่อทดสอบ ฝีมือผู้เรียน เมื่อเรียนผ่านหลักสูตรเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของ ตลาดแรงงาน	2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อเสนอแนะจากผู้ตอบแบบสอบถาม

1. ด้านเนื้อหาหลักสูตร

1.1 ควรปรับปรุงเนื้อหาหลักสูตรให้ทันสมัยอยู่เสมอ อย่างน้อยควรปรับปรุงทุก ๆ 2-3 ปี จัดให้มีการประชุมสัมมนาหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง และจัดอบรมครู-อาจารย์ให้ทันต่อการเรียนการสอนและความต้องการของตลาดแรงงาน และขอความร่วมมือกับภาคเอกชนเพื่อให้ทันต่อเทคโนโลยีสมัยใหม่

1.2 ควรปรับปรุงจุดประสงค์ของเนื้อหาหลักสูตร ทฤษฎี การปฏิบัติให้สามารถนำไปปฏิบัติให้เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลง และความต้องการของท้องถิ่น

1.3 ควรให้ครูผู้สอนเป็นผู้เข้าไปมีส่วนจัดทำหลักสูตร เนื้อหาวิชาที่จะใช้สอน โดยให้ผู้สอนทุกคนเป็นผู้จัดทำร่วมกัน และให้ผู้เชี่ยวชาญหรือนักวิชาการเข้ามามีส่วนร่วมในการเขียนหลักสูตร

1.4 ควรกำหนดวัตถุประสงค์ของหลักสูตรให้เหมาะสมกับเวลาและพื้นฐานของผู้เรียน และมีการประเมินผลการใช้หลักสูตรทุกรายวิชา

2. ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน

2.1 การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น ควรมีการจัดระดับพื้นฐานการเรียนที่เท่ากันและจัดด้วยของผู้เรียนที่ใกล้เคียงกันให้อยู่ในกลุ่มเดียวกัน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนง่ายขึ้น พร้อมนำมาซึ่งประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอน

2.2 ควรสำรวจความต้องการของผู้เรียนแต่ละแผนก พร้อมกับทดสอบพื้นฐานความถนัดของผู้สมัครก่อนเข้าเรียน และไม่ควรกำหนดจำนวนผู้สมัครเข้าชั้นเรียน

2.3 หลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นควรมีการรับสมัครเข้าเรียน ทุกวันและมีการจบหลักสูตรในรายวิชาต่าง ๆ ทุกวัน เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ที่ต้องการฝึกอาชีพได้เข้ามาเรียน และนำวิชาชีพไปประกอบอาชีพต่อไป

3. ด้านผู้สอนและวิธีการสอน

3.1 ควรจัดให้มีการส่งเสริมพัฒนาบุคลากร เพื่อความก้าวหน้าในอาชีพ โดยสร้างแรงจูงใจให้ผู้สอน จัดสวัสดิการให้เพียงพอ

3.2 ควรได้มีการปรับปรุงตัวผู้สอนให้สนใจการเรียนการสอน และต้องให้ทันสมัยอยู่เสมอ โดยจัดอบรมสัมมนาเชิงปฏิบัติการวิธีการสอนใหม่ ๆ ที่สามารถนำสื่อและเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้

3.3 ควรให้มีการอบรมในสถานประกอบการ มีการนิเทศภายในของสถานศึกษา และควรจัดอบรมวิธีการสอนให้เป็นไปในแนวเดียวกัน

3.4 ควรได้มีการสำรวจความพร้อมของผู้สอนก่อนเปิดการสอน และมีการวิเคราะห์วิธีการสอนของแผนกวิชาต่าง ๆ และผู้สอนต้องเอาใจใส่ทำอุปกรณ์การสอน เพื่อชักชวนให้ผู้เรียนเข้าใจที่จะเรียน

4. ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน

4.1 จัดงบประมาณในการทำสื่อให้มากเพราะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน โดยจัดวัสดุ ครุภัณฑ์ให้ตีมีประสิทธิภาพ และมีสภาพที่สมบูรณ์ต่อการใช้งาน

4.2 จัดอบรมวิธีการทำสื่อ พร้อมการใช้สื่อที่ทันสมัย โดยให้ผู้สอนยอมรับว่าสะดวก รวดเร็ว สามารถผ่อนแรง และทำให้นักศึกษาเข้าใจอย่างชัดเจน และต้องมีเจ้าหน้าที่สื่อการเรียนการสอนประจำห้องสื่อเพื่อคอยชี้แนะ ช่วยเหลือ แนะนำครูผู้สอน อาจจะต้องตั้งคณะทำงานเพื่อทำหน้าที่จัดทำงานสื่อโดยเฉพาะ

4.3 ผู้บริหารควรมีการปรับปรุง ติดตามการเรียนการสอนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อเป็นกำลังใจแก่ผู้สอนและนักศึกษา และควรได้มีการวิเคราะห์ ประเมินผลการใช้สื่อการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อหลักสูตร

5. ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน

5.1 ควรให้ความรู้เกี่ยวกับวิธีการวัดผลและประเมินผลการเรียนที่ถูกต้องแก่ผู้สอน สร้างเกณฑ์มาตรฐานในการวัดผล โดยคอยแนะนำ ชี้แจง ประชุมทำการประเมินผลทุกรายวิชาระหว่างที่มีการเรียนการสอน

5.2 ควรให้มีการวัดผลก่อนเรียนและระหว่างเรียน พร้อมมีการติดตามผล โดยอาจเปลี่ยนวิธีการประเมินผลให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนและลักษณะรายวิชา โดยมี การ Pre-test และ Post-test

5.3 ควรจัดสภาพอาชีพหรือองค์การอาชีวศึกษา เพื่อทดสอบฝีมือผู้เรียนเมื่อเรียนผ่านหลักสูตรไปแล้ว เพื่อให้เป็นการยอมรับของสังคมและตลาดแรงงาน โดยไม่ต้องไปทดลองงานให้เสียเวลา

5.4 ควรมีการประชาสัมพันธ์ หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันให้เป็นที่แพร่หลายและยอมรับในสังคม เพราะการเรียนวิชาชีพพระยะสัน ๆ ผู้เรียนสามารถนำไปประกอบอาชีพได้เป็นอย่างดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ

บทนี้ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมติฐานของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ทั้ง 5 องค์กรประกอบ ได้แก่ เนื้อหาหลักสูตร ผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ผู้สอนและวิธีการสอน สื่อและอุปกรณ์การสอน การวัดผลและประเมินผลการเรียน

2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ทั้ง 5 องค์กร ประกอบ ซึ่งจำแนกตามเพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา ประสบการณ์

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผู้บริหารสถานศึกษาและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ชายหญิงที่มี อายุ วุฒิทางการศึกษา และประสบการณ์ต่างกัน ย่อมมีความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ทั้ง 5 องค์กรประกอบ ได้แก่ เนื้อหาหลักสูตร ผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ผู้สอนและวิธีการสอน สื่อและอุปกรณ์การสอน การวัดผลและประเมินผลการเรียน โดยภาพรวมและเป็นรายด้านแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหาร อาจารย์ที่ทำการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง สังกัดกรม

อาชีวศึกษา จำนวน 8 แห่ง จำนวนผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่สำรวจได้ทั้งหมด 163 คนในการวิจัยนี้ผู้วิจัยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา คหกรรม จากวิทยาลัยสารพัดช่าง 8 แห่ง ดังนี้ คือ วิทยาลัยสารพัดช่างพระนคร วิทยาลัยสารพัดช่างสีพระยา วิทยาลัยสารพัดช่างนครหลวง วิทยาลัยสารพัดช่างธนบุรี วิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ วิทยาลัยสารพัดราชบุรี วิทยาลัยสารพัดช่างกาญจนบุรี และ วิทยาลัยสารพัดช่างบรรหาร-แจ่มใส สุพรรณบุรี

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้สอบถามเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 มีอยู่ 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา คหกรรม

ตอนที่ 2 แบบสอบถาม ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชา คหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ทั้ง 5 องค์กรประกอบ ได้แก่ เนื้อหาหลักสูตร ผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ผู้สอนและวิธีการสอน สื่อและอุปกรณ์การสอน การวัดผลและประเมินผล การเรียน จำนวน 50 ข้อ มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ปานกลาง ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหาในการจัดการเรียนการสอนในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ด้านผู้สอนและ วิธีการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน

3. การหาคุณภาพของเครื่องมือ

การหาคุณภาพของเครื่องมือ การหาคุณภาพของแบบสอบถามฉบับนี้ประกอบด้วย การหาความเที่ยงตรงและการทดสอบความเชื่อมั่นดังนี้

1. ความเที่ยงตรง การหาความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม โดยให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจแก้ภาษา เนื้อหาและโครงสร้าง เพื่อให้เกิดความเข้าใจแก่ผู้ตอบและสามารถวัดได้ตรงกับเรื่องที่ต้องการศึกษา แล้วนำมาปรับปรุง ก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลต่อไป

2. ความเชื่อมั่น การทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ภายหลังจากนำไปทดลองใช้กับผู้บริหารและอาจารย์คณะวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างชลบุรีและวิทยาลัยการอาชีพไกลกังวลหัวหิน จำนวน 23 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำมาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นแบบการหาสัมประสิทธิ์อัลฟา โดยการคำนวณด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.91

3. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้ว เสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบก่อนนำไปเก็บรวบรวมข้อมูล

4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เพื่อขออนุญาตจากอธิบดีกรมอาชีวศึกษา ในการแจกแบบสอบถามให้กับผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง จำนวน 8 แห่ง โดยผู้วิจัยส่งและรับแบบสอบถามทางไปรษณีย์

3. ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามสำหรับผู้บริหารไปทั้งหมด 34 ฉบับ ได้รับคืนจำนวน 23 ฉบับ แบบสอบถามสำหรับอาจารย์ผู้สอน 129 ฉบับ ได้รับคืนมา 128 ฉบับ รวม 151 ฉบับ

การจัดกระทำข้อมูล

1. พิจารณาความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้มา
2. นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์ตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนน
3. นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีสถิติ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ ดังนี้
ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์โดยหาค่าความถี่และร้อยละ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ใช้ในการวิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความคิดเห็น ระหว่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน โดยใช้

กับอายุวุฒิการศึกษาและประสบการณ์ t-test และ F-test สำหรับค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการแปลงความหมายแบ่งออกเป็น 5 ระดับดังนี้คือ

- 1.00-1.49 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- 1.50-2.49 หมายถึง ไม่เห็นด้วย
- 2.50-3.49 หมายถึง ปานกลาง
- 3.50-4.49 หมายถึง เห็นด้วย
- 4.50-5.00 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะของผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533

สรุปผลการวิจัย

จากแบบสอบถามของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน สามารถสรุปข้อมูลได้ดังนี้
ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 ผู้ตอบแบบสอบถามคือผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน โดยมีผู้บริหารจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 15.20 มีอาจารย์ผู้สอน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 84.80 สะสมทั้งสิ้น 151 คน เป็นกลุ่มเพศชาย จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 25.2 กลุ่มเพศหญิงจำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 74.8 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นหญิงมากกว่าชาย

1.2 จำแนกตามอายุเป็น 5 กลุ่มคือ กลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า 26 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ .7 อายุ 26-30 ปี จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 5.3 อายุ 31-35 ปี จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 18.5 อายุ 36-40 ปี จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 23.8 อายุมากกว่า 40 ปีขึ้นไป จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 51.7 ซึ่งส่วนใหญ่มีอายุมากกว่า 40 ปี ขึ้นไป

1.3 จำแนกตามตำแหน่งการทำงานเป็น 5 กลุ่ม คือผู้ อำนวยการจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 ผู้ช่วยผู้อำนวยการจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 11.3 หัวหน้าคณะวิชาคหกรรม จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 6.6 หัวหน้าแผนก วิชา จำนวน 34

คน คิดเป็นร้อยละ 22.5 อาจารย์ผู้สอนจำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 55.6 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ผู้สอน

1.4 จำแนกตามวุฒิทางการศึกษา เป็น 5 กลุ่ม คือต่ำกว่า ปวช. จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 6.6 ปวส.จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 5.3 ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 75.5 สูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3 อื่น ๆ ไม่ระบุจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 6.0 ซึ่งส่วนใหญ่มีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า

1.5 จำแนกตามประสบการณ์เป็น 5 กลุ่ม คือประสบการณ์น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.3 ตั้งแต่ 5-10 ปี จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 13.9 มากกว่า 10-15 ปี จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 31.1 มากกว่า 15-20 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 13.2 มากกว่า 20 ปี จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 38.4 ซึ่งส่วนใหญ่มีประสบการณ์มากกว่า 20 ปี

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวมดังนี้

2.1 ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=3.81$) และเมื่อลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย มีดังนี้ คือ ด้านอาจารย์ผู้สอนและวิธีการสอน ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านผู้เรียน และการจัดชั้นเรียน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน และด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยเป็นรายด้าน ปรากฏผลดังนี้

ในด้านเนื้อหาหลักสูตร มีค่าเฉลี่ย อยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า 7 ข้อ มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย ได้แก่ เนื้อหาวิชาการที่สอนผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้ ในการกำหนดวัตถุประสงค์ต้องยึดหลักให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น. เนื้อหาวิชาเรียงลำดับตามขั้นตอนจากง่ายไปหายาก เหมาะสมต่อการเรียนการสอน เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสามารถปรับเข้ากับความต้องการของนักศึกษาได้ เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนตรงตามเป้าหมายที่ผู้เรียนต้องการ เนื้อหาเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิชาที่เปิดสอนมีความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน หลักสูตรได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับสภาพสถานการณ์อยู่เสมอ และมีการประชาสัมพันธ์ หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันที่จัดสอนในวิทยาลัย

และอีก 3 ข้อ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ หลักสูตรมีความทันสมัยทัดเทียมกับหลักสูตรของสถาบันเอกชน เวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรไม่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา

ในด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย 9 ข้อ ได้แก่ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามในเวลาสอน ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจังเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม เกณฑ์อายุขั้นต่ำของผู้เข้าเรียนวิชาชีพ กำหนดให้ยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมกับสภาพวิชาชีพที่เปิดสอนโดยให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้บริหารสถานศึกษานั้น ๆ มีการพัฒนาวิธีการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับลักษณะแต่ละรายวิชา มีการจัดหาผู้เรียนนอกฝึกงานนอกสถานที่ การกำหนดระดับความรู้พื้นฐานของผู้เรียนวิชาชีพแต่ละสาขาวิชา ต้องกำหนดให้แตกต่างกันเพราะขึ้นอยู่กับความยากง่ายของรายวิชานั้น ๆ ผู้เรียนได้ใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงานด้วยตนเอง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนจบหลักสูตรก่อนหลังได้ตามความสามารถของผู้เรียน ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปรับปรุงการเรียนการสอน มีเพียงข้อเดียวที่มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ มีการสำรวจความสนใจอาชีพของผู้สมัครเรียนก่อนเข้าเรียน

ในด้านผู้สอนและวิธีการสอน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยทุกข้อ ได้แก่ มีความรู้ความชำนาญในสาขาวิชาที่สอน เน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนประกอบอาชีพอิสระ วางแผนการสอนและเตรียมการสอนล่วงหน้าเป็นอย่างดี เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนเสมอ มีความเข้าใจในจุดประสงค์ของหลักสูตรรายวิชาที่เปิดสอน มีความรู้ความเข้าใจในแนวความคิดและจิตวิทยาการเรียนรู้ผู้ใหญ่เป็นอย่างดี รู้และเข้าใจรายละเอียดของความรับผิดชอบต่อภาระหน้าที่ในการปฏิบัติงานอย่างถูกต้อง ได้รับการฝึกอบรมเพิ่มพูนความรู้เทคนิค หรือวิธีการใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ในการสอนวิชาชีพพระยะสันได้เป็นอย่างดี ได้รับการฝึกอบรมเพิ่มพูนความรู้เทคนิคหรือวิธีการใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ในการสอนวิชาชีพพระยะสันได้เป็นอย่างดี สามารถรับผิดชอบเกี่ยวกับการปรับปรุงเครื่องมือ

เครื่องจักรให้ใช้ประโยชน์ได้ตามวัตถุประสงค์ มีบทบาทสำคัญในการกำหนดหลักสูตร สื่อ การเรียนการสอนและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับการเรียนการสอน

ในด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยทุกข้อ ได้แก่ การพัฒนาสื่อการสอนจัดทำโดยผู้สอนในรายวิชา สนับสนุนให้ผู้สอนและผู้เรียนค้นคว้าจัดสร้างเครื่องมือใหม่ ๆ ในวิชาชีพ สื่อและอุปกรณ์การสอนที่มีอยู่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่สอน จัดบริการสื่อช่วยสอนเสริมการเรียนวิชาชีพ เช่น วีดิทัศน์ สไลด์ ฯลฯ ให้มีใช้ในการสอนได้อย่างสะดวก มีการใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนและเทคนิคใหม่ ๆ ในการเรียนการสอน จำนวนเครื่องมือเครื่องใช้และครุภัณฑ์เพียงพอกับสัดส่วนของผู้เรียนแต่ละชั้นเรียนมีคู่มือประกอบการเรียนในรายวิชาแต่ละรายวิชาที่นักศึกษาสามารถเรียนได้ด้วยตนเอง เจ้าหน้าที่สื่อการสอนให้ความร่วมมือในการผลิตสื่อการสอนด้วยดี ผู้มีความรู้ความชำนาญงานคอยแนะนำด้านสื่อการสอนแก่ผู้สอน ติดตามและประเมินผลการใช้สื่อและอุปกรณ์การสอนอย่างเป็นระบบ

ในด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย 9 ข้อ ได้แก่ การเรียนการสอนวิชาชีพต้อง ประเมินผลต้องประเมินผลทุกกิจกรรมที่กำหนดและทุกหน่วยวิชาที่จบในตัว การประเมินผลต้องประเมินให้ครอบคลุมทุกจุดประสงค์ของหลักสูตรทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติทั้งในระหว่างเรียนและหลังเรียนจบ การประเมินผลการเรียนเป็นขบวนการประเมินผลอย่างต่อเนื่องตั้งแต่เริ่มต้น การสอนจึงสิ้นสุดการสอนในรายวิชานั้น การจัดและประเมินผลการเรียนกระทำโดยยึดจุดประสงค์รายวิชาของหลักสูตร ควรแสดงผลการเรียนให้ผู้เรียน ได้รับทราบความก้าวหน้าทางการเรียนของตนเองอย่างต่อเนื่อง ควรกำหนดเกณฑ์มาตรฐาน เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินผลการเรียนของทุกรายวิชา มีการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษา เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงหลักสูตรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินผลการสอนของผู้สอน มีการประสานงานระหว่างแผนกวิชาและแผนกทะเบียน

มีเพียงข้อเดียวที่ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ การรายงานผลการเรียนมีความล่าช้ากว่ากำหนด

2.2 กลุ่มผู้บริหารมีความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวม ของความคิดเห็นของกลุ่มผู้บริหาร มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=3.94$)และเมื่อเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย มีดังนี้คือ ด้านอาจารย์ผู้สอนและวิธีการสอน ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน ด้านเนื้อหาหลักสูตร และด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน

เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยเป็นรายด้าน ปรากฏผลดังนี้

ในด้านเนื้อหาหลักสูตรมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง เพียงข้อเดียว ได้แก่ ในการกำหนดวัตถุประสงค์ ต้องยึดหลักให้ผู้เรียนคิดเป็นทำเป็นแก้ปัญหาเป็น

มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย 7 ข้อ ได้แก่ ส่วนเนื้อหาวิชาที่สอน ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้ เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนตรงตามเป้าหมายที่ผู้เรียนต้องการ เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสามารถปรับเข้ากับความต้องการของนักศึกษาได้ เนื้อหาวิชาเรียงลำดับตามขั้นตอนจากง่ายไปหายาก เหมาะสมต่อการเรียนการสอน เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนมีความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน หลักสูตรได้รับการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับสภาพสถานการณ์อยู่เสมอ หลักสูตรมีความทันสมัยทัดเทียมกับหลักสูตรของสถาบันเอกชน

มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง 2 ข้อ ได้แก่ มีการประชาสัมพันธ์หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นที่จัดสอนในวิทยาลัย เวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรไม่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา

ในด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีระดับความคิดเห็นระดับเห็นด้วย 8 ข้อ ได้แก่ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามในเวลาสอน เกณฑ์อายุขั้นต่ำของผู้เรียนวิชาชีพกำหนดให้ยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมกับสภาพวิชาชีพที่เปิดสอน โดยให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้บริหารสถานศึกษานั้น ๆ ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจัง เป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม มีการจัดหาผู้เรียนออกฝึกงานนอกสถานที่ มีการพัฒนาวิธีการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับลักษณะรายวิชา, เปิดโอกาสให้ผู้เรียน เรียนจบหลักสูตรก่อนหลังได้ตามความสามารถของผู้เรียน การกำหนดระดับความรู้พื้นฐานของผู้เรียนวิชาชีพแต่ละสาขาวิชาต้องกำหนดให้แตกต่างกัน และผู้เรียนได้ใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงานด้วยตนเอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง 2 ข้อ ได้แก่ มีการสำรวจความสนใจอาชีพของผู้สมัครเรียนก่อนรับเข้าเรียน ในสาขานั้น ๆ และผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปรับปรุงการเรียนการสอน

ในด้านผู้สอนและวิธีการสอน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับระดับเห็นด้วยทุกข้อ ได้แก่ มีความรู้ความชำนาญในสาขาวิชาที่สอน เน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนประกอบอาชีพอิสระ มีความเข้าใจในจุดประสงค์ของหลักสูตร รายวิชาที่เปิดสอน สามารถรับผิดชอบเกี่ยวกับการปรับปรุงเครื่องมือเครื่องจักรให้ใช้ประโยชน์ได้ตามวัตถุประสงค์ ได้รับการฝึกอบรมเพิ่มพูนความรู้เทคนิค หรือวิธีการใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ในการสอนวิชาชีพพระยะสั้น ได้เป็นอย่างดี วางแผนการสอนและเตรียมการสอนล่วงหน้า มีบทบาทสำคัญในการกำหนดหลักสูตร สื่อการเรียนการสอนและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับการเรียนการสอน รู้และเข้าใจรายละเอียดของความรับผิดชอบต่อภาระหน้าที่ในการปฏิบัติอย่างถูกต้อง มีความรู้ความเข้าใจในแนวความคิดและจิตวิทยาการเรียนรู้ผู้ใหญ่เป็นอย่างดี และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนเสมอ

ในด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีความคิดเห็นระดับเห็นด้วย 9 ข้อ ได้แก่ การพัฒนาสื่อการสอนจัดทำโดยผู้สอนในรายวิชา จัดบริการสื่อช่วยสอนเสริมการเรียนรู้วิชาชีพ เช่น วีดิทัศน์ สไลด์ ฯลฯ ให้มีใช้ในการการสอนได้อย่างสะดวก สื่อและอุปกรณ์การสอนที่มีอยู่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่สอน จำนวนเครื่องมือเครื่องใช้และครุภัณฑ์เพียงพอกับสัดส่วนของผู้เรียนแต่ละชั้นเรียน สนับสนุนให้ผู้สอนและผู้เรียนค้นคว้าจัดสร้างเครื่องมือใหม่ ๆ ในวิชาชีพ มีการใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการเรียนการสอน เจ้าหน้าที่สื่อการสอนให้ความร่วมมือในการผลิตสื่อการสอนด้วยดี และมีคู่มือประกอบการเรียนในรายวิชาแต่ละรายวิชาที่นักศึกษาสามารถเรียนได้ด้วยตนเอง ส่วนผู้มีความรู้ความชำนาญงานคอยแนะนำด้านสื่อการสอนแก่ผู้สอน

มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง เพียงข้อเดียว ได้แก่ มีการติดตามและประเมินผลการใช้สื่อและอุปกรณ์การสอนอย่างเป็นระบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย ทุกข้อ ได้แก่ การเรียนการสอนวิชาชีพอต้องประเมินผลทุกกิจกรรมที่กำหนดและทุกหน่วยวิชาที่จบในตัว การประเมินผลต้องประเมินให้ครอบคลุมทุกจุดประสงค์ของหลักสูตรทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติทั้งในระหว่างเรียนและหลังเรียนจบ. การวัดและประเมินผลการเรียน กระทำได้โดยยึดจุดประสงค์รายวิชาของหลักสูตร ควรกำหนดเกณฑ์มาตรฐาน เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินผลการเรียนของทุกรายวิชา. ควรแสดงผลการเรียนให้ผู้เรียนได้รับทราบความก้าวหน้าทางการเรียนของตนเองอย่างต่อเนื่อง. การประเมินผลการเรียนเป็นขบวนการประเมินผลอย่างต่อเนื่องตั้งแต่เริ่มต้น การสอนถึงสิ้นสุดการสอนในรายวิชานั้น. มีการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาเพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงหลักสูตร มีการประสานงานระหว่างแผนกวิชาและแผนกทะเบียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินผลการสอนของผู้สอน และการรายงานผลการเรียนมีความล่าช้ากว่ากำหนด

2.3 กลุ่มอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม มีความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวม ของความคิดเห็นของกลุ่มอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ เห็นด้วย ($\bar{X}=3.78$) และเมื่อเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย มีดังนี้ คือ ด้านอาจารย์ผู้สอนและวิธีสอน ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน และด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน

เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยเป็นรายด้าน ปรากฏผลดังนี้

ในด้านเนื้อหาหลักสูตร มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ระดับมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย 7 ข้อ ได้แก่ เนื้อหาวิชาที่สอน ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้ เนื้อหาวิชาเรียงลำดับตามขั้นตอนจากง่ายไปหายาก เหมาะสมต่อการเรียนการสอน ในการกำหนดวัตถุประสงค์ ต้องยึดหลักให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสามารถปรับเข้ากับความต้องการของนักศึกษาได้ เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนตรงตามเป้าหมายที่อยู่เรียนต้องการ. เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนมีความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และหลักสูตรได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับสภาพสถานการณ์อยู่เสมอ

มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง 3 ข้อ ได้แก่ มีการประชาสัมพันธ์หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันที่จัดสอนในวิทยาลัย หลักสูตรมีความทันสมัยทัดเทียมกับหลักสูตรของสถาบันเอกชนและเวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรไม่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา

ในด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย 9 ข้อ ได้แก่ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามในเวลาสอน ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจัง เป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม มีการพัฒนาวิธีการเรียนการสอนได้เหมาะสมกับลักษณะแต่ละรายวิชา เกณฑ์อายุขั้นต่ำของผู้เข้าเรียนวิชาชีพกำหนดให้ยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมกับสภาพวิชาชีพที่เปิดสอนโดยให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้บริหารสถานศึกษานั้น ๆ มีการจัดหาผู้เรียนนอกฝึกงานนอกสถานที่ การกำหนดระดับความรู้พื้นฐานของผู้เรียนวิชาชีพแต่ละสาขาวิชา ต้องกำหนดให้แตกต่างกัน เพราะขึ้นอยู่กับความยากง่ายของรายวิชานั้น ๆ ผู้เรียนได้ใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงานด้วยตนเอง ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปรับปรุงการเรียน การสอนและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนจบหลักสูตรก่อนหลังได้ตามความสามารถของผู้เรียน

มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง เพียงข้อเดียว ได้แก่ มีการสำรวจความสนใจอาชีพของผู้สมัครเรียนก่อนรับเข้าเรียนในสาขานั้น ๆ

ในด้านอาจารย์ผู้สอนและวิธีการสอน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย ทุกข้อ ได้แก่ มีความรู้ความชำนาญในสาขาวิชาที่สอน เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนประกอบอาชีพอิสระ วางแผนการสอนและเตรียมการสอนล่วงหน้า เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนเสมอ มีความเข้าใจในจุดประสงค์ของหลักสูตรรายวิชาที่เปิดสอน มีความรู้ความเข้าใจในแนวคิดและจิตวิทยาการเรียน รู้ผู้ใหญ่เป็นอย่างดี รู้และเข้าใจรายละเอียดของความรับผิดชอบต่อภาระหน้าที่ในการปฏิบัติงานอย่างถูกต้อง ได้รับการฝึกอบรมเพิ่มพูนความรู้เทคนิค หรือวิธีการใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ในการสอนวิชาชีพพระยะสันได้เป็นอย่างดี สามารถรับผิดชอบเกี่ยวกับการปรับปรุงเครื่องมือเครื่องจักรให้ใช้ประโยชน์ได้ตามวัตถุประสงค์ และมีบทบาทสำคัญในการกำหนดหลักสูตรสื่อการเรียนการสอนและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับการเรียนการสอน

ในด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย 7 ข้อ ได้แก่ การพัฒนาสื่อการสอนจัดทำโดยผู้สอนในรายวิชา สนับสนุนให้ผู้สอนและผู้เรียนค้นคว้าจัดสร้างเครื่องมือใหม่ ๆ ในวิชาชีพ สื่อและอุปกรณ์การสอนที่มีอยู่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่สอน จัดบริการสื่อช่วยสอนเสริมการเรียนวิชาชีพ เช่น วีดิทัศน์ สไลด์ ฯลฯ ให้มีใช้ในการสอนได้อย่างสะดวก มีการใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนและเทคนิคใหม่ ๆ ในการเรียนการสอน มีคู่มือประกอบการเรียนในรายวิชาแต่ละรายวิชาที่นักศึกษาสามารถเรียนได้ด้วยตนเอง จำนวนเครื่องมือเครื่องใช้และครุภัณฑ์เพียงพอกับสัดส่วนของผู้เรียนแต่ละชั้นเรียน

มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง 3 ข้อ ได้แก่ เจ้าหน้าที่สื่อการสอนให้ความร่วมมือในการผลิตสื่อการสอนด้วยดี ผู้มีความรู้ความชำนาญงานคอยแนะนำด้านสื่อการสอนแก่ผู้สอน และมีการติดตามและประเมินผลการใช้สื่อและอุปกรณ์การสอนอย่างเป็นระบบ

ในด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย 8 ข้อ ได้แก่ การเรียนการสอนวิชาชีพต้องประเมินผลทุกกิจกรรมที่กำหนดและทุกหน่วยวิชาที่จบในตัว การประเมินผลการเรียนเป็นขบวนการประเมินผลอย่างต่อเนื่องตั้งแต่เริ่มต้นการสอนถึงสิ้นสุดการสอนในรายวิชานั้น การประเมินผลต้องประเมินให้ครอบคลุมทุกจุดประสงค์ของหลักสูตรทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติทั้งในระหว่างเรียนและหลังเรียนจบ การวัดและประเมินผลการเรียนกระทำได้โดยยึดจุดประสงค์รายวิชาของหลักสูตร ควรแสดงผลการเรียนให้ผู้เรียนได้รับทราบความก้าวหน้าทางการเรียนของตนเองอย่างต่อเนื่อง ควรกำหนดเกณฑ์มาตรฐานเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินผลการเรียนของทุกรายวิชา มีการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาเพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงหลักสูตรและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินผลการสอนของผู้สอน

มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง 2 ข้อ ได้แก่ มีการประสานงานระหว่างแผนกวิชาและแผนกทะเบียน และการรายงานผลการเรียนมีความล่าช้ากว่ากำหนด

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง

ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลางโดยภาพรวม พบว่า ผู้บริหารกับอาจารย์ผู้สอนมีคะแนนค่าเฉลี่ย อยู่ในระดับเห็นด้วย ผู้บริหารมีคะแนนความคิดเห็นไม่แตกต่างกันกับอาจารย์ผู้สอน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน และด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน ผู้บริหารมีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกันกับอาจารย์ผู้สอน

ส่วนด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านผู้สอนและวิธีการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน ผู้บริหารมีคะแนนความคิดเห็นไม่แตกต่างกันกับอาจารย์ผู้สอน

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง จำแนกตามเพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา และประสบการณ์ ปรากฏผลดังนี้คือ

4.1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง จำแนกตามเพศ โดยภาพรวม พบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน เพศชายและเพศหญิงมีคะแนนความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย เพศชายและเพศหญิงมีคะแนนความคิดเห็นโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายด้าน ในด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน มีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกัน แสดงว่า เพศชายมีความคิดเห็นสูงกว่าเพศหญิง

4.2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 วิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง จำแนกตามอายุพบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุน้อยกว่า 26 ปี 26-30 ปี 31-35 ปี 36-40 ปี และมากกว่า 40 ปีขึ้นไป มีคะแนนความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย และเมื่อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยมีดังนี้ อายุ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มากกว่า 40 ปีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา ได้แก่ ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุ 26-30 ปี อายุ 31-35 ปี อายุ 36-40 ปี และอายุน้อยกว่า 26 ปี เมื่อจำแนกตามกลุ่มอายุของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน โดยภาพรวม พบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุต่างกันมีคะแนนความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

ส่วนรายด้านมีเพียงด้านเนื้อหาหลักสูตร ที่ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุมากกว่า 40 ปีขึ้นไปมีความคิดเห็นแตกต่างกัน

4.3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง จำแนกตามวุฒิทางการศึกษา พบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิทางการศึกษาดำกว่าปวส. ปวส. ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า สูงกว่าปริญญาตรีและอื่น ๆ มีคะแนนความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย และเมื่อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย มีดังนี้ อื่น ๆ มีคะแนนค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา ได้แก่ ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิทางการศึกษาดำกว่าปวส. ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ปวส. และสูงกว่าปริญญาตรี เมื่อจำแนกตามวุฒิทางการศึกษาของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน โดยภาพรวมและรายด้าน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

4.4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง จำแนกตามประสบการณ์ พบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์น้อยกว่า 5 ปี 5-10 ปี 11-15 ปี 16-20 ปี และมากกว่า 20 ปี มีคะแนนความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย และเมื่อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย มีดังนี้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดมากกว่า 20 ปี รองลงมา ได้แก่ ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ 5-10 ปี 16-20 ปี 11-15 ปี และน้อยกว่า 5 ปี เมื่อจำแนกตามประสบการณ์ของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน โดยภาพรวม พบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ต่างกันมีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ในด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน มีความคิดเห็นแตกต่างกัน ส่วนด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียนพบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 20 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์การทำงาน 11-15 ปี

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง

ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลางโดยภาพรวม พบว่า ผู้บริหารกับอาจารย์ผู้สอนมีคะแนนค่าเฉลี่ย อยู่ในระดับเห็นด้วย ผู้บริหารมีคะแนนความคิดเห็นไม่แตกต่างกันกับอาจารย์ผู้สอน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน และด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน ผู้บริหารมีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกันกับอาจารย์ผู้สอน

ส่วนด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านผู้สอนและวิธีการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน ผู้บริหารมีคะแนนความคิดเห็นไม่แตกต่างกับอาจารย์ผู้สอน

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง จำแนกตามเพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา และประสบการณ์ ปรากฏผลดังนี้คือ

4.1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง จำแนกตามเพศ โดยภาพรวม พบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน เพศชายและเพศหญิงมีคะแนนความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย เพศชายและเพศหญิงมีคะแนนความคิดเห็นโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายด้าน ในด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน มีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกัน แสดงว่า เพศชายมีความคิดเห็นสูงกว่าเพศหญิง

4.2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 วิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง จำแนกตามอายุพบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุน้อยกว่า 26 ปี 26-30 ปี 31-35 ปี 36-40 ปี และมากกว่า 40 ปีขึ้นไป มีคะแนนความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย และเมื่อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยมีดังนี้ อายุ

ตอนที่ 5 สรุปปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง จากแบบสอบถามปลาย เบื้องของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านผู้เรียนและการจัด ชั้นเรียน ด้านผู้สอนและวิธีการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน ด้านการวัดผลและ ประเมินผลการเรียน ดังนี้

ด้านเนื้อหาหลักสูตร พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน มีปัญหาและอุปสรรค ในเรื่องของหลักสูตรบางรายวิชาไม่ทันสมัยกับตลาดแรงงาน ไม่สามารถผลิตผู้เรียนสนอง ความต้องการของตลาดแรงงานได้ และหลักสูตรกับเวลาไม่สัมพันธ์กัน ควรให้การเรียน การสอนมีการยืดหยุ่นได้ ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน พบว่า พื้นฐานการศึกษาของ ผู้เรียนไม่เท่าเทียมกัน การเรียนรู้การรับบทเรียนไม่เท่ากัน และผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ วย ความพร้อมที่แตกต่างกัน จึงทำให้เกิดปัญหาเรียนไม่ทันเพื่อน ปรับตัวเข้ากันได้ยาก เนื่อง จากวัตถุประสงค์ของผู้เรียนต่างกัน ด้านผู้สอนและวิธีการสอน พบว่า ครู-อาจารย์ขาด ประสบการณ์ ไม่มีความคิดริเริ่ม ผู้เรียนไม่ศรัทธาในตัวครูผู้สอน ได้รับการถ่ายทอดความรู้ ไม่ถูกต้อง และใช้วิธีการสอนแบบเก่า ๆ สอบแบบอยู่ไปวันหนึ่ง ๆ ด้านสื่อและอุปกรณ์ การสอน พบว่า ครู-อาจารย์ขาดความชำนาญในการใช้สื่อประเภทต่าง ๆ และสื่อและ อุปกรณ์การสอนไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา การพัฒนาสื่อบางรายวิชายังล่าช้า ขาด การสนับสนุนจากฝ่ายบริหาร สื่อไม่ทันสมัย ไม่ได้มาตรฐาน และไม่เข้าใจผู้เรียน ด้านการ วัดผลและประเมินการเรียน พบว่า ครู-อาจารย์ยังไม่มีความเข้าใจในวิธีการวัดผล ประเมินผลและครู-อาจารย์บางคนไม่ชอบการประเมินผลระหว่างเรียน แต่จะประเมินผล เมื่อใกล้จะจบรุ่น

มากกว่า 40 ปีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา ได้แก่ ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุ 26-30 ปี อายุ 31-35 ปี อายุ 36-40 ปี และอายุน้อยกว่า 26 ปี เมื่อจำแนกตามกลุ่มอายุของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน โดยภาพรวม พบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุต่างกันมีคะแนนความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

ส่วนรายด้านมีเพียงด้านเนื้อหาหลักสูตรเพียงด้านเดียว ที่ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุมากกว่า 40 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นแตกต่างกัน

4.3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง จำแนกตามวุฒิทางการศึกษา พบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิทางการศึกษาค่ากว่าปวส. ปวส. ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า สูงกว่าปริญญาตรี และอื่น ๆ มีคะแนนความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย มีดังนี้ วุฒิทางการศึกษาอื่น ๆ มีคะแนนค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา ได้แก่ ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิทางการศึกษาค่ากว่าปวส. ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ปวส. และสูงกว่าปริญญาตรี เมื่อจำแนกตามวุฒิทางการศึกษาของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน โดยภาพรวมและรายด้าน พบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิทางการศึกษาต่าง ๆ มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

4.4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง จำแนกตามประสบการณ์ พบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์น้อยกว่า 5 ปี 5-10 ปี 11-15 ปี 16-20 ปี และมากกว่า 20 ปี มีคะแนนความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย และเมื่อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย มีดังนี้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือประสบการณ์การทำงานมากกว่า 20 ปี รองลงมา ได้แก่ ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ 5-10 ปี 16-20 ปี 11-15 ปี และน้อยกว่า 5 ปี เมื่อจำแนกตามประสบการณ์ของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน โดยภาพรวม พบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ต่างกันมีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ในด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน มีความคิดเห็นแตกต่างกัน ส่วนด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียนพบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 20 ปี มีความคิดเห็นแตกต่างผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์การทำงาน 11-15 ปี

อภิปรายผล

ตอนที่ 1 สภาพของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนคณะศึกษาศาสตร์ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 74.8 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการสำรวจครั้งนี้เป็นไปทางผู้สอนด้านศึกษาศาสตร์ ซึ่งการประกอบอาชีพทางด้านศึกษาศาสตร์จะต้องมีงานเฉพาะอย่างเป็นหลัก การศึกษาด้านศึกษาศาสตร์วัตถุประสงค์พื้นฐานที่สำคัญคือ ความสำคัญของชีวิตครอบครัว การศึกษาทางด้านศึกษาศาสตร์เป็นการศึกษา เกี่ยวกับการจัดการบ้านเรือน เศรษฐศาสตร์ครอบครัว อนามัยครอบครัว พัฒนาการเด็ก โภชนาการ เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย¹ ส่วนใหญ่ผู้เรียนด้านศึกษาศาสตร์จะเป็นเพศหญิงเป็นจำนวนมาก เมื่อจบการศึกษามารับราชการจึงมีอาจารย์ผู้สอนแผนศึกษาศาสตร์เพศหญิง โดยเฉลี่ยแล้วมากกว่าเพศชาย ส่วนอายุของผู้บริหารและอาจารย์คณะศึกษาศาสตร์จะมากกว่า 40 ปี ขึ้นไปที่เป็นอย่างนี้ อาจเนื่องมาจากวิทยาลัยสารพัดช่างเปิดสอนมานาน โดยเริ่มดำเนินการเมื่อปี พ.ศ. 2503 จนกระทั่งถึงปัจจุบันรวมระยะเวลาเกือบ 34 ปีมีกรมอาชีวศึกษาให้ความดูแล² อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ก็จะรับราชการไปเรื่อยจนเกษียณอายุ ปัจจุบันผู้สอนส่วนใหญ่มีวุฒิทางการศึกษาสำเร็จปริญญาตรีหรือเทียบเท่าย่อมหมายถึงผู้บริหารโรงเรียนได้คำนึงถึงคุณภาพและมีประสิทธิภาพการสอนเป็นสำคัญและอาจเป็นเพราะมีการสนับสนุนและส่งเสริมให้ครูได้มีโอกาสศึกษาต่อเพิ่มเติมมากขึ้น ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 20 ปี

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะศึกษาศาสตร์ ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง 5 ด้าน

จากการวิจัยพบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะศึกษาศาสตร์ มีความคิดเห็น ดังนี้คือ

2.1 ด้านเนื้อหาหลักสูตร ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะศึกษาศาสตร์ โดยภาพรวม อยู่ในระดับเห็นด้วย อาจเนื่องมาจากผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนเข้าใจหลักสูตรและระบบการเรียนการสอนวิชาชีพพระยะสัน ที่ให้การศึกษากับบุคคลทั่วไปที่ไร้โอกาสทางการศึกษาในระบบโรงเรียน ได้ฝึกอบรมให้เกิดความรู้ ทักษะ ความต้องการและความจำเป็นในการประกอบอาชีพ ซึ่งในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนเพราะหลักสูตรที่จะให้ความรู้จะต้องสอดคล้องกับเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และจะเป็นตัวกำหนดทิศทางของการศึกษาว่าจะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ดำเนินไปในทางไหน ดังนั้นผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนจะต้องเข้าใจหลักสูตรของแต่ละหลักสูตรว่า จะผลิตบุคคลากรประเภทไหน เนื้อหาหลักสูตรที่ดีควรจะต้องสนองตอบปัญหาของประเทศได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ ดาวร สารวิทย์ กล่าวว่าการจัดหลักสูตรสาขาวิชาใหม่ ๆ ที่น่าสนใจเพิ่มขึ้น เพื่อให้ทันต่อสภาพของสังคมและวงการอุตสาหกรรม ธุรกิจเปลี่ยนแปลงไป ฉะนั้นหลักสูตรการสอนวิชาชีพของการ อาชีวศึกษาจึงควรจัดให้มีความสอดคล้องกับตลาดแรงงานในสังคม³

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ เนื้อหาวิชาที่สอนผู้เรียนสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ อาจเนื่องมาจากผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม มีความเข้าใจในเนื้อหาหลักสูตรของการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไปที่ไม่มีโอกาสศึกษาวิชาชีพในระบบได้มีโอกาสฝึกวิชาชีพตามที่ตนต้องการและสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ตามความถนัดและสนใจเพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลที่มีอาชีพอยู่แล้วได้มีโอกาสศึกษาเทคโนโลยีใหม่ ๆ และฝึกวิชาชีพเพิ่มเติมในอาชีพนั้น ๆ ให้ดียิ่งขึ้นเพื่อเพิ่มพูนรายได้ให้แก่ตนเองและครอบครัวและเพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองทั้งด้านความรู้ ความชำนาญตลอดจนแนวทางในการประกอบอาชีพ ให้สอดคล้องกับสภาพของสังคมและเศรษฐกิจและความสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วินัย สายหงษ์ ที่ศึกษาความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพพระยะสันของครูผู้สอนและผู้บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด พบว่า ลักษณะหลักสูตรวิชาชีพควรเป็นการให้ผู้เรียกสามารถ นำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันและประกอบอาชีพได้ อยู่ในระดับเห็นด้วย⁴ และสอดคล้องกับแนวความคิดของ พงศ์ ทรดาล กล่าวว่าการหลักสูตรสาขาต่าง ๆ ที่อาชีวศึกษาใช้สอนอยู่ในปัจจุบันควรที่จะได้ทำการวิเคราะห์หลักสูตรว่า ยังมีความเหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของสังคมและวงการอุตสาหกรรมธุรกิจในปัจจุบันหรือไม่ ถ้าพบเนื้อหาวิชาบางเรื่องบางวิชามีความบกพร่องก็ควรบริหารจัดการแก้ไขปรับปรุงเสีย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษามีความรู้ความสามารถ ในการทำงานในตลาดแรงงานปัจจุบันได้อย่างมีประสิทธิภาพ⁵

เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของกลุ่มผู้บริหารเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ในการกำหนดวัตถุประสงค์ต้องยึดหลักให้ผู้เรียนคิด เป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรจะเป็นแม่บทสำคัญในการกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหา กิจกรรมในการจัดการเรียนการสอน เพื่อที่จะให้ผู้สำเร็จการศึกษาไปแล้วสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประกอบอาชีพ หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน เป็นหลักสูตรที่กำหนดขึ้นเพื่อฝึกอาชีพแก่นักเรียน นักศึกษาและประชาชนโดย

ทั่วไปที่มีความประสงค์จะนำความรู้ความชำนาญจากวิชาชีพที่ตนเองเรียนเพื่อนำไปประกอบอาชีพ เพิ่มพูนความรู้เดิมและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน รู้จักคิดเป็น แก้ปัญหาเป็น และปฏิบัติได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ วินัย สายหงษ์ ที่ศึกษาความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพพระยะสันของครูผู้สอนและผู้บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด พบว่าด้านหลักสูตรและเนื้อหาวิชา ควรยึดหลักให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น อยู่ในระดับความคิดเห็นด้วยอย่างยิ่ง⁶ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของสังัด อุทรานันท์ กล่าวว่าเนื้อหาสาระที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมี 5 ประการ คือ ข้อเท็จจริงและความรู้ธรรมดา ความคิดรวบยอดและหลักการ การคิดแก้ปัญหาและความคิดสร้างสรรค์ทักษะทางกาย และเจตคติและค่านิยม⁷

และมีคะแนนค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ เวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรไม่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา อาจเนื่องมาจากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ได้กำหนดเวลาเรียนตั้งแต่ 6 ชั่วโมง จนถึง 225 ชั่วโมงขึ้นอยู่กับรายวิชาของแต่ละแผนกวิชาบางแผนกวิชาที่เหมาะสมกับธรรมชาติของรายวิชานั้น ๆ เพื่อต้องการจบบทเรียนในระยะเวลาสั้น เช่น แผนกอาหาร-ขนม จะใช้ระยะเวลาในการเรียนสั้น ๆ อาจเป็น 1 วัน หรือ 1 สัปดาห์ก็สามารถจัดการเรียนการสอนได้ แต่บางรายวิชาที่ไม่สามารถสอนให้จบทันต่อระยะเวลาที่กำหนดขึ้นในหลักสูตรทำให้ผู้บริหารและผู้สอนจัดการเรียนการสอนด้วยความยากลำบาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วินัย สายหงษ์ ที่ว่าการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพควรเน้นการจัดหลักสูตรและระยะเรียนที่กำหนดไว้อย่างแน่นอนชัดเจน การจัดหลักสูตรสามารถสนองความต้องการของผู้เรียนได้⁸ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของถาวร สารวิทย์ กล่าวว่าหลักสูตรการศึกษาด้านวิชาชีพควรมีความยืดหยุ่นสามารถปรับได้ทั้งเนื้อหาวิชาและเวลาที่เรียน⁹ หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันควรเป็นหลักสูตรที่จบในตัวเองโดยใช้ระยะเวลาเรียนสั้น ๆ และควรเน้นด้านการปฏิบัติเพื่อให้ผู้เรียนสามารถทำได้และนำไปใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตได้หลังเรียนจบ ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ อารยา นครเขตต์ ที่ศึกษาแนวโน้มนการจัดการศึกษาวิชาชีพพระยะสันของกรมการศึกษานอกโรงเรียน พบว่าด้านหลักสูตรและโครงการสอนวิชาชีพพระยะสัน ผู้บริหารการศึกษานอกโรงเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ในด้านหลักสูตรควรเป็นให้ผู้เรียนเลือกเรียนเป็นตอน เรียนจบเร็ว มีลักษณะยืดหยุ่น สามารถปรับเปลี่ยนไปตามความต้องการของผู้เรียน¹⁰

2.2 ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม โดยภาพรวมพบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วย อาจเนื่องมาจากผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ได้เห็นถึงความสำคัญของตัวผู้เรียนและการจัดชั้นเรียนเพราะว่าระบบ

การเรียนการสอนหากไม่มีผู้เรียนการเรียนการสอนก็จะไม่เกิดขึ้น การเรียนแต่ละรายวิชาผู้เรียนทั้งภาคทฤษฎีทุกหลักสูตรวิชาชีพจำเป็นต้องใช้ทักษะทางการอ่าน-เขียนเข้าช่วย การที่จะเข้าเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นให้ได้ผลควรกำหนดเกณฑ์ความรู้ขั้นต่ำของผู้สมัครให้เหมาะสมกับรายวิชาที่เข้าเรียน หรือมีอายุอย่างน้อย 15 ปี ขึ้นไปเพื่อที่จะได้มีความรับผิดชอบในการฝึกปฏิบัติ และรับผิดชอบต่อตนเอง และการจัดชั้นเรียนสภาพของห้องเรียนและห้องปฏิบัติการจะต้องเหมาะสมกับตัวผู้เรียน ซึ่งจะช่วยสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้ผู้เรียนได้มีความรู้สึกอบอุ่นในการเรียนกับอาจารย์ผู้สอน ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ ภูซงค์ อังคปริชา เศรษฐ์ กล่าวว่่าสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการเรียนการสอนจะช่วยให้การเรียนรู้ได้ดีและรวดเร็ว สถานที่เรียนควรไม่ร้อนหรือเย็นเกินไป มีแสงสว่างเพียงพอ สะอาดและเป็นระเบียบ ที่นั่งเปลี่ยนให้เหมาะสมกับเทคนิคการสอนและไม่มีเสียงรบกวน¹¹ สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ ได้ให้ข้อเสนอแนะในการจัดสถานที่เรียนควรเป็นที่พึงพอใจสำหรับผู้เรียน ได้แก่ การจัดโต๊ะ เก้าอี้ และเครื่องมือเครื่องใช้ ควรจะให้ผู้เรียนมีความสุขเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้¹² ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วินัย สายหงษ์ ที่ศึกษาความคิดเห็น ในการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพพระยะสั้นของครูผู้สอนและผู้บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด พบว่าผู้เรียนและการจัดชั้นเรียนให้มีความยืดหยุ่นในการพิจารณาปรับคนกลุ่มเป้าหมายที่ขาดคุณสมบัติเข้าเรียนและควรมีเกณฑ์ของชั้นเรียนที่เหมาะสม อยู่ในระดับเห็นด้วย¹³

เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าความคิดเห็นผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนอยู่ในระดับเห็นด้วย ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามในเวลาสอน อาจเนื่องมาจากผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและซักถามข้อข้องใจในการสอนของอาจารย์ โดยมีการแสดงออกทางด้านความคิด ผู้สอนควรจัดชั้นเรียนให้เป็นเสรีประชาธิปไตย ฟังความคิดเห็นของผู้เรียนและยอมรับในความคิดถ้ามีเหตุผลเพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ สงัด อุทรานันท์ กล่าวว่่า การสอนให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ควรให้ผู้เรียนมีอิสระในการคิดและแสดงออกซึ่งวิธีการแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเองสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ว่่าเขาจะไม่ได้รับการถูกตำหนิ หากพวกเขาแสดงความคิดเห็นและพยายามให้ผู้เรียนได้แสดง ออกด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น การเล่นเกมและการแสดงต่าง ๆ¹⁴

และมีการสำรวจความสนใจอาชีพของผู้สมัครเรียนก่อนรับเข้าเรียนในสาขานั้น อยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากผู้เรียนเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของระบบการเรียนการสอน ผู้สอนจำเป็น จะต้องรู้พื้นฐานของผู้เรียนที่ตนเองจะสอนก่อน การคัดเลือกเนื้อหาการเรียนตลอดจนคัดเลือกกิจกรรมการเรียนการสอนจึงจำเป็นเพื่อให้เหมาะสมกับความ

สามารถและมีความสอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียนเป็นส่วนรวม ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ สจ๊วต อุทราพันธ์ กล่าวว่าการรู้จักผู้เรียนจะเป็นผลดีต่อการเรียนการสอน คือสามารถช่วยให้การกำหนดเนื้อหาสาระที่จะนำไปสอนเป็นไปอย่างเหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียน

1. ช่วยในการกำหนดจุดมุ่งหมายของการสอน ให้มีความเหมาะสม ไม่สูง หรือต่ำจนเกินไป

2. ช่วยในการกำหนดเนื้อหาวิชาที่จะสอนเป็นไปอย่างเหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียน

3. ช่วยในการแบ่งกลุ่มผู้เรียน หรือมอบหมายงานให้พอเหมาะกับความรู้ ความสามารถและความสนใจของผู้เรียนแต่ละคน

4. ช่วยให้ผู้สอนรู้ว่าในระหว่างการเรียนการสอน สมควรจะได้ช่วยเหลือผู้เรียนกลุ่มใดหรือคนใดเป็นกรณีพิเศษเพื่อจะทำให้สามารถเรียนรู้ได้ทันผู้อื่น¹⁵

ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ ฟงศ์ หรดาล กล่าวว่าคุณสอนต้องรู้จักนักเรียนของตนเองเป็นอย่างดี พยายามทำความเข้าใจในสภาพแวดล้อม ประสบการณ์เก่าของผู้เรียน¹⁶

เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของกลุ่มผู้บริหารเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปรับปรุงการเรียนการสอน อาจเนื่องมาจากผู้บริหารเห็นว่า การจัดการเรียนการสอนวิชาชีพระยะสั้นมีจุดประสงค์ที่จะให้ผู้เรียนมีความสามารถในการนำความรู้ไปประกอบอาชีพ ผู้บริหารควรที่จะดำเนินการโดยจัดให้ผู้เรียนได้มีทักษะเป็นไปตามความต้องการของตลาดแรงงาน ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ Evans, R.n. และ Herr, E.L. กล่าวว่าการอาชีพศึกษาสามารถช่วยทำให้เกิดแรงจูงใจได้ทุกชนิด เพราะเด็กสามารถเรียนได้ ตามที่ตนเองถนัดและสนใจ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถเลือกวิชาที่ตนเองถนัดและสนใจจึงทำให้เกิดความต้องการที่จะร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งเด็กก็จะได้มีโอกาสตอบสนองต่อความต้องการของเขาเอง¹⁷

2.3 ด้านอาจารย์ผู้สอนและวิธีสอน ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม โดยภาพรวมพบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วย อาจเนื่องมาจากการเรียน

การสอนวิชาชีพจะปลูกฝังให้เด็กมีลักษณะอาชีพที่ดีในอนาคตจะต้องปลูกฝังตั้งแต่เด็ก โดยให้ครูผู้สอนอบรมสั่งสอนนักเรียนที่อยู่ในความรับผิดชอบให้สร้าง ความก้าวหน้าในงานอาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ ไพโรจน์ ตีรธนากุล กล่าวว่าครูผู้สอนควรมี การเตรียมการสอนที่ดี มีบันทึกการสอนเป็นแผนงานในการดำเนินการสอนจะทำให้ผู้สอน มีความสามารถที่จะทำการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะมีลำดับขั้นตอนการสอนตาม กำหนดเวลาไว้พอเหมาะ ผู้สอนจะมีความคล่องตัวและรู้จักอุปสรรค มีความพร้อมทุกด้าน ที่จะทำให้เกิดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ¹⁸ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เมธี ปิณฑานนท์ กล่าวว่า

ครูอาชีพศึกษาย่อมเป็นผู้มีบทบาทสำคัญ ครูอาชีพศึกษาจึงควรได้รับการพิจารณาให้มีลักษณะ

1. มีความรู้ในวิชาชีพอย่างแท้จริง
2. มีความสามารถในการถ่ายทอดวิชาที่พั้น ๆ ไปสู่ผู้เรียน

3. มีความรอบรู้ในเรื่องนั้น ๆ นอกเหนือจากวิชาชีพมีประสบการณ์ การเรียน การงาน คุณธรรม จริยธรรม เพื่อปลูกฝังลักษณะการทำงานให้ นักเรียนมีความรับผิดชอบซื่อสัตย์ในงานอาชีพ ชยัน อดทนมีความคิดริเริ่ม หมั่นศึกษาหาความรู้และสร้างศรัทธาให้นักเรียน เข้าใจลักษณะนิสัยของนัก เรียนอาชีพศึกษาเป็นอย่างดี¹⁹

การเรียนการสอนในวิทยาลัยจะประสบผลสำเร็จหรือความล้มเหลวย่อมขึ้นอยู่กับเทคนิควิธีการสอนของครู ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีสอน เป็นอย่างดี

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วย ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ มีความรู้ความชำนาญในสาขาวิชาที่สอน อาจเนื่องมาจากการเรียนการสอนในหลักสูตรวิชา ศึกษาระยะสั้นเป็นการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้ศึกษาเมื่อสำเร็จแล้วสามารถประกอบ อาชีพได้ ครูผู้สอนจึงเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญยิ่งที่ทำให้การเรียนการสอนเป็นไป อย่างมีประสิทธิภาพ ครูผู้สอนควรมีคุณสมบัติคือ มีทักษะในการทำงาน มีประสบการณ์ใน งานอาชีพมาพอสมควร ตัดสินใจดี ชำนาญในการสอน²⁰ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อนันต์ สิทธิไชยากุล ที่ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร ผู้สอนเกี่ยวกับการจัดการเรียน การสอนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของโรงเรียนสารพัดช่างกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้านสมรรถนะทางวิชาการของครูโดยภาพรวม ครูอาจารย์ของโรงเรียนสารพัดช่างมีความรู้ความสามารถอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมสำหรับโรงเรียนสารพัดช่าง เช่น ความรู้ความเข้าใจรายละเอียดของหน้าที่และภาระรับผิดชอบในการปฏิบัติงานและความสามารถในการปรับปรุงเครื่องมือเครื่องจักรให้ใช้ประโยชน์ได้ตามวัตถุประสงค์มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง²¹ การเรียนการสอนจะมีประสิทธิภาพสูง ครูจะต้องมีวิธีการสอนที่ดี มีความรู้และทักษะในวิชาที่ตนสอน มีบุคลิกลักษณะที่ดี รักความก้าวหน้า หมั่นค้นคว้าในวิทยาการและขยันในการปฏิบัติงาน ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ มานิดา อุซชิน ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนของครูวิชาชีพ

1. ครูต้องมีแนวทางในการสอนวิชาชีพที่มุ่งให้ผู้เรียนพัฒนาสมรรถภาพที่จะทำให้สามารถปฏิบัติงานของกิจกรรมการสอนได้
2. ครูต้องใช้วิธีการสอนที่สามารถ ให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือเกิดการเรียนรู้ หรือเกิดประสบการณ์ ตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหรือจุดประสงค์ของการเรียนหรือจุดประสงค์ของการทำงานนั้น
3. ครูต้องสอนแต่สิ่งจำเป็นตามลำดับ ของการจัดสภาพการณ์ในการสอนที่จำเป็นแก่การเรียนรู้ โดยมีการวางแผนการสอนหรือโครงการสอนไว้อย่างดี
4. ครูต้องรู้จักใช้กลวิธีที่จะเร้าให้ผู้เรียนสนใจเรียนโดยสร้างสภาพการสอนที่ใช้วิธีจัดสภาพภายนอก และสภาพภายในให้สอดคล้องกัน เพื่อให้เด็กเกิดความรู้หรือทักษะวิชาชีพนั้น²²

และมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยเป็นลำดับสุดท้าย ได้แก่ มีบทบาทสำคัญในการกำหนดหลักสูตรสื่อการเรียนการสอน อาจเนื่องมาจากหลักสูตรวิชาชีพจะบังเกิดผลหรือไม่ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนแม้หลักสูตรจะวางจุดมุ่งหมายไว้ดีเลิศ ถ้าครูผู้สอนไม่ปฏิบัติตามหลักสูตรนั้นจะบรรลุจุดมุ่งหมายไปไม่ได้ โดยเฉพาะหลักสูตรที่เปลี่ยนแปลงใหม่ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ Jack R. Frymer และ Horce Bawn กล่าวว่าในการพัฒนาหลักสูตรควรให้ครูผู้สอนได้มีส่วนร่วมด้วย ในการปรับปรุงหลักสูตรควรจัดให้มีการสื่อสารอย่างคล่องตัวและควรเปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไปได้มีส่วนร่วมในการปรับปรุงหลักสูตร²³ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ บุญเกิด พิมพัชรเมธากุล กล่าวว่าในการจัดหลักสูตรครูทุกคนควรมีส่วนร่วมในการจัด²⁴ ซึ่งสอดคล้องกับ Taba กล่าวว่าหลักสูตรหมายถึง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประมวลประสบการณ์ต่าง ๆ ที่โรงเรียนและครูผู้สอนจัดขึ้น เพื่อให้นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะที่ตั้งจุดมุ่งหมายไว้²⁵

เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของกลุ่มผู้บริหารเป็นรายข้อ อยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าเฉลี่ย ได้แก่ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนเสมอ อาจเนื่องมาจากผู้บริหารเห็นความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนในลักษณะให้ผู้เรียนมีบทบาทในชั้นเรียนเพราะผู้เรียนเป็นส่วนสำคัญของระบบการเรียนการสอนมีความเกี่ยวข้องกับระบบการเรียนการสอนโดยตลอดตั้งแต่ต้นจนจบกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Michalls กล่าวว่าครูที่มีความสามารถในการสอนจะต้องรู้จักความต้องการของเด็ก ช่วยทำให้เกิดความมั่นใจ ช่วยปรับปรุงให้เด็กมีวุฒิภาวะสูงขึ้น ด้านความต้องการทางด้านร่างกายควรจัดให้เด็กมีประสบการณ์ด้านกิจกรรมทางร่างกายที่เหมาะสม เช่น ให้มีการทำงาน การเล่น การพักผ่อนประจำวัน ด้านความต้องการทางสังคม ควรจัดให้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ให้มีชมรมและร่วมมือกันทำงานเพื่อให้เกิดผลดีที่สุด ด้านความต้องการทางอารมณ์ จัดให้เด็กได้พบกับศิลปินดนตรีและส่งเสริมให้เด็กได้แสดงออกตามความชำนาญของตนเอง ความต้องการด้านต่าง ๆ ของเด็กจะช่วยให้เกิดทักษะ ทักษะคติตลอดจนส่งเสริมให้มีลักษณะเป็นพลเมืองดีในระบบประชาธิปไตย²⁶

2.4 ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม โดยภาพรวมพบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วย อาจเนื่องมาจาก สื่อการเรียนการสอนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากในการเรียนการสอน เนื่องจากเป็นตัวกลางที่ช่วยให้การสื่อสารระหว่างผู้สอนและผู้เรียนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยสื่อการเรียนการสอนสามารถอำนวยความสะดวกทั้งผู้สอนและผู้เรียนควบคู่กันไป การใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนช่วยให้บรรยากาศในการเรียนน่าสนใจ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ ชม ภูมิภาค กล่าวว่าสื่อต่าง ๆ ที่ใช้ในระบบการเรียนการสอน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือสำหรับถ่ายทอดให้เกิดความรู้ของครูถึงผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนรู้ได้ทราบวัตถุประสงค์การเรียนการสอนโดยได้เห็นของจริงปฏิบัติจริง การใช้อุปกรณ์ย่อมทำให้ผู้เรียนเข้าใจได้ดีช่วยให้การเรียนเป็นเรื่องน่าสนใจ ช่วยให้นักเรียนอยากเรียนและตั้งใจเรียนมากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้บังเกิดผลดีมีประสิทธิภาพในการเรียนการสอน²⁷ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ ประดับ เรืองมาลัย กล่าวว่าอุปกรณ์การสอนมีประโยชน์ช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจของเด็ก ทำให้จำได้ดีประหยัดเวลาในการสอน ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ประสบการณ์หลายด้าน และทำเรื่องยากให้เป็นเรื่องง่าย²⁸

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วย ได้แก่ การพัฒนาสื่อ การสอนจัดทำโดยผู้สอนในรายวิชา อาจเนื่องมาจากการเรียนการสอนโดยการใช้สื่อและ อุปกรณ์การสอนจะเกิดผลประโยชน์แค่ไหนเพียงไร ย่อมขึ้นอยู่กับครูผู้สอนเป็นสำคัญ เพราะสื่อจะช่วยแบ่งเบาภาระของผู้สอนในด้านการเตรียมเนื้อหาเพราะบางครั้งอาจให้ผู้ เรียนศึกษาเนื้อหาจากสื่อได้เอง นอกจากนี้ยังเป็นการกระตุ้นให้ผู้สอนตื่นตัวอยู่เสมอใน การเตรียมและผลิตวัสดุใหม่ ๆ เพื่อใช้เป็นสื่อการสอน ตลอดจนคิดค้นเทคนิควิธีการต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่น่าสนใจยิ่งขึ้น แม้อุปกรณ์จะมีค่าเพียงไรหากครูใช้ไม่เป็นหรือเลือก ใช้ไม่ถูกก็หาประโยชน์ไม่ ครูควรได้นำสื่อและอุปกรณ์การสอนมาใช้ในการเรียนการสอน การมีทักษะและเทคนิคในการใช้อุปกรณ์การสอนนับว่าเป็นความสามารถในการสอนอย่าง ยิ่ง²⁹ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ สุนทร โคตรบรรเทา กล่าวว่าครูสอนผู้ใหญ่มีหน้าที่ ในการจัดการเรียนการสอนและอุปกรณ์การเรียนและให้กำลังใจเพื่อให้เกิดการเรียนรู้³⁰ อุกุทัย บุญประเสริฐและชโลมใจ ภิงคารวัฒน์ กล่าวว่าผู้บริหารโรงเรียนจะดำเนินการจัดหา สื่อการเรียนการสอนที่จำเป็นใช้ให้ครบทุกกลุ่มประสบการณ์ มีการติดตามกำกับให้ครูได้ ผลิตและใช้สื่อประกอบการเรียนการสอน³¹ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วินัย สายหงษ์ ที่ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพระยะสั้นของครูผู้สอนและผู้ บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด พบว่าด้านสื่อการเรียนควรให้ครูผู้สอนและผู้ เรียนมีส่วนร่วมในการผลิตสื่อและจัดหาอยู่ในระดับเห็นด้วย³²

ผลการวิจัยอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ มีการติดตามและประเมินผลการใช้สื่อ และอุปกรณ์การสอนอย่างเป็นระบบ อาจเนื่องมาจากสื่อการเรียนการสอนจะมีคุณค่าก็ต่อ เมื่อผู้สอนได้นำไปใช้อย่างเหมาะสมและถูกวิธี โดยทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้บรรลุตาม วัตถุประสงค์การเรียนที่ตั้งไว้ผู้เลือกใช้สื่อจำเป็นต้องรู้จักเลือกใช้อย่างเหมาะสม รวมทั้งเข้า ใจถึงขั้นตอนการประเมินผลสื่อการสอนอย่างชัดเจน ทั้งนี้เพื่อผลการเรียนรู้ที่ได้จากการใช้ สื่อการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ สาโรจน์ แห่งย้ง กล่าวว่า การเรียนการสอนที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี ผู้สอนต้องเตรียมอุปกรณ์ การสอนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยสื่อการสอนที่มีประสิทธิภาพต้องให้ผู้เรียนเข้ามามีส่วน ร่วม ไม่ว่าจะในการผลิตการใช้หรือการประเมินผล³³ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ ชม ภูมิภาค กล่าวว่าครูควรยึดหลักในการใช้สื่อการสอนโดยครูจะต้องมีการประเมินผลทั้งในตัว สื่อและเทคนิคการใช้สื่อของครู ตรวจสอบประเมินผลความเหมาะสมของสื่อและเทคนิคที่ใช้กับ สื่อ นั้น³⁴

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของกลุ่มผู้บริหารเป็นรายข้อพบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วย ได้แก่ มีการใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการสอน อาจเนื่องมาจากสื่อการเรียนการสอนเป็นการนำวัสดุอุปกรณ์มาใช้เพื่อประกอบการเรียนการสอนในสถานศึกษา ช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจเกิดการเรียนรู้ได้เร็ว มีประสิทธิภาพผู้บริหารจึงควรสนใจและเอาใจใส่ในการจัดหาและจัดบริการส่งเสริม ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ บุญญศักดิ์ ใจจงเกิด กล่าวว่

สอนเน้นหนักแต่ทางทฤษฎีอย่างเดียวหาได้ไม่ทางที่ถูก การเรียนการสอนที่ดี สมควรที่จะได้มีอุปกรณ์ช่วยสอนที่ดีและมีประสิทธิภาพไว้ใช้ เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ได้รวดเร็วขึ้น การจัดอุปกรณ์การเรียนการสอนจำเป็นต้องใช้การศึกษาและวิจัย โดยการนำเอาเทคโนโลยีทางการศึกษาสมัยใหม่เข้ามาช่วย โดยตั้งเป็นศูนย์หรือหน่วยงานผลิตอุปกรณ์การสอนขึ้นมาใช้และใช้อุปกรณ์ราคาถูกจากภายในประเทศ เพื่อช่วยแก้ปัญหาของครูผู้สอนเกี่ยวกับความขาดแคลนอุปกรณ์³⁵

ผลการวิจัยของ วินัย สายหงษ์ ที่ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพพระยะสันของครูผู้สอนและผู้บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดด่านสื่อการเรียนการสอน พบว่าการเรียนการสอนวิชาชีพพระยะสันควรมีการปรับปรุงอยู่เสมอ เพื่อให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงทางวิทยาการ อยู่ในระดับเห็นด้วย³⁶

2.5 ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม โดยภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วย อาจเนื่องมาจากการเรียนการสอนที่ดีจะต้องทำอย่างมีระบบ ระเบียบและสอนให้ตรงจุดประสงค์ที่วางไว้ การที่จะทราบว่าการเรียน การสอนจะบรรลุจุดประสงค์ มากน้อยเพียงใดหรือไม่นั้นก็ ต้องอาศัยการวัดผลและการประเมินผลเป็นเครื่องบ่งชี้ การประเมินผลในโรงเรียน จึงมีวัตถุประสงค์ 2 ประการคือ ปรับปรุงการเรียนการสอนและการประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน การประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนนั้น เพื่อทราบความรู้ความสามารถของผู้เรียนตามจุดประสงค์การสอนที่กำหนดไว้ขณะที่ครูสอนจะประเมินผลควบคู่พร้อมกัน

ไปด้วยโดยคำนึงถึงจุดประสงค์เป็นหลัก ข้อมูลที่ได้จะนำมาเป็นแนวทางในการประเมินผลให้เกิดผลดีมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น³⁷

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีอยู่ในระดับเห็นด้วย ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การเรียนการสอนวิชาชีพต้องประเมินผลทุกกิจกรรมที่กำหนดและทุกหน่วยวิชาที่จบในตัว อาจเนื่องมาจากการวัดผลและประเมินผลของการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้นโดยทั่วไปเป็นหลักในภาคปฏิบัติ เพื่อให้มีทักษะพอที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน หรือประกอบอาชีพได้เป็นภาคทฤษฎีร้อยละ 20 ภาคปฏิบัติร้อยละ 80 การประเมินผลการเรียนระหว่างเรียนและเมื่อจบแต่ละรายวิชาอาจจะสอบหรือสังเกตหรือวิธีอื่นใดทั้งภาค ทฤษฎีและปฏิบัติตั้งแต่เริ่มปฏิบัติจนสิ้นสุด การประเมินผลการเรียนเป็นรายวิชาโดยการ สอนแต่ละรายวิชาจะมีงานย่อยหลายงาน เมื่อสิ้นสุดการเรียนในแต่ละรายวิชาให้ประเมิน ผลหลังเรียน พร้อมกับให้ผู้เรียนรู้ผลการปฏิบัติงานของตนด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวความ คิดของ เสาวนีย์ สิทธิบัณฑิต กล่าวว่า

การประเมินผลหลังการเรียน เป็นกระบวนการที่มีความสำคัญและ จำเป็นยิ่ง การประเมินผลจะช่วยให้ครูได้มีโอกาสในการพิจารณาถึงผล สำเร็จของการดำเนินการสอนอีกด้วย ครูควรจะมีหลักฐานที่สามารถทำการ วัดผลการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อใช้ในการยืนยันข้อเท็จจริงได้ว่า ผู้เรียนได้เกิด การเรียนรู้ขึ้นแล้วหรือไม่³⁸

อนันต์ ศรีโสภา กล่าวว่า การวัดผลการศึกษาเป็นเครื่องมืออันหนึ่งที่จะช่วย พัฒนาคุณภาพของการศึกษาในระดับต่าง ๆ เพราะผลจากการวัดจะเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจของครูและนักการศึกษาเพื่อใช้ปรับปรุงวิธีสอน การแนะแนว การประเมินผลหลักสูตร การใช้อุปกรณ์การสอน ตลอดจนช่วยปรับปรุงการเรียนการสอนของนักเรียนให้ถูกวิธี ยิ่งขึ้น³⁹ ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ วินัย สายหงษ์ ที่ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการ จัดการเรียนการสอนวิชาชีพระยะสั้นของครูผู้สอนและผู้บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัด พบว่าการประเมินผลการเรียนการสอนวิชาชีพระยะสั้น ซึ่งมีความจำเป็นจะต้องมี การประเมินผลในทุกกิจกรรมที่กำหนดให้และทุกรายวิชาที่มีการเรียนการสอน มีระดับ ความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย⁴⁰ กรมอาชีวศึกษาระบุว่าหน้าที่ผู้อำนวยการต้องดำเนินการคือการจัดให้มีการประเมินผลการเรียนการสอนตามระเบียบ และหลักเกณฑ์การให้

คะแนนผลการเรียนการสอน กำหนดเนื้อหาที่สอนและการส่งเสริมให้ครูอาจารย์มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน⁴¹

ผลการวิจัยอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ การรายงานผลการเรียนมีความล่าช้ากว่ากำหนด อาจเนื่องมาจากการวัดผลและประเมินผลการเรียนเป็นกระบวนการต่อเนื่องของการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาผู้เรียนและพัฒนาทั้งด้านพุทธิพิสัย เจตพิสัย และทักษะพิสัย เป็นกลไกที่จะปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยนำผลการประเมินมาศึกษาความรู้พื้นฐานของผู้เรียน เพื่อปรับปรุงการเรียนและเพื่อตัดสินผลการเรียน⁴²

เป็นที่น่าสังเกตว่าการประเมินผลการเรียนนั้นเป็นกระบวนการที่ช่วยตัดสินความมีประสิทธิภาพในการสอน อาจเนื่องจากผลการประเมินมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการสอนของครู ครูจึงต้องการทราบในสิ่งที่ปฏิบัติไปแล้วว่ามีผลสะท้อนกลับอย่างไร เพื่อการปรับปรุงและพัฒนาการสอนของตนให้มีคุณภาพมากขึ้น แต่การที่ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นว่าการรายงานผลการเรียนมีความล่าช้ากว่ากำหนด อยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนยังไม่เห็นความสำคัญของการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน ซึ่งทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีภาระงานที่ต้องรับผิดชอบมาก

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ทั้ง 5 ด้าน

จากผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม มีความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันเป็นการจัดการเรียนการสอนเพื่อใช้ฝึกอบรมนักศึกษาหรือบุคคลทั่วไปที่มีความประสงค์จะเรียนรู้เพื่อนำไปประกอบอาชีพหรือนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวันและเพื่อให้ผู้เรียนสายสามัญทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียนได้มีโอกาสศึกษาเพื่อให้ได้ความรู้ทักษะและเจตคติที่ดีทางวิชาชีพ การเรียนการสอนจะเป็นไปในทางปฏิบัติลักษณะสำคัญของหลักสูตรจะเป็นหลักสูตรรายวิชา เนื้อหาแยกออกเป็นหมวดหมู่จบในตัวเองเฉพาะรายวิชานั้น ๆ ระยะเวลาเรียนแต่ละรายวิชาขึ้นอยู่กับความสั้นยาวของเนื้อหา ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนเฉพาะส่วนที่ต้องการ เมื่อจบแต่ละรายวิชาถือว่าจบหลักสูตร ลักษณะการสอนในแต่ละสาขาวิชามีความยืดหยุ่นตามความต้องการของผู้เรียน ทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนรับบทบาทและหน้าที่ในการจัดการเรียน

การสอน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพเป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับผลงานการวิจัยของ อนันต์ สิทธิไชยากุล ที่ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร-ผู้สอนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน วิชาชีพ หลักสูตรระยะสั้นของโรงเรียนสารพัดช่าง กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า ด้านผู้เรียนและด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน ระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน⁴³ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ จินตนา สวินทร กล่าวว่าการจัดการเรียนการสอนหมายถึงกระบวนการที่ผู้บริหารการศึกษา ร่วมกับครูผู้สอนจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์เกิดการเรียนรู้และพัฒนาไปสู่จุดหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้⁴⁴ ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยพบของ วินัย สายหงษ์ ที่ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพระยะสั้นของครูผู้สอนและผู้บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัด พบว่าความคิดเห็นของครูผู้สอนและผู้บริหารแตกต่างกัน โดยกลุ่มผู้บริหารมีระดับความคิดเห็นสูงกว่ากลุ่มครูผู้สอน⁴⁵

แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยภาพรวมพบว่า กลุ่มผู้บริหารและกลุ่มอาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็นแตกต่างกัน ได้แก่ ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียนและด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน

ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน พบว่ากลุ่มผู้บริหารมีความคิดเห็นแตกต่างกับกลุ่มอาจารย์ผู้สอน อาจเนื่องมาจากผู้บริหารเห็นว่าผู้เรียนเป็นส่วนสำคัญของระบบการเรียนการสอนผู้เรียนจะได้รับความสนใจจากครูผู้สอนตั้งแต่เริ่มแรกจนกระทั่งสิ้นสุดกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ Knowles กล่าวว่าการศึกษาคือให้ผู้เรียนมีความรู้ในด้านการปฏิบัติมีทัศนคติที่ดีและมีความเข้าใจ⁴⁶ ไพโรจน์ ตีรณานกุล กล่าวว่าเพื่อเป็นการจัดเตรียมองค์ประกอบสนับสนุนการเรียนการสอนอาชีวศึกษาในสภาพการเรียนการสอนอาชีวศึกษาให้เกิดประสิทธิภาพที่ดี ควรประกอบด้วยสภาพห้องเรียนห้องปฏิบัติการทดลองและโรงฝึกงาน เครื่องมือ อุปกรณ์และวัสดุฝึก ครูผู้สอน⁴⁷ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ พงศ์ หรดาล กล่าวว่าการสอนอาชีวศึกษาต้องมีเครื่องมือ เครื่องใช้ เครื่องจักร ตลอดจนวัสดุในการฝึกควรมีลักษณะใกล้เคียงกับความจริง การรับนักเรียนจะต้องให้พอเหมาะกับจำนวนเครื่องมือเครื่องใช้และอื่น ๆ⁴⁸ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ Gerlach และ Ely กล่าวว่าในระบบการเรียนการสอนการจัดสิ่งแวดล้อมทางการเรียน คือ การจัดเวลาเรียน การจัดห้องเรียน การเลือกแหล่งวิทยาการ⁴⁹

ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน พบว่ากลุ่มผู้บริหารมีความคิดเห็นแตกต่างกับกลุ่มอาจารย์ผู้สอน อาจเนื่องมาจากการวัดผลและประเมินผลเป็นกระบวนการที่สำคัญยิ่งของการจัดการศึกษาในสถานศึกษา เพราะเป็นกระบวนการที่ทำทราบว่าการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนความพยายามของสถานศึกษาที่จะส่งเสริมการสอนให้บรรลุผล

ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ดังนั้นการวัดผลและประเมินผลการศึกษาจึงเป็นภาระหน้าที่ของผู้บริหารในสถานศึกษาจะต้องสนใจ ศึกษาหาความรู้และจัดดำเนินการภายในสถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพ เพราะผลจากการวัดผลจะเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจของครูผู้สอน เพื่อปรับปรุงวิธีการสอน ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ วรสุดา บุญไวยโรจน์ กล่าวว่า วัดดูประสงค์การวัดผลและประเมินผลการเรียนฝ่ายบริหารโรงเรียนและครูผู้สอนจะต้องทราบปริมาณความมั่งคั่งของนักเรียนทุกด้าน เพื่อช่วยให้การคัดเลือกประสบการณ์และวิธีสอน เพื่อช่วยให้ครูทราบประสิทธิภาพในการสอนและช่วยในการบริหารการเรียนการสอน⁵⁰ แต่ไม่สอดคล้องกับผลวิจัยของ อนันต์ สิทธิไชยากุล ที่ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร-ผู้สอนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพ หลักสูตรระยะสั้นของโรงเรียนสารพัดช่าง กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารและผู้สอน ด้านการวัดผลและประเมินผลไม่แตกต่างกัน⁵¹ การที่อาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นแตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากผู้สอนยังไม่เห็นความสำคัญของการวัดผลและประเมินผลการเรียนและมีภาระงานที่นอกเหนือจากงานในหน้าที่ประจำที่ต้องรับผิดชอบมาก

3.1 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ด้านเนื้อหาหลักสูตร ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนแตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น จำเป็นต้องพัฒนาให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เนื้อหาวิชาเป็นส่วนสำคัญของหลักสูตร เพราะเป็นส่วนที่ตอบสนองต่อความมุ่งหมายของหลักสูตรที่ตั้งไว้ กรมอาชีวศึกษากำหนดภารกิจเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรว่าผู้บริหารหรือผู้อำนวยการวิทยาลัย ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ หัวหน้าคณะวิชา หัวหน้าแผนกวิชา และครูผู้สอนต้องร่วมกันบริหารการใช้หลักสูตร โดยการศึกษาศิลปะ กำหนดการปฏิบัติงาน กระบวนการปฏิบัติงาน กิจกรรมการสอนและกำหนดแผนงานส่งเสริมการเรียนการสอน⁵² ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ สัจด์ อุทรานันท์ กล่าวว่าผู้บริหารโรงเรียนควรมีบทบาทในการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร กระตุ้นและส่งเสริมครูในการใช้หลักสูตรอย่างถูกต้องให้กำลังใจและบำรุงขวัญแก่ครู⁵³ ชำรง บัวศรี กล่าวว่าหน้าที่ของผู้บริหารโรงเรียนในการนำหลักสูตรไปใช้ว่าผู้บริหารควรมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับหลักสูตร เช่น การจัดครูให้เหมาะสมกับงาน จัดบริการให้ความสะดวกในการใช้วัสดุอุปกรณ์การสอนต่าง ๆ⁵⁴

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ากลุ่มผู้บริหารมีความคิดเห็นแตกต่างกับกลุ่มอาจารย์ผู้สอน ในการกำหนดวัตถุประสงค์ต้องยึดหลักให้ผู้เรียน คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหา

เป็น อาจเนื่องมาจากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันเป็นหลักสูตรที่จบในตัวเอง โดยใช้ระยะเวลาเรียนเพียงสั้น ๆ และการเรียนการสอนเน้นด้านการปฏิบัติเพื่อให้ผู้เรียนสามารถทำได้และนำไปใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตได้หลังจากจบการเรียนไปแล้ว อย่างไรก็ตามเพื่อให้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันได้ส่งเสริมความเจริญงอกงามและพัฒนาการของผู้เรียน สามารถที่จะตอบสนองต่อระบบเศรษฐกิจและสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลง หลักสูตรจึงควรเป็นความรู้ด้านคุณธรรม จริยธรรมควบคู่ไปกับการเรียนการสอนและให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ สุวัฒนา ชาตรี กล่าวว่าการหลักสูตรที่ใช้ระยะเวลาเรียนสั้น ๆ ควรมีจุดมุ่งหมายของการเรียน เพื่อพัฒนาทักษะการทำงาน เพื่อความสามารถในการทำงาน และเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนในสิ่งที่ไม่เคยเรียนรู้มาก่อน⁵⁵ สุนทร สุรินทร์ชัย กล่าวว่าการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนควรส่งเสริมให้ประชาชนคิดเป็น แก้ปัญหาเป็น เป็นความภาคภูมิใจในความ เป็นมนุษย์รู้จักทำงานโดยตนเองและร่วมกับผู้อื่น อันจะช่วยให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข⁵⁶ ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติระยะที่ 6 พ.ศ. 2530-2534 ที่ว่าการศึกษานอกระบบโรงเรียนคือการศึกษาเพื่อขยายโอกาสทางการศึกษาแก่เด็ก เยาวชน และผู้ใหญ่นอกโรงเรียนเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ได้รับการศึกษาที่เป็นพื้นฐานต่อการดำรงชีวิต รู้จักคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น เห็นช่องทางในการประกอบอาชีพ สามารถทำงานเป็นกลุ่มและดำรงชีวิตได้อย่างเป็นสุข⁵⁷

3.2 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง โดยภาพรวม ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนแตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากผู้เรียนเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของระบบการเรียนการสอน หากไม่มีผู้เรียนการเรียนการสอนก็จะไม่เกิดขึ้น ในระบบการเรียนการสอนผู้เรียนจะได้รับความสนใจจากครูผู้สอน ตั้งแต่เริ่มแรกจนกระทั่งสิ้นสุดกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ ถาวร สารวิทย์ กล่าวว่าผู้เรียนอาชีพศึกษาเป็นการมุ่งที่จะฝึกอาชีพให้แก่ผู้ที่เหมาะสมหรือผู้ที่จะใช้ประโยชน์จากการเรียนวิชาชีพอย่างจริงจังเท่านั้น ซึ่งไม่ใช่เป็นการศึกษาสำหรับคนทุกคน ผู้บริหารควรที่จะรับบุคคลที่ต้องเข้ามาฝึกอบรม ได้แก่ บุคคลที่ยังไม่มีอาชีพและต้องการมีอาชีพ บุคคลที่มีอาชีพอยู่แล้วแต่เนื่องจากความไม่เหมาะสมบางประการต้องการจะเปลี่ยนอาชีพใหม่ บุคคลที่มีอาชีพอยู่แล้วต้องการจะเรียนให้มีความรู้สูงขึ้น⁵⁸ พงศ์ ทรดาล กล่าวว่าความสามารถในงานอาชีพ ผู้บริหารต้องช่วยในการที่จะบริหารการเรียนการสอนอาชีพ ศึกษาให้

ถูกต้องโดยให้ความรู้และคุณสมบัติที่นักเรียนสามารถนำไปใช้เมื่อจบการศึกษา คือความรู้เกี่ยวกับอาชีพ ความรู้ทางเทคนิคของอาชีพ ความรู้ประกอบ ความรู้อื่นที่เกี่ยวข้องกับอาชีพนั้น ความรู้ทั่วไป⁵⁹ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ บุญธรรม จิตต์อนันต์และคณะ กล่าวว่าการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษาที่ผู้บริหารต้องดำเนินการ ได้แก่เรื่องวัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการสอนวิชาชีพควรจะมีพร้อม และจัดให้มีบรรยากาศที่น่าเรียน ต้องมีห้องปฏิบัติการที่ดีเหมือนกับงานการปฏิบัติอาชีพจริง⁶⁰ เมธี ปิลันธนาพันธ์ ให้ความคิดเกี่ยวกับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมต่อสถานศึกษาดังนี้ “โรงเรียนมีบทบาทสำคัญในการปลูกฝังความมีจิตซบซึ่งในสุนทรียะของสิ่งแวดล้อมให้กับเด็ก เพราะเด็กส่วนใหญ่จะต้องอยู่ในโรงเรียนนานถึง 12 ปี โรงเรียนจะต้องสร้างให้เด็กซบซึ่งในความงามทั้งที่เป็นอยู่ในธรรมชาติและมนุษย์สร้างขึ้น⁶¹

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ากลุ่มผู้บริหารมีความคิดเห็นแตกต่างกับกลุ่มอาจารย์ผู้สอนได้แก่ เกณฑ์อายุขั้นต่ำของผู้เข้าเรียนวิชาชีพกำหนดให้ยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมกับสภาพวิชาชีพที่เปิดสอน โดยให้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้บริหารสถานศึกษานั้น ๆ อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นของวิทยาลัยสารพัดช่างในช่วงที่ผ่านมามีการกำหนดเกณฑ์การเข้าเรียนของผู้เรียนต้องมีความรู้อย่างต่ำจบประถมศึกษาปีที่ 4 มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป เพื่อความปลอดภัยและวุฒิภาวะของผู้เข้าเรียนและการรับผิดชอบต่อตนเองและการเรียนซึ่งต้องมีการปฏิบัติที่ต้องใช้เครื่องมือเครื่องจักร แต่จากการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 มีจุดประสงค์เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไปได้พัฒนาตนเองทั้งด้านความรู้ความชำนาญตลอดจนแนวทางในการประกอบอาชีพ หลักสูตรและการจัดตัวผู้เรียน ระยะเวลาในการเรียน จึงควรจัดให้ตรงกับความต้องการของสังคมและความสนใจของผู้เรียน หลักสูตรควรยืดหยุ่นเป็นไปตามความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อม ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ นฤมล เกตุปมา กล่าวว่า หลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่ควรจัดให้เป็นไปตามความต้องการและความสนใจของผู้เรียน เนื่องจากผู้ใหญ่เป็นผู้ที่มีภาระหน้าที่ในการทำงาน มีบทบาทต่าง ๆ ในสังคมไทย เป็นต้นว่า มีภาระหน้าที่ในบ้าน และมีตำแหน่งหน้าที่การงาน⁶² กรมวิชาการได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบการจัดโครงการเรียนว่า จำนวนชั้นเรียนที่เปิดสอนก่อนที่จะจัดแผนการเรียนทางโรงเรียนจำเป็นต้องสำรวจชั้นเรียนที่จะเปิดสอนเพื่อให้จำนวนชั้นเรียนสอดคล้องกับจำนวนผู้เรียนที่เลือกเข้าเรียนตามแผนการเรียนต่าง ๆ ที่ผู้เรียนจะเลือกเรียน⁶³ และการจัดแผนการเรียนในโรงเรียนจำเป็นต้องสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น เพราะการที่โรงเรียนให้ผู้เรียนเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจเท่านั้นยังไม่เพียงพอ จะต้องให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นด้วย⁶⁴

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจังเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม อาจเนื่องมาจากการเรียนการสอนวิชาชีพครู-อาจารย์ควรปรับเปลี่ยนกระบวนการสอนจากการเรียนรู้อย่างเดียวมาเป็นการเรียนรู้ด้วยการกระทำเพื่อให้เกิดทักษะและกิจนิสัยที่มั่นคง ควรปรับการเรียนจากตำรามาเป็น การเรียนการสอนที่มุ่งให้มีทักษะในการสร้างและผลิต ตลอดจนการให้และการบริการเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวม การสอนจึงจำเป็นที่จะต้องให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกงาน ได้ใช้เครื่องมือสำหรับฝึกงานอย่างแท้จริง ก้าวทันกับเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในโลกปัจจุบันจะต้องสอนโดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดคุณภาพ การเรียนการสอนจะเกิดทักษะนั้นสถานศึกษาควรอย่างยิ่งที่จะส่งผู้เรียนเข้าฝึกงานในสถานประกอบการ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิด ชนะ กสิภาร์ กล่าวไว้เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการทำงาน

1. สามารถเข้าทำงานในอาชีพที่ได้รับการศึกษามา
2. ปรับตนเองให้เข้ากับสภาพของโครงสร้างของงานขบวนการผลิตและเทคโนโลยีที่เปลี่ยนไปเพื่อทำงานในอาชีพได้
3. ทำงานในฐานะช่างฝีมือในโรงงานต่าง ๆ ได้
4. ร่วมในการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้สำหรับดำรงไว้ซึ่งอาชีพของงาน⁶⁵

Prosser และ Quigly ได้ให้ปรัชญาของการอาชีวศึกษาว่าการอาชีวศึกษาจะมีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อจัดสภาพแวดล้อมให้เหมือนกับที่ผู้เรียนได้ประสบเมื่อออกไปทำงานจริง ๆ การฝึกจะได้ผลจะต้องทำการจัดสภาพเครื่องมือ เครื่องจักรให้เหมือนกับโรงงานอุตสาหกรรม การฝึกให้ผู้เรียนทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ควรทำการฝึกในสภาพที่เป็นจริง⁶⁶

3.3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ด้านผู้สอนและวิธีการสอน โดยภาพรวมและรายด้าน พบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนเห็นว่าการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ผู้สอนเป็นผู้ให้ความรู้ ซึ่งผู้มีความรู้ต้องมีความชำนาญ เชี่ยวชาญในเรื่องวิชาชีพสามารถถ่ายทอดได้ และมีหน้าที่สำคัญคือช่วยให้ผู้เรียน รู้จักคิด ตัดสินใจ และเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ

สุลักษณ์ ศิวรักษ์ กล่าวว่าครูควรวิวิชานั้น ๆ เป็นอย่างดีตั้งหนึ่งเดียวและกลืนกินวิชา ความรู้เข้าไปจนย่อยออกมาเป็นส่วนหนึ่งของครู จากนั้นจึงเสนอความรู้นั้น ๆ ออกมาให้ ศิษย์รับรู้โดยประสบการณ์ของตัวเอง⁶⁷ การจัดการเรียนการสอนผู้บริหารโรงเรียนจะต้อง ปรึกษาหารือและวางนโยบายร่วมกับครูผู้สอน นโยบายการเรียนการสอนในแต่ละปีควร ปรับปรุงการเรียนการสอนในส่วนใด จัดครูเข้าสอนอย่างไรจึงจะเหมาะสม Armstrong ได้ เสนอบทความเกี่ยวกับครูที่มีประสิทธิภาพต้องเตรียมการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประเมินผลการสอนของตนเองเสมอ พัฒนาทักษะในการสอนของตนเอง มีเทคนิคในการ กระตุ้นผู้เรียนให้สนใจเรียน สร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เป็นประชาธิปไตย ปรับปรุงกิจ กรรมในห้องเรียนให้สอดคล้องกับสภาพสังคม⁶⁸ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ เจลลิว ดียิน กล่าวว่าผู้บริหารโรงเรียนจะต้องปฏิบัติงานเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนให้ถูก ต้องสมบูรณ์โดยอาศัยวิธีการต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้ครูซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติโดยตรงได้ มีความรู้ความเข้าใจในหลักการและวิธีการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน⁶⁹ ซึ่งไม่ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นิรมล ธรรมอำนายสุข ที่ศึกษาการจัดการเรียนการสอนวิชา ชีพตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัด กรมสามัญศึกษาจังหวัดเพชรบุรี พบว่าความคิดเห็นระหว่างอาจารย์ผู้สอนและนักเรียน เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาพื้นฐานวิชาอาชีพ ในด้านอาจารย์ผู้สอนแตกต่างกัน ฉะนั้น ผู้บริหารจึงเป็นผู้ที่ต้องดูแลให้ครูทำงานด้วย ความสนใจ หมั่นหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อทำ การสอนอย่างมีประสิทธิภาพ ส่งเสริมให้ครูปรับปรุงตนเองในด้านวิชาการอยู่เสมอ⁷⁰

3.4 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ในการจัด การเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน โดยภาพรวมและรายด้าน พบว่าความคิดเห็นของผู้ บริหารและอาจารย์ผู้สอนไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากการเรียนการสอนหลักสูตรวิชา ชีพระยะสั้น สื่อและอุปกรณ์การสอนจำเป็นต้องนำมาใช้เพื่อประกอบการเรียนการสอนให้ เกิดประสิทธิภาพ เนื่องจากเป็นตัวกลางที่ช่วยให้การสื่อสารระหว่างผู้สอนและผู้เรียน เป็น การถ่ายทอดความรู้จากครูผู้สอนหรือจากแหล่งความรู้ส่งไปยังผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิด ความรู้บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนที่ตั้งไว้ ผู้สอนสามารถใช้สื่อประกอบการเรียนการสอน ช่วยับบรรยากาศในการเรียนน่าสนใจ ทำให้ผู้สอนมีความสนุกสนานในการสอน สื่อจะ ช่วยแบ่งเบาภาระของผู้สอนในด้านการเตรียมเนื้อหาและเป็นการกระตุ้นให้ผู้สอนตื่นตัวใน การเตรียมผลิตวัสดุใหม่ ๆ เพื่อใช้เป็นสื่อการสอน ส่วนผู้เรียนจะได้รับประโยชน์จากสื่อทำ ให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจเนื้อหาบทเรียน ช่วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กระตุ้นและสร้างความสนใจให้ผู้เรียน ทำให้เกิดความสุข ช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ เบร์รอง กูมุต กล่าวว่า สื่อการเรียนการสอน หมายถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ใช้เป็นเครื่องมือหรือช่องทางสำหรับทำให้การสอนของผู้สอนส่งไปถึงผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายที่ผู้สอนวางไว้เป็นอย่างดี⁷¹ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ยุพดี กะจะวงษ์และคณะ ที่ศึกษาคุณลักษณะธรรมชาติเกี่ยวกับการจัดระบบเพื่อพัฒนาคุณภาพการประถมศึกษา จังหวัดจันทบุรี พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพการจัดการศึกษานอกจากความเอาใจใส่ของผู้บริหารแล้วยังเป็นผลอันเนื่องมาจากคุณภาพการสอนของครูอัน ได้แก่ การใช้สื่อและอุปกรณ์ประกอบการสอนอย่างสม่ำเสมอและเพียงพอ⁷² ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ วินัย สายหงษ์ ที่ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพระยะสั้นของครูผู้สอนและผู้บริหารศูนย์การศึกษาออกโรงเรียนจังหวัด พบว่าความคิดเห็นที่มีต่อสื่อการเรียนไม่แตกต่างกัน⁷³ ผู้บริหารจึงมีหน้าที่โดยตรงในการสนับสนุนส่งเสริมให้ครูใช้สื่อการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการจัดทำสื่อต่าง ๆ อย่างมีขั้นตอนและควรจะได้นิเทศการใช้สื่อการสอนของครูให้เป็นไปตามจุดประสงค์ของการเรียนการสอนอย่างสม่ำเสมอ

3.5 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน โดยภาพรวมและรายด้าน พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนแตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากผู้บริหารให้ความสำคัญด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนและให้ความสนใจงานด้านนี้มากที่สุด เพื่อที่จะให้ผลการเรียนการสอนของผู้สอนมีคุณภาพและประสิทธิภาพ และเกิดความเข้าใจให้ตรงกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ นิพนธ์ กินาวงศ์ กล่าวว่า การกำหนดงานด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอนของผู้บริหาร “สิ่งที่ต้องทำ ได้แก่ การส่งเสริมให้ครูรู้หลักและวิธีการวัดผลและประเมินผลและการเข้าใจระเบียบการวัดผลประเมินผล”⁷⁴ ไพศาล หวังพานิช กล่าวว่า การวัดผลเพื่อประเมินผลการเรียนเป็นการสอบวัดเพื่อหาผลการเรียนเป็นการวัดเพื่อประเมินผลความรู้ของผู้เรียน การวัดผลการศึกษาที่ดีย่อมต้องมีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้⁷⁵ เฉลียว ดิยีน กล่าวว่า การวัดผลและประเมินผลการศึกษาผู้บริหารโรงเรียนจะต้องดำเนินการวางนโยบายไว้ให้ชัด จัดเตรียมเครื่องมือในการวัดให้พร้อม หลังจากที่มีการวัดผลและประเมินผลแล้ว ควรนำผลมาปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอน⁷⁶ ผลการวิจัย พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สมพงษ์ จิตระดับ ที่ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษาและครู

ประจำการโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ต่อการใช้หลักสูตรประถมศึกษา 2521 พบว่าผู้บริหารการศึกษาและครูประจำการ มีความคิดเห็นด้านการวัดผลและการประเมินผลการเรียนแตกต่างกัน⁷⁷ และสอดคล้องกับผลวิจัยของ นิรมล ธรรมอำนายสุข ที่ศึกษาการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดเพชรบุรี พบว่าความคิดเห็นระหว่างอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาพื้นฐานวิชาชีพในด้านการวัดผลและประเมินผลแตกต่างกัน⁷⁸

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ากลุ่มผู้บริหารมีความคิดเห็นแตกต่างกับกลุ่มอาจารย์ผู้สอน ได้แก่ การวัดและประเมินผลการเรียนกระทำได้โดยยึดจุดประสงค์รายวิชาของหลักสูตร การเรียนการสอนวิชาชีพต้องประเมินผลกิจกรรมที่กำหนดและทุกหน่วยวิชาที่จบในตัว การประเมินผลต้องประเมินให้ครอบคลุมทุกจุดประสงค์ของหลักสูตรทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติทั้งในระหว่างเรียนและเลิกเรียน ควรกำหนดเกณฑ์มาตรฐานเพื่อให้เป็นเกณฑ์ในการประเมินผลการเรียนของทุกรายวิชา อาจเนื่องมาจากการวัดผลและประเมินผลเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องทำการวัดผลและประเมินผลการเรียนเพื่อติดตามผลการปฏิบัติว่าได้ผลแค่ไหน เพียงไร หรือจะต้องปรับปรุงแก้ไขอย่างไร ดังนั้นผู้บริหารโรงเรียนย่อมมีส่วนรับผิดชอบในเรื่องการวัดผลประเมินผล และในเรื่องของการติดตามผลการสอนของครูว่าเป็นอย่างไร ผู้บริหารจึงมีบทบาทสำคัญที่จะช่วยดูแลส่งเสริมให้การวัดผลประเมินผลเป็นไปตามที่ได้คาดหวังไว้ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ พันธ์ ทันนาคินทร์ กล่าวว่าการวัดผลประเมินผลและหน้าที่ของผู้บริหารโรงเรียนเกี่ยวกับการจัดประเมินผลการศึกษาดังนี้

1. เพื่อทราบผลการเรียนของนักเรียนและผลการสอนของครู
2. เพื่อประโยชน์ในการเลื่อนชั้นและจัดแบ่งนักเรียนตามความสามารถ
3. เพื่อเป็นหลักฐานในการรายงานผลให้ผู้ปกครองนักเรียนทราบ
4. เพื่อประโยชน์ในการให้ประกาศนียบัตรเมื่อจบการศึกษาแล้ว
5. เพื่อสถิติอื่น ๆ ทางการศึกษา⁷⁹

เฉลียว ดิยีน กล่าวว่าการวัดผลและประเมินผลต้องทำเป็นระยะคือทั้งก่อนดำเนินการเรียนการสอน ขณะดำเนินการและเมื่อสิ้นสุดการเรียน⁸⁰ สุรวุฒ ศรีวัช กล่าวว่าการวัดผลและประเมินผลและหน้าที่ในการวัดผลและประเมินผล คือ ดำเนินการให้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ครูมีเครื่องมือที่จะใช้ในการประเมินทุกชนิดทั้งการประเมินก่อนเรียน ระหว่างเรียน ปลายภาคหรือปลายปี ทั้งนี้เพื่อให้ครูมีความสะดวกในการประเมินผล และส่งเสริมให้ครูประเมินผลการเรียนของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ และมุ่งที่จะประเมินเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนเป็นสำคัญ⁸⁰

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง

1. การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน ทั้ง 5 ด้าน โดยภาพรวม ได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ด้านผู้สอนและวิธีการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน และด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ที่เป็นเพศชายและเพศหญิง ได้รับนโยบายจากกรมอาชีวศึกษาถึงขบวนการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 เหมือน ๆ กันทำให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามหลักสูตรที่ได้กำหนดเป็นโครงสร้างในรายวิชาต่าง ๆ ฉะนั้นเพศจึงไม่น่าจะเป็นตัวแปรที่ทำให้ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ ประชาคม จันทวิชิต ที่ศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2530 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในภาคใต้ พบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีเพศต่างกันมีทัศนะต่อปัญหาการใช้หลักสูตรไม่แตกต่างกัน⁸² และยังสอดคล้องกับผลวิจัยของ ยุพา บุษชะ ที่ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนวิชาชีพครูในวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานครพบว่าอาจารย์เพศชายและอาจารย์เพศหญิงมีความคิดเห็นในด้านเนื้อหาหลักสูตร วิธีสอน การวัดผลและประเมินผลไม่แตกต่างกัน⁸³ อาจเนื่องมาจากปัญหาในด้านเหล่านี้โดยเนื้อหาสาระและการปฏิบัติแล้วสามารถยืดหยุ่นและมีวิธีดำเนินการให้เหมาะสมกับสถานการณ์ได้ จึงทำให้ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนทั้งเพศชายและเพศหญิงแสดงความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนระหว่างเพศชายและหญิงในแต่ละด้านปรากฏว่า ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน มีความแตกต่างกัน แสดงว่าเพศชายมีความคิดเห็นสูงกว่าเพศหญิงเล็กน้อย อาจเนื่องมาจากผู้บริหารและ

อาจารย์ผู้สอนเพศชายเห็นความสำคัญของการใช้สื่อการเรียนการสอนมาประกอบการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการสอน และมักจะเป็นผู้ใช้สื่อการสอนมากกว่าเพศหญิงที่เห็นว่าการใช้สื่อเป็นเรื่องที่ยุ้งยากในการใช้เครื่องมือทางเทคโนโลยีและไม่มีความรู้ในการใช้สื่อได้ดีเท่าเพศชาย

2. การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ที่มีอายุต่างกันมีคะแนนความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอน โดยภาพรวม ทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ด้านผู้สอนและวิธีสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน และด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนไม่แตกต่างกัน นั่นคือผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุน้อยกว่า 26 ปี 26-30 ปี 31-35 ปี 36-40 ปี มากกว่า 40 ปีขึ้นไป มีคะแนนความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 โดยภาพรวมไม่แตกต่าง ผลการค้นพบนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ไพฑูรย์ นิยมกล่อม ที่ได้ศึกษาทัศนคติผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน ในเขตการศึกษา 5 ซึ่งผลการวิจัยส่วนหนึ่ง พบว่าทัศนคติของผู้บริหารต่อการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนซึ่งจำแนกตามอายุ ไม่แตกต่างกัน⁸⁴ และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เรณู หอมดี ที่ศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ 3-4 ของครูโรงเรียนผู้ใหญ่ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่าครูผู้สอนที่มีอายุแตกต่างกันมีปัญหาการใช้หลักสูตรไม่แตกต่างกัน⁸⁵ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จำเนียร จันทร์งาม ที่ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันในเรือนจำและทัณฑสถาน พบว่าปัญหาการเรียนการสอน ครูผู้สอนที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาการเรียนการสอนทั้ง 5 ด้านไม่แตกต่างกัน⁸⁶

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าผู้บริหารมีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกันเพียงด้านเดียว คือด้านเนื้อหาหลักสูตร แต่เมื่อทดสอบความแตกต่างกันเป็นรายคู่กลับไม่พบความแตกต่างกันเป็นรายคู่แต่ประการใดเป็นแต่เพียงกลุ่มผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุมากกว่า 40 ปี ขึ้นไป มีระดับความคิดเห็นสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ รองลงมาได้แก่ กลุ่มผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุ 31-35 ปี 26-30 ปี 36-40 ปี และน้อยกว่า 26 ปี อาจเนื่องมาจากกลุ่มผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีอายุมากกว่า 40 ปีขึ้นไป มีความชำนาญและเชี่ยวชาญในเรื่องของเนื้อหาหลักสูตร ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน จึงทำให้เข้าใจเนื้อหาหลักสูตรได้ดีโดยประยุกต์การเรียนการสอนจากหลัก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สูตรวิชาชีพระยะสั้น 225 ชั่วโมงเมื่อปี พ.ศ. 2521 มาใช้หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 จึงทำให้มีคะแนนความคิดเห็นแตกต่างกับกลุ่มอื่น ๆ

3. การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะศึกษาศาสตร์ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอนโดยภาพรวม ทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ด้านผู้สอนและวิธีการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน และด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน ไม่แตกต่างกัน นั่นคือผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิทางการศึกษาดำกว่าปวส. ปวส. ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า สูงกว่าปริญญาตรี และอื่น ๆ มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนได้มีการวางระบบการเรียนการสอนและการปฏิบัติการจัดการเรียนการสอน ทั้ง 5 ด้าน ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การจัดการเรียนการสอนเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคลากรทุกฝ่าย วุฒิทางการศึกษาที่ต่างกันมิได้เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น จึงทำให้ความคิดเห็นในด้านต่าง ๆ ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชลลดา แสงวัฒน์ ที่ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ในกลุ่มทักษะของครูประจำชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 สังกัดโรงเรียนราษฎร์ ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าครูที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ไม่แตกต่างกันในทุกด้าน คือ ด้านเนื้อหา การจัดการเรียนการสอน การประเมินผล หลักสูตร⁸⁷ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ดารารัตน์ อุทัยพยัคฆ์ ที่ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดราชบุรี พบว่าความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ไม่แตกต่างกัน⁸⁸ แสดงให้เห็นว่าเกี่ยวกับวุฒิทางการศึกษาของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมิได้เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้ความคิดเห็นแตกต่างกันจากการที่ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันเกี่ยวกับด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ด้านผู้สอนและวิธีการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอนและด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน อาจเนื่องมาจากบุคคลเหล่านั้นมีความเข้าใจหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ได้เป็นอย่างดี ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมองเห็นและเข้าใจหลักสูตรเป็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวทางเดียวกัน นับว่าเป็นความสำเร็จตามเป้าหมายของหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533

4. การเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง โดยภาพรวม ทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ด้านผู้สอนและวิธีการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน และด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน แตกต่างกัน นั่นคือผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์น้อยกว่า 5 ปี 5-10 ปี 11-15 ปี 16-20 ปี มากกว่า 20 ปี มีคะแนนความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 โดยภาพรวมแตกต่างกัน แสดงว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานด้านการสอน 5-10 ปี มีคะแนนความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันกับผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ มากกว่า 20 ปี 16-20 ปี 11-15 ปี และน้อยกว่า 5 ปี อาจเนื่องมาจากผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ที่มีอายุ 5-10 ปี กำลังเป็นวัยที่อยู่ในช่วงของการเข้าทำงานไม่นานเกินไป พอเริ่มมีประสบการณ์ในการสอนจึงทำให้เกิดความคิดในการพัฒนาเพื่อให้การเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ประพิทย์ บุญสุข กล่าวว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขึ้นอยู่กับครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ ในด้านการเรียนการสอนมาก่อน⁸⁹

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ที่มีประสบการณ์ต่างกันในแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่ามีความเข้าใจการจัดการเรียนการสอนในด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน ได้ดีกว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยกว่า ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลวิจัยของ พิชัย เฟ่งพันธุ์พัฒน์ ที่ศึกษาการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนของอาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อปัญหาการเรียนช่างอุตสาหกรรม ไม่แตกต่างกัน⁹⁰

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัย สารพัดช่างภาคกลาง ทั้ง 5 ด้าน ซึ่งได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านผู้เรียนและการจัดชั้น เรียน ด้านผู้สอนและวิธีการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน และด้านการวัดผลและ ประเมินผลการเรียน โดยภาพรวม ในแต่ละด้าน และรายข้อ พบว่าส่วนใหญ่ความคิดเห็น อยู่ในระดับเห็นด้วย และระดับปานกลาง ซึ่งหมายความว่า การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 หลักสูตรที่เปิดสอนอยู่ส่วนใหญ่มีประสิทธิภาพอยู่แล้ว จากผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ทั้ง 5 ด้าน แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนทั้ง 5 ด้าน ควรได้รับการปรับปรุง เปลี่ยนแปลง แก้ไขใน บางเรื่อง เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยเฉพาะเรื่องของสื่อและอุปกรณ์การสอน ซึ่งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิด เห็นสอดคล้องกันว่าควรได้มีการวางแผนร่วมกันพัฒนา สนับสนุนงานสื่อการเรียนการสอน ของหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ให้ก้าวหน้าและเป็นที่ยอมรับของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน ให้จัดทำสื่อและนำสื่อมาใช้ประกอบการเรียนการสอนในสถานศึกษาเมื่อผู้บริหารมีนโยบาย สนับสนุนอาจารย์ผู้สอนในเรื่องของสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน ผู้บริหารควรได้มีการ ติดตามประเมินผล อย่างจริงจังเพื่อจะได้เกิดประสิทธิภาพต่อสถานศึกษา อาจารย์ผู้สอน และผู้เรียน

ดังนั้นผู้วิจัยจึงอาศัยผลจากการวิจัยครั้งนี้เป็นข้อเสนอแนะเพื่อเป็นประโยชน์ใน การจัดการเรียนการสอนในแต่ละด้าน โดยมีข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ จากผู้ตอบแบบสอบถาม ดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. ด้านเนื้อหาหลักสูตร ในเรื่องของเวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรไม่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา ทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน จึงควรได้มีการจัดระยะเวลาเรียนให้แน่นอน ชัดเจนเพื่อสามารถสนองความต้องการของผู้เรียน และควรเป็นหลักสูตรที่จบในตัวเองโดยใช้ระยะเวลาเรียนสั้น ๆ โดยให้ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนเป็นรายวิชา ลักษณะของหลักสูตรจึงควรมียืดหยุ่นได้

2. ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ควรมีการสำรวจความสนใจของผู้สมัครเรียน ก่อนรับเข้าในสาขานั้น ๆ ทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันจึงควรจัดกลุ่มผู้เรียนโดยอาจต้องสำรวจพื้นฐานของผู้เรียน ภูมิหลังของผู้เรียน มีการจัดกลุ่มของผู้เรียน ตามระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน วัย เพราะความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางเพื่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันสัมฤทธิ์ผล ไม่ควรเน้นเรื่องเนื้อหาของหลักสูตรเพียงอย่างเดียว ควรมองในแง่ของผู้เรียนและความต้องการของผู้เรียนเป็นจุดสำคัญ

3. ด้านผู้สอนและวิธีการสอน ผู้สอนควรมีบทบาทในการกำหนดหลักสูตรสื่อการเรียนการสอน ทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อการเรียนการสอน ผู้สอนจึงควรรับผิดชอบเกี่ยวกับการปรับปรุงเครื่องมือเครื่องจักรให้ใช้ประโยชน์ได้ตามวัตถุประสงค์ และควรได้รับการฝึกอบรมเพิ่มพูนความรู้ เทคนิคหรือวิธีการใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ในการสอนวิชาชีพพระยะสันให้ได้ผล

4. ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน ควรมีการติดตามและประเมินผลการใช้สื่อและอุปกรณ์การสอนอย่างเป็นระบบ ทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันจึงควร จัดแบ่งเวลาให้ครูได้มีเวลาเพียงพอในการจัดทำสื่อการเรียนการสอน หรือส่งเสริมสนับสนุนให้ครูบางส่วนที่ไม่เห็นความสำคัญในการใช้สื่อเพราะเคยชินกับการสอนแบบบรรยายดุดยไม่ใช้อุปกรณ์การสอน และเห็นว่าการสอนใช้สื่อการเรียนการสอนเป็นการเสียเวลา สอนได้ช้า ชี้ให้เห็นความสำคัญของการใช้สื่อ โดยจัดเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้เรื่องสื่อคอยแนะนำ และช่วยผลิตสื่อ ผู้บริหารควรติดตามและประเมินผลการทำและการใช้สื่ออย่างจริงจัง

5. ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน การรายงานผลการเรียนมีความล่าช้ากว่ากำหนด ทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันจึงควรเน้นในเรื่องการวัดผลและประเมินผลการเรียนควรจัดทำทุกระยะ คือทำการวัดและประเมินผลก่อนการเรียน ระหว่างการเรียนการสอนและจบการเรียนการสอน ซึ่งเป็นผลดีทั้งครูและนักเรียน เพราะจะทำให้ทราบว่าครูสอนดีเพียงใด ถ้าสอนไม่ดีจะได้ทำการปรับปรุงแก้ไขตนเอง และครูผู้สอนจะได้ทราบว่าผู้เรียนก้าวหน้ามากน้อยเพียงใด ฉะนั้นครูผู้สอนจึงต้องมีความรู้ความสามารถในการวัดผลและประเมินผล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเวลาเรียนไม่สอดคล้องกับเนื้อหาหลักสูตร ในวิทยาลัยสารพัดช่าง
2. ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบของสื่อและอุปกรณ์การสอนที่นำมาพัฒนาการเรียนการสอนในวิทยาลัยสารพัดช่าง
3. ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับสถานภาพของบุคลากรทางการสอนและปัญหาการเรียนการสอน ในคณะอื่น ๆ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนแต่ละแผนกวิชาต่อไป
4. ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พุทธศักราช 2533
5. ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผู้เรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ในด้านทักษะและประสบการณ์ในวิชาชีพและความปรารถนาเป็นเจ้าของกิจการในอนาคต

เชิงอรรถ

¹ John F. Thompson, **Foundation of Vocational Education : Social and Philosophical Concepts.** (New Jersey : Prentice Hall, Ind., 1973.), p.14.

² สุนทร โคตรบรรเทา, การศึกษานอกระบบโรงเรียน (กรุงเทพฯ : อักษรสยามการพิมพ์, 2526); หน้า 61-62.

³ ถาวร สารวิทย์, การอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา (พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒพิษณุโลก, 2529), หน้า 57.

⁴ วินัย สายหงษ์, "ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพพระยะสันของครูผู้สอนและผู้บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด," (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528), บทคัดย่อ.

⁵ พงศ์ ทรดาล, การอาชีวศึกษา (กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูพระนคร, 2531), หน้า 54-55.

⁶ วินัย สายหงษ์, "ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพพระยะสันของครูผู้สอนและผู้บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด," (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528), หน้า 92.

⁷ สัจด์ อุทรานันท์, **พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร** (กรุงเทพฯ : วงเดือนการพิมพ์, 2527), หน้า 182.

⁸ วินัย สายหงษ์, "ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพพระยะสันของครูผู้สอนและผู้บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด," (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528), บทคัดย่อ.

⁹ถาวร สารวิทย์, การอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา (พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒพิษณุโลก, 2529), หน้า 84.

¹⁰อารยา นครเขตต์, “ศึกษาแนวโน้มการจัดการศึกษาวิชาชีพพระยะสันของกรมการศึกษานอกโรงเรียน,” (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2522), บทคัดย่อ.

¹¹ภูงศ์ อังคปริชา, การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง (กรุงเทพฯ : คุณพินอักษรกิจ, 2527), หน้า 83.

¹²สุวัฒน์ วัฒนวงศ์, หลักการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่ (กรุงเทพฯ : อักษรการพิมพ์, 2524), หน้า 66.

¹³วินัย สายหงษ์, “ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพ ระยะสันของครูผู้สอนและผู้บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด,” (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528), บทคัดย่อ.

¹⁴สวัสดิ์ อุทรานันท์, เทคนิคการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มิตรสยาม, 2532), หน้า 129.

¹⁵เรื่องเดียวกัน. หน้า 44.

¹⁶พงส์ หรดาล, การอาชีวศึกษา (กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูพระนคร, 2531), หน้า 56.

¹⁷Evan, R.N. and Herr, E.L. **Foundation of Vocational Education. Columbus,** (Ohio : Charles E. Merrill Publishing Company, 1978.), p.4.

¹⁸ไพโรจน์ ตีรณากุล, การจัดการโรงฝึกงานช่างอุตสาหกรรม (กรุงเทพฯ : สหมิตรออฟเซท, 2521), หน้า 3-4.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

¹⁹ เมธี ปิลาณานนท์, "การพัฒนาหลักสูตรอาชีวะและเทคโนโลยีศึกษา," การบริหารอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีศึกษา (กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง, 2530), หน้า 56.

²⁰ อาชีวศึกษา, กรม. หลักสูตรและประมวลการสอนวิชาช่าง (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ส่งเสริมอาชีพ, 2526), หน้า 7.

²¹ อนันต์ สิทธิไชยากุล, "ความคิดเห็นของผู้บริหาร-ผู้สอน เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของโรงเรียนสารพัดช่าง กลุ่มตะวันออกเชียงใหม่," (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2533), หน้า 109.

²² มานิดา อุชชิน, ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาชีพ "เอกสารการประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการ," กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, 2525. หน้า 1. (อัดสำเนา)

²³ Jack R. Frymer and Horce Bawn, **Curriculum Improvement for Better School**, (Ohio : Charles A. Jone, 1970), p. 7.

²⁴ บุญเลิศ พิมพ์รวมเมธากุล, **ประมวลความรู้วิชาครูชุดครูป.ม.** (พระนคร : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2515), หน้า 81.

²⁵ Hilda, Taba. **Curriculum Development : Theory and Practice** (New York : Harcourt, Brace&World, 1972), p. 9.

²⁶ John U. Michalls, **The Student Teacher Into The Element, School** (New Jersey : Preutice, 1956), p. 20.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

²⁷ ชม ภูมิภาค, เทคโนโลยีทางการสอนและการศึกษา (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ ประสานมิตร, 2524), หน้า 19.

²⁸ ประดับ เรืองมาลัย, “คู่มือสอบวิชาครูชุดป.ม.,” 2523. (อัดสำเนา)

²⁹ สามัญศึกษา, กรม. คู่มือการบริหารการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (กรุงเทพฯ : อัมรินทร์การพิมพ์, 2526), หน้า 8-17.

³⁰ สุนทร โดตรบรรเทา, การศึกษานอกระบบโรงเรียน (กรุงเทพฯ : อักษรสยาม การพิมพ์, 2626), หน้า 106.

³¹ อุทัย บุญประเสริฐและชโลมใจ กิงการวัฒน์, หลักและแนวทางในการจัดการ นิเทศภายในสำหรับโรงเรียนประถมศึกษา (กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์, 2528), หน้า 88.

³² วินัย สายหงษ์, “ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพระยะสั้น ของครูผู้สอนและผู้บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด,” (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์ มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528), หน้า 81.

³³ สาโรจน์ แห่งยัง, “เทคโนโลยีการผลิตสื่อการสอน,” หลักการและทฤษฎีที่นำมาใช้ มปท. 2529. หน้า 17. (อัดสำเนา)

³⁴ ชม ภูมิภาค, เทคโนโลยีทางการสอนและการศึกษา (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ ประสานมิตร, 2524), หน้า 19.

³⁵ บุญญศักดิ์ ใจจงกิจ, “บทความทางวิชาการ,” ข่าว สจพ. (ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 2523), หน้า 1.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

³⁶วินัย สายหงษ์, “ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพพระยะสันของครูผู้สอนและผู้บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด,” (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528), หน้า 81.

³⁷วิชัย ราชบุรีศิริ, หลักสูตรและแบบเรียนประถมศึกษา (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2522), หน้า 75.

³⁸เสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต, เทคโนโลยีทางการศึกษา (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2528), หน้า 202.

³⁹อนันต์ ศรีโสภา, การวัดและประเมินผลการศึกษา (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2520), หน้า 1.

⁴⁰วินัย สายหงษ์, “ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพพระยะสันของครูผู้สอนและผู้บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด,” (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528), หน้า 84.

⁴¹อาชีวศึกษา, กรม. เกณฑ์มาตรฐานสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา พ.ศ. 2525 (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2525), หน้า 5.

⁴²ศิริพรรณ ชุมนุม, การวัดและประเมินผลกลุ่มวิชาเฉพาะ (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช, 2535), หน้า 624.

⁴³อนันต์ สิทธิไชยากุล, “ความคิดเห็นของผู้บริหาร-ผู้สอนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของโรงเรียนสารพัดช่าง กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ,” (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2533), หน้า 109.

⁴⁴จินตนา สวินทร, “ศึกษาการปฏิบัติงานด้านการนิเทศงานวิชาการภายในโรงเรียนของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร,” (วิทยานิพนธ์การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536), หน้า 24.

⁴⁵วินัย สายหงษ์, “ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพ ระยะสั้นของครูผู้สอนและผู้บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด,” (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528), บทคัดย่อ.

⁴⁶Malcolm S. Knowles, **Informal Adult Education** (New York : Association Press, 1950), p. 30.

⁴⁷ไพโรจน์ ตีรณากุล, การจัดการโรงฝึกงานช่างอุตสาหกรรม (กรุงเทพฯ : สหมิตรออฟเซท, 2521), หน้า 34.

⁴⁸พงศ์ หรดาล, การอาชีวศึกษา (กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูพระนคร, 2531) , หน้า 120.

⁴⁹Vernon S. Gerlarch, และ Donal P. Ely. **Teaching and Media : A Systemative Approach**. Englewood Cliffs, (New Jersey : Prentice Hall, 1971), p. 25.

⁵⁰วรสุดา บุญไวโรจน์, “การวัดผลและประเมินผลในระดับประถมศึกษา,” หลักและแนวปฏิบัติในโรงเรียนประถมศึกษา (กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526), หน้า 254.

⁵¹อนันต์ สิทธิไชยากุล, “ความคิดเห็นของผู้บริหาร-ผู้สอนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของโรงเรียนสารพัดช่าง กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ,” (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, สาขาการบริหารอาชีวศึกษา, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2533), บทคัดย่อ.

⁵² อาชีวศึกษา, กรม. คู่มือการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2527 (กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศน์, 2527), หน้า 1-2.

⁵³ สัจด์ อุทรานันท์, พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร (กรุงเทพฯ : วงเดือนการพิมพ์, 2527), หน้า 273-274.

⁵⁴ ชำรง บัวศรี, หลักบริหารการศึกษาทั่วไป (ธนบุรี : โรงพิมพ์บรรหาร, 2525), หน้า 152-153.

⁵⁵ สุวัฒนา ชาตรี, “การศึกษาฝึกทักษะในประเทศไทย,” กรุงเทพฯ : โรงเรียนสารพัดช่างพระนคร, 2525. หน้า 3. (อัดสำเนา)

⁵⁶ สุนทร สุนันท์ชัย, “การจัดการศึกษาวิชาชีพ 2525,” กรุงเทพฯ : การศึกษานอกโรงเรียน, 2525. (อัดสำเนา)

⁵⁷ คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. “แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534),” กรุงเทพฯ : คณะกรรมการแห่งชาติ, 2534. หน้า 55-56. (อัดสำเนา)

⁵⁸ ถาวร สารวิทย์, การอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา (พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒพิษณุโลก, 2529), หน้า 54-56.

⁵⁹ พงศ์ หรดาล, การอาชีวศึกษา (กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูพระนคร, 2531), หน้า 103-104.

⁶⁰ บุญธรรม จิตต์อนันต์และคณะ, หลักอาชีวศึกษา (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตร, 2526), หน้า 6.

⁶¹ เมธี ปิลันธนานนท์, การวางแผนอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษา (กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2528), หน้า 105.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

⁶² นฤมล เกตุปมา, “ปัญหาการเรียนรู้อะหว่างการฝึกอบรมของผู้เข้ารับการฝึกอบรม หลักสูตรเตรียมเข้าทำงานในสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานกรมแรงงาน,” (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526), หน้า 20.

⁶³ กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. หน้า 1-5. (อัดสำเนา)

⁶⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

⁶⁵ ชนะ กสิภาร์, “ความจำเป็นในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนของประเทศไทย,” พัฒนาเทคนิคศึกษา (ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 (ธันวาคม 2530) : หน้า 14-16.

⁶⁶ Prosser, C.A. and Quigley, T.H. **Vocational Education in a Democracy.** (Chicago, Illinois : American Technical Society, 1968), pp. 215-232.

⁶⁷ สุลักษณ์ ศิวรักษ์, “เอกสารทางวิชาการ กรมการศึกษานอกโรงเรียน,” กรุงเทพฯ : กรมการศึกษานอกโรงเรียน, 2536. หน้า 3-8. (อัดสำเนา)

⁶⁸ Haral R. Armstrong, “Perfromance Evaluate,” **The National Elementary Principai,** (New York : The Macmillan Company, 1973), pp. 51-55.

⁶⁹ เฉลียว ดิยีน, “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาับผลการประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2528 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดตรัง,” (วิทยานิพนธ์บริหารการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2530), หน้า 31.

⁷⁰ นิรมล ธรรมอำนวนยสุข, “การศึกษาการเรียนการสอนวิชาชีพตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดเพชรบุรี,” (วิทยานิพนธ์บริหารการศึกษามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528), บทคัดย่อ.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

⁷¹ เบื้อง กุมท, “บทเรียนโปรแกรมกับเครื่องสอน,” กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครู จันทระเกษม, 2529. หน้า 81. (อัดสำเนา)

⁷² ยูพดี กะจะวงษ์และคณะ, “การศึกษาเชิงคุณลักษณะธรรมชาติเกี่ยวกับการจัดระบบเพื่อพัฒนาคุณภาพการประถมศึกษาจังหวัดจันทบุรี,” (สำนักงานการประถมศึกษา, จังหวัดจันทบุรี, 2532), บทคัดย่อ.

⁷³ วินัย สายหงษ์, “ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพ ระยะสั้นของครูผู้สอนและผู้บริหารศูนย์ศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด,” (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528), หน้า 93.

⁷⁴ นิพนธ์ กินาวงศ์, หลักเบื้องต้นเกี่ยวกับการบริหารโรงเรียนและการนิเทศการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เนต, 2523), หน้า 151.

⁷⁵ ไพศาล หวังพานิช, “เอกสารประกอบการบรรยาย การประชุมสัมมนาเพิ่มประสิทธิภาพ การวัดผลและประเมินผลในสถานศึกษา,” กรุงเทพฯ : วิทยาลัยสารพัดช่างพระนคร, 2536. หน้า 8-12. (อัดสำเนา)

⁷⁶ เฉลียว ดิยีน, “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษา กับผลการประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การศึกษา 2528 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดตรัง,” (วิทยานิพนธ์บริหารการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2530), หน้า 40.

⁷⁷ สมพงษ์ จิตระดับ, “ความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษาและครูประจำการโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครต่อการใช้หลักสูตรประถมศึกษา 2521,” (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), บทคัดย่อ.

⁷⁸ นิรมล ธรรมอำนวยสุข, “การศึกษาการเรียนการสอนวิชาชีพตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

⁷⁸นิรมล ธรรมอำนวยสุข, “การศึกษาการเรียนการสอนวิชาชีพตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดเพชรบุรี,” (วิทยานิพนธ์บริหารการศึกษามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528), บทคัดย่อ.

⁷⁹พนัส หันนาคินทร์, หลักการบริหารโรงเรียน (กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2524), หน้า 200.

⁸⁰เจลิยว ดิยีน, “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาับผลการประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2528 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดตรัง,” (วิทยานิพนธ์บริหารการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2530), หน้า 40.

⁸¹สุรวัช ศรีวัช, “การบริหารงานวิชาการ,” เอกสารการสอนชุดวิชาฝึกอบรมผู้บริหารสถานศึกษาระดับประถมศึกษา กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2528. หน้า 180-181.

⁸²ประชาคม จันทรชิต, “การศึกษามีปัญหาการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2530 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในภาคใต้,” (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 2533), บทคัดย่อ.

⁸³ยุพา บุษชะ, “ปัญหาการเรียนการสอนวิชาชีพครูในวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร,” (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522), หน้า 80.

⁸⁴ไพฑูรย์ นิยมกล่อม, “การศึกษาทัศนคติผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน ในเขตการศึกษา 5,” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2531), บทคัดย่อ.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

⁸⁵ เรณู หอมดี, “การศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ ระดับที่ 3-4 ของครูโรงเรียนผู้ใหญ่ในเขตกรุงเทพมหานคร,” (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2528), บทคัดย่อ.

⁸⁶ จำเนียร จันทรงาม, “การศึกษาปัญหาการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ในเรือนจำและทัณฑสถาน,” (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2535), บทคัดย่อ.

⁸⁷ ชลลดา แสงวัฒน์, “ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ในกลุ่มทักษะของครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สังกัดโรงเรียนราษฎร์ ในเขตกรุงเทพมหานคร,” (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523), บทคัดย่อ.

⁸⁸ ดารารัตน์ อุทัยพยัคฆ์, “ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ราชบุรี,” (วิทยานิพนธ์บริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523), บทคัดย่อ.

⁸⁹ ประพิณีย์ บุญสุข, “พฤติกรรมการสอนที่พึงประสงค์สำหรับครูสอนวิชาชีพ ของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ,” (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531), บทคัดย่อ.

⁹⁰ พิชัย เฟ่งพันธุ์พัฒน์, “ปัญหาการเรียนการสอนวิชาช่างอุตสาหกรรมของแผนกช่างไฟฟ้ากำลัง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา,” (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2522), หน้า 104.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

กมล สุดประเสริฐ. หลักและวิธีการวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2518.

การศึกษานอกโรงเรียน, กรม. “การทดลองเปรียบเทียบผลการสอนหลักสูตรวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นวิชาตัดเสื้อสตรีโดยครูประจำการกับวิทยากรท้องถิ่น.” กรุงเทพฯ : กรมการศึกษานอกโรงเรียน, 2524. (อัดสำเนา)

การศึกษานอกโรงเรียน กรม. คู่มือดำเนินงานตามหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่อาชีพ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศาสนา, 2526.

กองวิทยาลัยอาชีวศึกษา. “หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันพุทธศักราช 2527.” กรุงเทพฯ : กองวิทยาลัยอาชีวศึกษา, 2527. (อัดสำเนา)

กองแผนงาน. สรุปร่างงานการศึกษานอกโรงเรียน. กรุงเทพฯ : กองแผนงาน, 2532. (เอกสารอัดสำเนา).

กองแผนงาน. กรมอาชีวศึกษา. ภาวะการมีงานทำของผู้สำเร็จอาชีวศึกษา'34. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2535.

เกียรติวรรณ อมายกุล. ปรัชญาการศึกษานอกระบบ. กรุงเทพฯ : ยูไนเต็ดโปรดักชั่น, 2526.

จินตนา สวินทร. “ศึกษาการปฏิบัติงานด้านการนิเทศงานวิชาการภายในโรงเรียนของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์บริหารการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536.

จันทร์หา มณีแสงสาคร. “ความพึงพอใจในวิชาชีพที่เลือกเรียนของนักเรียนโรงเรียนสารพัดช่างพระนคร.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2520.

จำเนียร จันทร์งาม. “การศึกษาปัญหาการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นในเรือนจำและทัณฑสถาน.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2535.

เฉลียว ดียิน. “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงานวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษา กับผลการประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2528 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดตรัง.” วิทยานิพนธ์บริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒสงขลา, 2530.

ชม ภูมิภาค. เทคโนโลยีทางการสอนและการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ประสานมิตร, 2524.

ชนะ กลสิภรณ์. “ความจำเป็นในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนของประเทศไทย.” พัฒนาเทคนิคศึกษา (ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 ธันวาคม 2530).

ชลลดา แสงวัฒน์. “ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา 2521 ในกลุ่มทักษะของครูประจำชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 สังกัดโรงเรียนราษฎร์ ในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต ภาควิชาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2523.

ชวน หลีกภัย. ความสำคัญและแนวโน้มของการศึกษาเพื่ออาชีพ. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2529.

ชวาล แพรัตกุล. เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2508.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมมาธิราช, 2524.

ชาติรี आयुวัฒน์. "องค์ประกอบที่เป็นเหตุให้นักศึกษาเลือกเรียนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น
ในโรงเรียนสารพัดช่างเขตกรุงเทพมหานครกับโรงเรียนฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่."
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2518.

ณรงค์ ฉายายนต์. "ปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่ ทางด้านการเรียนการสอนของแผนกช่างเครื่องยนต์ตามหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ในโรงเรียนสารพัดช่างในเขตกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.

ดาวรัตน์ อุทัยพยัคฆ์. "ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ราชบุรี." วิทยานิพนธ์บริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2523.

ถาวร สารวิทย์. การอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒพิษณุโลก, 2529.

ธนู แสงศักดิ์. "ลักษณะของครูที่ดี." รวบรวมโดย โกสินทร์ ริงสถาพันธ์ ปรัชญาและคุณธรรมสำหรับครู. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2530.

ธำรง บัวศรี. ทฤษฎีหลักสูตร(ตอนที่ 2). กรุงเทพฯ : กรมการฝึกหัดครู, 2504.

เชียรศรี วิวัชศิริ. การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษานอกโรงเรียน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2530.

นฤมล เกตุปมา. "ปัญหาการเรียนรู้อะหว่างการฝึกอบรมของผู้เข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรเตรียมเข้าทำงานในสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานกรมแรงงาน." วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.

นิพนธ์ กินาวงศ์. หลักเบื้องต้นเกี่ยวกับการบริหารโรงเรียนและการนิเทศการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เนศ, 2523.

นิรมล ธรรมอำนวย. "การศึกษาการเรียนการสอนวิชาชีพตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2521 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดเพชรบุรี." วิทยานิพนธ์บริหารการศึกษามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

บรรจง ชูสกุลชาติ. "วิญญาณครู." คุรุปริทัศน์ (กันยายน 2521).

บุญญศักดิ์ ใจจงเกิด. เทคโนโลยีอาชีวศึกษาช่วงอุตสาหกรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2519.

บุญธรรม จิตต์อนันต์และคณะ. หลักอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.

บุญเลิศ พิมพ์วรมะชากุล. ประมวลความรู้วิชาครูชุดครูป.ม. พระนคร : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2515.

ประชาคม จันทราชิต. "การศึกษาปัญหาการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2530 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในภาคใต้." วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 2533.

ประพิณีย์ บุญสุข. "พฤติกรรมการสอนที่พึงประสงค์สำหรับครูสอนวิชาชีพของศูนย์การศึกษา นอกโรงเรียนจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ." วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2531.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็รื่อง กุมุท. “บทเรียนโปรแกรมกับเครื่องสอน.” กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูจันทรเกษม, 2529. (อัดสำเนา)

พงศ์ หรดาล. การอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะวิชาอุตสาหกรรมศึกษา วิทยาลัยครูพระนคร, 2531.

พรรณทิพา กาญจนานนท์. “การจัดการเรียนการสอนนักศึกษาผู้ใหญ่ตัดเย็บเสื้อผ้าสตรีตามวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในโรงเรียนสารพัดช่างเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.

พนัส หันนาคินทร์. หลักการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2524.

พิชัย เฟ่งพันธุ์พัฒน์. “ปัญหาการเรียนการสอนวิชาช่างอุตสาหกรรมของแผนกช่างไฟฟ้ากำลัง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา.” วิทยานิพนธ์การบริหารอาชีวศึกษามหาบัณฑิต, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2522.

พุทธชาติ ราชปรีชา. การศึกษานอกระบบโรงเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์นิวโอเดียนสโตร์, 2523.

ไพฑูรย์ นิยมกล่อม. “ การศึกษาทรรชนะผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน ในเขตการศึกษา 5.” วิทยานิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2531.

ไพโรจน์ ตีรณธนากุล. การจัดการโรงฝึกงานช่างอุตสาหกรรม. กรุงเทพฯ : สหมิตรออฟเซต, 2521.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไพศาล หวังพานิช. “เอกสารประกอบการบรรยาย การประชุมสัมมนาเพิ่มประสิทธิภาพ การวัดผลและประเมินผลในสถานศึกษา.” กรุงเทพฯ : วิทยาลัยสารพัดช่างพระ นคร, 2536. (อัดสำเนา)

ภูงศ์ อิงคปริษาเศรษฐ์. การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง. กรุงเทพฯ : คุณ พินอักษรกิจ, 2527.

มานพ กาละดี. “เรื่องหลักการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ 8 ประการ.” รวบรวมบทความการศึกษาผู้ ใหญ่ กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2515.

มานิดา อุชชิน. “ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนอาชีพ.” เอกสารการประชุม สัมมนาเชิงปฏิบัติการ. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, 2525. (อัดสำเนา)

เมธี ปิณฑานนท์. การบริหารอาชีพและเทคโนโลยีศึกษา. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยี พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2530.

เมธี ปิณฑานนท์. การวางแผนอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการ ศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2528.

โมหัมมัด อับดุลกาเดร์. จิตวิทยาและเทคนิคการสอนการศึกษานอกระบบโรงเรียน. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิตการพิมพ์, 2529.

ยุพา บุษชะ. “ปัญหาการเรียนการสอนวิชาชีพครูในวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาน มิตร, 2522.

ยุพดี กะจะวงษ์และคณะ. “การศึกษาเชิงคุณลักษณะธรรมชาติเกี่ยวกับการจัดระบบเพื่อ พัฒนาคุณภาพการประถมศึกษาจังหวัดจันทบุรี.” สำนักงานการประถมศึกษา, จังหวัดจันทบุรี, 2532.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรณู หอมดี. “ การศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ 3-4 ของครูโรงเรียนผู้ใหญ่ในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2528.

โรงเรียนสารพัดช่าง. แผนปฏิบัติการประจำปี 2530. กรุงเทพฯ : โรงเรียนสารพัดช่าง พระนคร, 2530

โรงเรียนสารพัดช่าง. รายงานการปฏิบัติงานของโรงเรียนสารพัดช่างเชียงใหม่.
เชียงใหม่ : โรงเรียนสารพัดช่างเชียงใหม่, 2529. (อัดสำเนา)

วรสุดา บุญไวยโรจน์. “การวัดและประเมินผลในระดับประถมศึกษา.” หลักและแนวปฏิบัติ
ในโรงเรียนประถมศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

วิชัย ราษฎร์ศิริ. หลักสูตรและแบบเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนา
พานิช, 2522.

วิชัย วงษ์ใหญ่. พัฒนาหลักสูตรและการสอนมิติใหม่. กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองธรรม,
2521.

วิจิตร ศรีสอาน. พื้นฐานการศึกษา. กรุงเทพฯ : อัมรินทร์การพิมพ์, 2523.

วิชาการ, กรม. บทบาทครูผู้สอน. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ, 2535. (อัดสำเนา)

วินัย สายหงษ์. “ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน วิชาชีพระยะสั้นของครูผู้
สอน และผู้บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.

วิบูลลักษณ์ ทองเชื้อ. “สภาพและทิศทางการวิจัยและประเมินผลโครงการทางการศึกษา
นอกระบบโรงเรียนในเขตชนบทที่ยากจน.” กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษาแห่งชาติ, 2525. (อัดสำเนา)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิไล ตั้งจิตสมคิด. การศึกษานอกระบบ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พีรพัฒนา, 2526.

วิเวก ปางพุมพิงศ์. "การอาชีวศึกษา." กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา, 2523. (อัดสำเนา)

ศิริพรรณ ชุมนุ่ม. การวัดผลและประเมินผลกลุ่มวิชาเฉพาะ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2535.

สมพงษ์ จิตระดับ. "ความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษาและครูประจำการโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครต่อการใช้หลักสูตรประถมศึกษา 2521." วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

สงัด อุทรานันท์. พื้นฐานและการพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ : วงเดือนการพิมพ์, 2527.

สงัด อุทรานันท์. การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ. กรุงเทพฯ : วงเดือนการพิมพ์, 2526.

สงัด อุทรานันท์. "บทบาทของบุคลากรในการใช้หลักสูตร." รวบรวมโดย โกสินทร์ รังสยาพันธ์, ปรัชญาและคุณธรรมสำหรับครู. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2530.

สถาพร ศาลยาชีวิน. จิตวิทยาเพื่อการศึกษาผู้ใหญ่. เชียงใหม่ : ลานนาการพิมพ์, 2526.

สมาคมการศึกษานอกโรงเรียน. "เอกสารหมายเลข 1 การติดตามการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนในหน่วยงานของรัฐและรัฐวิสาหกิจ ปีงบประมาณ 2527," กรุงเทพฯ : สมาคมการศึกษานอกระบบโรงเรียน, 2527.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สาโรจน์ แห่งย้ง. “เทคโนโลยีการผลิตสื่อการสอน.” หลักและทฤษฎีที่นำมาใช้. มปท.
2529. (อัดสำเนา)

สามัญศึกษา กรม. คู่มือการบริหารการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ.
2524. กรุงเทพฯ : อัมรินทร์การพิมพ์, 2526.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. “เอกสารประกอบการ
สัมมนาบทบาทของรัฐในการแก้ปัญหาการมีงานทำ,” กรุงเทพฯ : สำนักงาน
คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2526. (อัดสำเนา)

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. แผนพัฒนาเศรษฐกิจ
สังคมและการศึกษา ฉบับที่ 6 พ.ศ.2530-2534 กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
สำนักงานเลขาธิการนายกรัฐมนตรี, 2530.

สุนทร โคตรบรรเทา. แนวคิดและวิธีเกี่ยวกับการเรียนรู้ของผู้ใหญ่นอกระบบโรง
เรียน. กรุงเทพฯ : อักษรสยามการพิมพ์, 2524.

สุนทร โคตรบรรเทา. การศึกษานอกระบบโรงเรียน. กรุงเทพฯ : อักษรสยามการพิมพ์,
2526.

สุนทร สุนันทชัย. “การพัฒนาการศึกษานอกโรงเรียน.” กรุงเทพฯ : การศึกษานอกโรง
เรียน, 2524. (อัดสำเนา)

สุนทร สุนันทชัย. “การจัดการศึกษาวิชาชีพ.” กรุงเทพฯ : การศึกษานอกโรงเรียน,
2525. (อัดสำเนา)

สมิตร คุณานุกร. หลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2524.

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. หลักการเรียนรู้ผู้ใหญ่. กรุงเทพฯ : อักษรการพิมพ์, 2524.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สุรวัช ศรีวัช. “การบริหารงานวิชาการ.” เอกสารการสอนชุดวิชาฝึกอบรมผู้บริหาร
สถานศึกษาระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิ
ราช, 2528.

สุลักษณ์ ศิวลักษณ์. “เอกสารทางวิชาการกรมการศึกษานอกโรงเรียน.” กรุงเทพฯ :
กรมการศึกษานอกโรงเรียน, 2536. (อัดสำเนา)

เสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต. เทคโนโลยีทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีพระ
จอมเกล้าพระนครเหนือ, 2528.

อนันต์ สิทธิไชยากุล. “ความคิดเห็นของผู้บริหาร-ผู้สอนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน
วิชาชีพหลัก สูตรระยะสั้น ของโรงเรียนสารพัดช่างกลุ่มภาคตะวันออกเฉียง
เหนือ.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรม, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
พระนครเหนือ, 2533.

อนันต์ ศรีโสภา. การวัดและประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนา
พานิช, 2520.

อาชีวศึกษา, กรม. “คู่มือหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น 2533.” กรุงเทพฯ : โรงเรียนสารพัด
ช่างพระนคร, 2533. (อัดสำเนา)

อาชีวศึกษา, กรม. “รายงานประจำปี.” กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2518.

อาชีวศึกษา, กรม. “คู่มือการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2527.
หน่วยศึกษานิเทศก์ 2527.” กรุงเทพฯ : โรงเรียนสารพัดช่างพระนคร, 2527.
(อัดสำเนา)

อาชีวศึกษา, กรม. “ข้อมูลที่ต้องต้องการเกี่ยวกับการจัดฝึกอาชีพพระยะสั้นของกรมอาชีวศึกษา.”
กรุงเทพฯ : โรงเรียนสารพัดช่างพระนคร, 2527. (อัดสำเนา)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาชีวศึกษา, กรม. คู่มือหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2530. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
สารพัดช่างพระนคร, 2530.

อาชีวศึกษา, กรม. คู่มือหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2521. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
สารพัดช่างพระนคร, 2521.

อาชีวศึกษา, กรม. คู่มือหลักสูตรประกาศนียบัตรช่างฝีมือ พ.ศ. 2530. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์สารพัดช่างพระนคร, 2530.

อาชีวศึกษา, กรม. คู่มือหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2533 ประเภทวิชาคหกรรม.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สารพัดช่างพระนคร, 2533.

อาชีวศึกษา, กรม. “ระเบียบกรมอาชีวศึกษาว่าด้วยการวัดผลการเรียนพ.ศ. 2533.”
กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา, 2533. (อัดสำเนา)

อาชีวศึกษา, กรม. “สรุปผลการปฏิบัติงานกรมอาชีวศึกษา.” กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา,
(อัดสำเนา)

อาชีวศึกษา, กรม. รายงานผลงานปี 2522-2525. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สารพัดช่าง
พระนคร, 2525.

อาชีวศึกษา, กรม. หลักสูตรและประมาณการสอนวิชาช่าง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
ส่งเสริมอาชีพ, 2526.

อาชีวศึกษา, กรม. “กองการศึกษาอาชีพ.” เอกสารประกอบคำบรรยาย.

อาชีวศึกษา, กรม. ก้าวไปในแผน 7 กรมอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การ
สงเคราะห์ทหารผ่านศึก, 2533.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาชีวศึกษา, กรม. เกณฑ์มาตรฐานสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2525.

Armstrong, Haral R. "Perfromance Evaluate." **The National Elementary Principial**, New York : The Macmillan Company, 1973.

Bergevin, Paul A. **Philosophy for Adult Education**. New York : Thesea bury, 1967.

Beanchamp, George A. **Curriculum Theory 3 rd,ed.** Wilmette, Illinois : the Ragg Press, 1975.

Carroll, John B. **A Model of School Learning in Teacher College**. New York : Record Vol, 1963.

Dewey, John. **Democracy and Education and Introduction to the Philosophy of Education**. New York : the Macmillan Company, 1961.

Evan, R.N. and Herr, E.L. **Foudation of Vocational Education Columbus**. Ohio : Charles E. Merrill Publishing Company, 1978.

Good, Carter V. **Dictionary of Education**. New York : McGraw - Hill Book Company, 1959.

Gerlach, Vernon S. and Donald P. Ely. **Teaching and Media : A Systematic Approach**, Englewood Cliffs (New Jersey : Prentice - Hall, 1971.

Taba. Hilda, **Curriculum Development : Theory and Practice**. New York : Harourt; Brace World Inc., 1972.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Thompson, John F. **Foundation of Vocational Education : Social and Philosophical Concepts.** New Jersey : Prentice Hall, Inc., 1973.

Frymer, Jack R. and Horce Bawn, **Curriculum Improvement for Better School.** Ohio : Charles A. Jone, 1970.

Kemp, Jerrold E. **Instructional Design : A Plan for Unit and Course Development** Belmont, California : Fearon/Lear Siegler, 1971.

Knowles, Malcolm S. **Informal Adult Education.** New York : Association Press, 1950.

Laurence, Veysey. **"Stability and Experiment In the American Undergraduate Curriculum." Content and Context : Essays on College Education.** New York : McGraw - Hill, 1973.

Michalls, John U. **The Student Teacher Into The Elementary, School.** New Jersey : Prentice, 1956.

Prosser, C.A. and Quigley, T.H. **Vocational Education In a Democracy.** Chicago, Illinois : American Techical Society, 1968.

Saylor, Galen J. and Willian M. Alexander, **Curriculum Planning for the Better Teaching and Learning.** New York : Rinehart and Company Inc, 1959.

ภาคผนวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำสั่ง คณะครูศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ที่ 19 /2536

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อ
และโครงการวิทยานิพนธ์ของ นางทิพวรรณ เฟื่องเรือง

เพื่อให้การเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ของ นางทิพวรรณ เฟื่องเรือง เป็นไปด้วยความเรียบร้อย
และมีประสิทธิภาพ จึงแต่งตั้งให้มคณะกรรมการเพื่อควบคุมและพิจารณาหัวข้อและ โครงการวิทยานิพนธ์
ดังต่อไปนี้

- 1. คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์
 - ดร. รวีวรรณ ชินะตระกูล ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์
 - ดร. เตือนจิตต์ จิตต์อารี ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม
- 2. คณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและ โครงการวิทยานิพนธ์
 - ดร. รวีวรรณ ชินะตระกูล ประธานกรรมการ
 - ดร. เตือนจิตต์ จิตต์อารี กรรมการ
 - ดร. รัชนีย์ พรรณานิช กรรมการ
 - นายมนัส ภาคภูมิ กรรมการ
 - ดร. ศิริพรรณ ชุ่มนุญ กรรมการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่นี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 28 มกราคม พ.ศ. 2536

มวิภา

นางปรียานร วงศ์อู่เสว (ระชนี)
คณบดี

254

ที่ ทม 1504.7/ว.๒๖

สำนักงานบัณฑิตศึกษา
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถ.ฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๒๘ มิถุนายน ๒๕๓๖

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม

เรียน นายอัมพร กักศิชาติ

ด้วยงานบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยในการตรวจแบบสอบถามให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษาชื่อ นางทิฬาวรรณ เฟื่องเรือง ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะคหกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระษะสัน พุทธศักราช ๒๕๓๓ ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง"

งานบัณฑิตศึกษา หวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี จึงขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายเมธี ปิณฑนานนท์)
รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 663,642

โทรสาร 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504.7/ว. 66

สำนักงานบัณฑิตศึกษา
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถนนลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร 10520

28 มิถุนายน 2536

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม

เรียน นายสนอง อิ่มเอม

คํางานบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยในการตรวจแบบสอบถามให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษารุ่น นางทิพวรรณ เพ็ญเรือง ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะครุกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง"

งานบัณฑิตศึกษา หวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายเมธี ปิลันสนานนท์
รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 663,642

โทรสาร 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504.7/ว. ๒๖

สำนักงานบัณฑิตศึกษา
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ด.ฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๒๘ มิถุนายน ๒๕๓๖

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม

เรียน ดร.วราพรพร น้อยสุวรรณ

ด้วยงานบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยในการตรวจแบบสอบถามให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษาชื่อ นางกนิษฐาพรพร เฟื่องเรือง ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะครุกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาสีพระอะสัน พุทธศักราช ๒๕๓๓ ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง"

งานบัณฑิตศึกษา หวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี จึงขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายเมชัย ปิณชานานนท์)
รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 663,642

โทรสาร 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทบ 1504.7/ว. ๖๖

สำนักงานบัณฑิตศึกษา

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

เจ้าคุณทหารลาดกระบัง อ.ฉลองกรุง

เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

28 มิถุนายน 2536

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม

เรียน นายวิชา โพธิ์สุ

คํวองานบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยในการตรวจแบบสอบถามให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษาชื่อ นางกนิษฐารณ เพ็ญเรือง ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะคหกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพหัตถกรรม พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างลาดกลาง"

งานบัณฑิตศึกษา หวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี จึงขอขอบคุณ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายเมธี ปิณฑานนท์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 663,642

โทรสาร 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทษ 1504.7/ว. ๒๖

สำนักงานบัณฑิตศึกษา
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถนนลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร 10520

28 มิถุนายน 2536

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม

เรียน นายธงชัย สุวัฒน์เมฆินทร์

คํงงานบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยในการตรวจแบบสอบถามให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษาชื่อ นางทิพาพรรณ เพื่องเรื่อง ซึ่งจะทําวិทยานิพนธ์เรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะศษกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาสหพระษะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง"

งานบัณฑิตศึกษา หวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี จึงขอขอบคุณ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายเมธี ปิณฑนานนท์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 663,642

โทรสาร 3269040

ที่ ทม 1504.7/ว.66

สำนักงานบัณฑิตศึกษา
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถ.ฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

28 มิถุนายน 2536

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถาม

เรียน นายสุภาพ สุขเกื้อ

คํางานบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยในการตรวจแบบสอบถามให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษาชื่อ นางทิพาวรรณ เนื่องเรื่อง ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะครุกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชั้นพระอะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง"

งานบัณฑิตศึกษา หวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี จึงขอขอบคุณ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายเมธี ปิลันธนาณนท์
รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 663,642

โทรสาร 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504.7/ ๗๗

สำนักงานบัณฑิตศึกษา
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๔๗ กรกฎาคม 2536

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน อธิบดีกรมอาชีวศึกษา

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงการวิทยานิพนธ์
2. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์

ด้วย นางทิพาวรรณ เฟื่องเรือง เป็นนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาการบริหารอาชีวศึกษาของบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำการวิจัยเพื่อเรียบเรียงวิทยานิพนธ์เรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะศุภกรรม ในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง" ซึ่งโครงการวิจัยดังกล่าวได้รับอนุมัติแล้วเมื่อ วันที่ 30 มิถุนายน 2536

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน เพื่ออนุมัติให้นักศึกษาได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ในสถานศึกษาสังกัดหน่วยราชการของท่านตามที่แนบมานี้

หวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์ด้วยดี จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้เป็นอย่างยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นายเมธี บิลินธานนท์)
รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

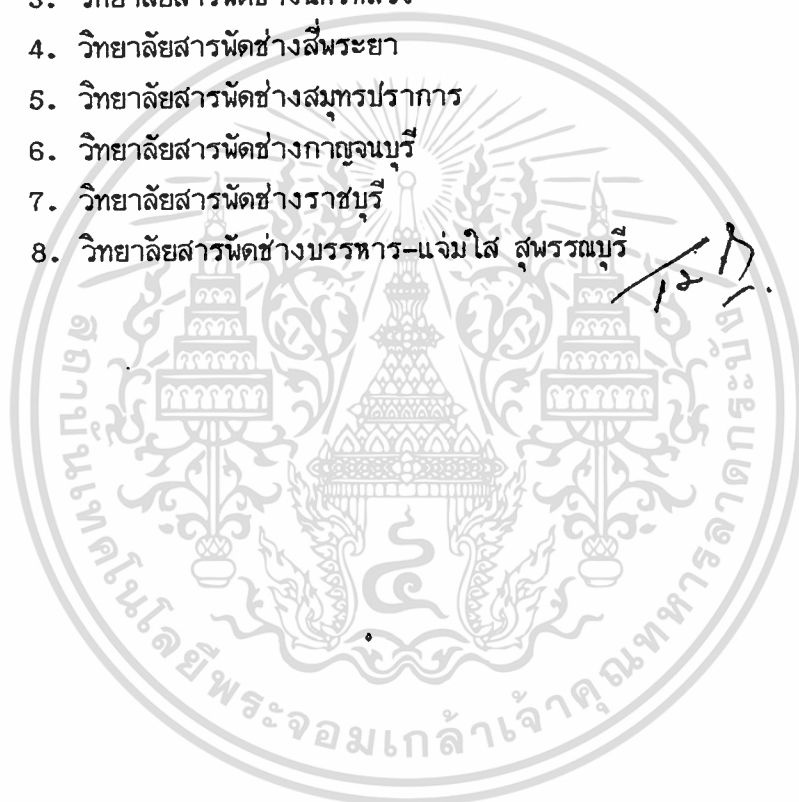
โทร. 3266052-6101 ต่อ 663,642

โทรสาร. 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายชื่อสถานศึกษาที่ต้องการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยของ
นางพิมพ์วรรณ เฟื่องเรือง

1. วิทยาลัยสารพัดช่างพระนคร
2. วิทยาลัยสารพัดช่างธนบุรี
3. วิทยาลัยสารพัดช่างนครหลวง
4. วิทยาลัยสารพัดช่างสีพระยา
5. วิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ
6. วิทยาลัยสารพัดช่างกาญจนบุรี
7. วิทยาลัยสารพัดช่างราชบุรี
8. วิทยาลัยสารพัดช่างบรรหาร-แจ่มใส สุพรรณบุรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0912/ 7005

กรมอาชีวศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ กทม. 10300

๒๓ สิงหาคม 2536

เรื่อง ความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณะคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

อ้างถึง หนังสือบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ที่ ทม 1504.7/74 ลงวันที่ 27 กรกฎาคม 2536

ตามหนังสือที่อ้างถึง บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง ขอความอนุเคราะห์ให้ นางทิพาวรรณ เฟื่องเรือง นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตร
อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาการบริหารอาชีวศึกษาของบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยี
พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เก็บข้อมูลการวิจัย ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง
สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 8 แห่ง รายละเอียดตามความทราบแล้ว นั้น

กรมอาชีวศึกษา พิจารณาแล้ว ไม่ขัดข้องแต่ประการใด และอนุญาตให้
นางทิพาวรรณ เฟื่องเรือง จัดเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะคณกรรม
ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง เพื่อการวิจัยเกี่ยวกับ "ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์
ผู้สอน คณะคณกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพในระยะสี่ปี ภาคกลาง 2533
ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง" ได้ตั้งเสมอ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และกรุณาจัดส่งผลงานการวิจัยให้กรมอาชีวศึกษาทราบ
ในโอกาสต่อไปด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นายอำนาจ สวัสดิ์ทอง)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน
อธิบดีกรมอาชีวศึกษา

กองการศึกษาอาชีว

โทร. 282-2135

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504.7/ว ๒8

สำนักงานบัณฑิตศึกษา

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง

เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร 10520

๒8 มิถุนายน 2536

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาทดลองเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยสารพัดช่างชลบุรี

ด้วย นางทิพาวรรณ เฟื่องเรือง เป็นนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาการบริหารอาชีวศึกษาของงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ซึ่งกำลังทำการวิจัยเพื่อเรียบเรียงวิทยานิพนธ์เรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะคหกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง"

งานบัณฑิตศึกษาใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน เพื่อนำมติให้นักศึกษาได้ทดลอง เครื่องมือเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่าน

จึงเรียนมาเพื่อทราบและหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายเมธี ปิฉินธานนท์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 663,642

โทรสาร. 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504.7/ว ๒๖

สำนักงานบัณฑิตศึกษา
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ ๑๐๕๒๐

๒๘ มิถุนายน ๒๕๓๖

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาทดลอง เครื่องมือ เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพ ไกลกังวล

ด้วย นางทิพาวรรณ เฟื่องเรือง เป็นนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีการบริหารอาชีวศึกษาของงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ซึ่งกำลังทำการวิจัยเพื่อเรียบเรียงวิทยานิพนธ์เรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน คณะศตกรรมในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชั้นระยะสั้น พุทธศักราช ๒๕๓๓ ในวิทยาลัยสารพัดช่างภาคกลาง"

งานบัณฑิตศึกษาใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน เพื่ออนุมัติให้นักศึกษาได้ทดลองเครื่องมือเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่าน

จึงเรียนมาเพื่อทราบและหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายเมธี ปิณฑานนท์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 663,642

โทรสาร. 3269040

โครงการวิจัย

เรื่อง ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนคณะศึกษาศาสตร์ ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง

แบบสอบถามผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและอาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในการดำเนินการจัดการเรียนการสอน 5 ด้าน คือ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ด้านผู้สอนและวิธีการสอน ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน การวัดผลและประเมินผลการเรียน ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ในวิทยาลัยสารพัดช่างต่อไป

แบบสอบถามนี้มุ่งที่จะรวบรวมความคิดเห็น ในการจัดการเรียนการสอน ภายในคณะศึกษาศาสตร์ ฉะนั้นคำตอบทุกคำตอบในแบบสอบถามนี้ไม่มีถูกหรือผิด แต่จะเป็นไปตามความคิดเห็นของแต่ละบุคคล ขอได้โปรดตอบข้อความทุกข้อด้วยความคิดเห็นที่แท้จริงของท่านอย่างอิสระ ข้อมูลที่ท่านให้จะไม่มีการนำเสนอหรือเปิดเผยชื่อผู้ตอบ แบบสอบถามจะเก็บไว้เป็นความลับและนำไปใช้เฉพาะในการทำวิจัยครั้งนี้เท่านั้น แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอน

ตอนที่ 2 เป็นคำถามความคิดเห็นของผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนคณะศึกษาศาสตร์ ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในด้าน

- เนื้อหาหลักสูตร
- ผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน
- ผู้สอนและวิธีการสอน
- สื่อและอุปกรณ์การสอน
- การวัดผลและประเมินผลการเรียน

ผู้วิจัยหวังว่า คงจะได้รับความร่วมมือด้วยดี จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง

(นางทิพวรรณ เฟื่องเรือง)

ผู้วิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนคณะวิชาคหกรรม ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่าง ภาคกลาง ในองค์ประกอบ 5 ด้าน คือ เนื้อหาวิชาหลักสูตร ผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน ผู้สอนและวิธีการสอน สื่อและอุปกรณ์การเรียน การวัดผลและการประเมินผลการเรียนตามความคิดเห็นของท่าน ในลักษณะต่าง ๆ กัน ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง ถึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ เพื่อแสดงความคิดเห็นของท่านต่อองค์ประกอบแต่ละรายการ ในช่องทางขวามือ ตามกำหนดให้ข้อละ 1 ความเห็น ให้ตรงตามความจริงที่ท่านปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายความว่า มีความเหมาะสมมากที่สุดหรือมีความสม่ำเสมอมากที่สุด หรือมีการปฏิบัติเช่นนั้นมากที่สุด หรือข้อความนั้นถูกต้องที่สุดและเป็นไปได้มากที่สุด

เห็นด้วย หมายความว่า มีความเหมาะสมหรือมีความสม่ำเสมอ หรือความเป็นเช่นนั้น หรือมีการปฏิบัติเช่นนั้น หรือข้อความนั้นถูกต้องที่สุดและเป็นไปได้มากที่สุด

ปานกลาง หมายความว่ามีความเหมาะสมปานกลาง หรือท่านไม่สามารถให้ข้อคิดเห็นได้อย่างมั่นใจว่าจะเป็นเช่นนั้น หรือให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมนั้น ๆ ได้ยกเว้นก็ใจด้วยสาเหตุใดก็ตาม

ไม่เห็นด้วย หมายความว่ามีการปฏิบัติเช่นนั้นน้อยหรือมีความเหมาะสมน้อยหรือมีสม่ำเสมอ หรือไม่ควรเป็นเช่นนั้น หรือข้อความนั้นยังไม่ถูกต้องและยังเป็นไปไม่ได้

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายความว่ามีความเหมาะสมน้อยที่สุดถึงไม่เหมาะสมหรือไม่มีความสม่ำเสมอ ไม่เป็นเช่นนั้น หรือมีการปฏิบัติเช่นนั้นน้อยมากถึงไม่มีการปฏิบัติเช่นนั้น หรือข้อความนั้นไม่ถูกต้องและเป็นไปไม่ได้เลย

ตัวอย่างการตอบและการแปลความ

กิจกรรม/รายการ	ความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปานกลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1. หลักสูตรที่เหมาะสมสำหรับวิทยาลัยสารพัดช่าง เป็นหลักสูตรที่จบในตัวเอง		✓			

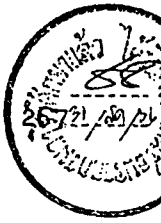
คำอธิบายตัวอย่าง

จากข้อ 1. หมายความว่า ท่านคิดว่า การเรียนการสอนที่จะเป็นประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพของประชาชนที่ วิทยาลัยสารพัดช่างจัดสอนขึ้นทุกหลักสูตรอาชีพ การมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนจบหลักสูตรแล้วทำงานได้ความทักษะที่ได้เรียนรู้อย่างจริง

กรณีที่ท่านเลือกตอบช่องเห็นด้วย แสดงว่า หลักสูตรที่เหมาะสมสำหรับวิทยาลัยสารพัดช่าง ควรเป็นหลักสูตรที่จบในตัวเองนั้นท่านมีความเห็นด้วย ในลำดับคะแนนช่องที่เห็นด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้เข้าไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถามผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอน

คำชี้แจง : โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงใน () และเติมข้อความในช่องว่างให้ตรงตามความเป็นจริง

ตอนที่ 1. ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอน

1. เพศ () ชาย
() หญิง
2. อายุ () น้อยกว่า 26 ปี
() 26-30 ปี
() 31-35 ปี
() 36-40 ปี
() มากกว่า 40 ปีขึ้นไป
3. ปัจจุบันท่านดำรงตำแหน่ง () ผู้อำนวยการ
() ผู้ช่วยผู้อำนวยการ
() หัวหน้าคณะวิชา/คหกรรม
() หัวหน้าแผนกวิชา
() อาจารย์ผู้สอน
4. ระดับวุฒิการศึกษาสูงสุด () ต่ำกว่าปวส.
() ปวส.
() ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า
() สูงกว่าปริญญาตรี
() อื่น ๆ โปรดระบุ.....
5. ประสบการณ์การทำงาน () น้อยกว่า 5 ปี
() 5-10 ปี
() 11-15 ปี
() 16-20 ปี
() มากกว่า 20 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดการเรียนการสอน	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปานกลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
ก. ด้านเนื้อหาหลักสูตร					
1. เนื้อหาวิชาที่สอน ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้					
2. เนื้อหาวิชาเรียงลำดับตามขั้นตอน จากง่ายไปหายากเหมาะสมต่อการเรียนการสอน					
3. เนื้อหาวิชาที่เปิดสอน มีความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน					
4. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสามารถปรับเข้ากับความต้องการของนักศึกษาได้					
5. เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนตรงตามเป้าหมายที่ผู้เรียนต้องการ					
6. ในการกำหนดวัตถุประสงค์ต้องยึดหลักให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น					
7. หลักสูตรได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับสภาพสถานการณ์อยู่เสมอ					
8. เวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรไม่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา					
9. หลักสูตรมีความทันสมัยทัดเทียมกับหลักสูตรของสถาบันเอกชน					
10. มีการประชาสัมพันธ์หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันที่จัดสอนในวิทยาลัย					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดการเรียนการสอน	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปานกลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
ข. ด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน					
11. เกณฑ์อายุขั้นต่ำของผู้เข้าเรียนวิชาชีพกำหนดให้ยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมกับสภาพวิชาชีพที่เปิดสอนโดยให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้บริหารสถานศึกษานั้น ๆ					
12. การกำหนดระดับความรู้พื้นฐานของผู้เรียนวิชาชีพแต่ละสาขาวิชา ต้องกำหนดให้แตกต่างกัน เพราะขึ้นอยู่กับความยากง่ายของรายวิชานั้น ๆ					
13. ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจัง เป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม					
14. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามในเวลาสอน					
15. เปิดโอกาสให้ผู้เรียน เรียนจบหลักสูตรก่อนหลังได้ตามความสามารถของผู้เรียน					
16. มีการสำรวจความสนใจอาชีพของผู้สมัครเรียนก่อนรับเข้าเรียนในสถานนั้น ๆ					
17. มีการพัฒนาวิธีการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับลักษณะแต่ละรายวิชา					
18. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปรับปรุงการเรียนการสอน					
19. มีการจัดหาผู้เรียนออกฝึกงานนอกสถานที่					
20. ผู้เรียนได้ใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงานด้วยตนเอง					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

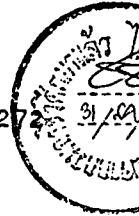

การจัดการเรียนการสอน	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปานกลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
ก. ด้าน ผู้สอนและวิธีการสอน					
21. มีความรู้ความชำนาญในสาขาวิชาที่สอน					
22. มีความรู้ ความเข้าใจในแนวความคิดและ จิตวิทยาการเรียนรู้อุใหญ่เป็นอย่างดี					
23. วางแผนการสอนและเตรียมการสอน ล่วงหน้าเป็นอย่างดี					
24. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม การเรียนการสอนเสมอ					
25. ได้รับการฝึกอบรมเพิ่มพูนความรู้เทคนิค หรือวิธีการใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ในการสอนวิชา ที่พระระดับได้เป็นอย่างดี					
26. มีบทบาทสำคัญในการกำหนดหลักสูตร สื่อ การเรียนการสอนและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เหมาะสม กับการเรียนการสอน					
27. รู้และเข้าใจรายละเอียดของความรับผิดชอบ ต่อภาระหน้าที่ ในการปฏิบัติงานอย่างถูกต้อง					
28. สามารถรับผิดชอบเกี่ยวกับการปรับปรุงเครื่องมือ เครื่องจักรให้ใช้ประโยชน์ได้ตามวัตถุประสงค์					
29. มีความเข้าใจในจุดประสงค์ของหลักสูตร รายวิชาที่เปิดสอน					
30. เน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนประกอบอาชีพอิสระ					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

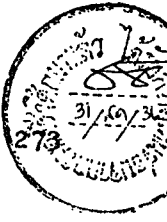
การจัดการเรียนการสอน	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปานกลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
ง. ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน					
31. สนับสนุนให้ผู้สอนและผู้เรียนค้นคว้าจัดสร้าง เครื่องมือใหม่ ๆ ในวิชาชีพ					
32. จัดบริการสื่อช่วยสอนเสริมการเรียนวิชาชีพ เช่น วีดิทัศน์ ซีดี ดีวีดี ฯลฯ ให้มีใช้ในการสอนได้ อย่างสะดวก					
33. สื่อและอุปกรณ์การสอนที่มีอยู่สอดคล้องกับ เนื้อหาวิชาที่สอน					
34. การพัฒนาสื่อการสอน จัดทำโดยผู้สอนใน รายวิชา					
35. เจ้าหน้าที่สื่อการสอนให้ความร่วมมือในการ ผลิตสื่อการสอนด้วยดี					
36. ผู้มีความรู้ความชำนาญงานคอยแนะนำด้านสื่อ การสอนแก่ผู้สอน					
37. มีการติดตามและประเมินผลการใช้สื่อและ อุปกรณ์การสอนอย่างเป็นระบบ					
38. มีคู่มือประกอบการเรียนในรายวิชาแต่ละราย วิชา ที่นักศึกษาสามารถเรียนได้ด้วยตนเอง					
39. จำนวนเครื่องมือเครื่องใช้และครุภัณฑ์ที่เพียงพอ กับสัดส่วนของผู้เรียน แต่ละชั้นเรียน					
40. มีการใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนและเทคนิค ใหม่ ๆ ในการเรียนการสอน					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดการเรียนการสอน	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปานกลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
จ. ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน					
41. การวัดและประเมินผลการเรียนกระทำได้โดยยึด จุดประสงค์รายวิชาของหลักสูตร					
42. การประเมินผลการเรียนเป็นขบวนการประเมินผล อย่างต่อเนื่องตั้งแต่เริ่มต้นการสอนถึงสิ้นสุดการ สอนในรายวิชานั้น					
43. การเรียนการสอนวิชาการ ต้องประเมินผลทุก กิจกรรมที่กำหนดและทุกหน่วยวิชาที่จบในตัว					
44. การประเมินผลต้องประเมินให้ครอบคลุมทุกจุด ประสงค์ของหลักสูตรทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ทั้งในระหว่างเรียนและหลังเรียนจบ					
45. มีการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาเพื่อนำมาเป็น ข้อมูลในการปรับปรุงหลักสูตร					
46. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินผลการสอนของ ผู้สอน					
47. การรายงานผลการเรียนมีความล่าช้ากว่ากำหนด					
48. มีการประสานงานระหว่างแผนกวิชาและแผนก ทะเบียน					
49. ควรกำหนดเกณฑ์มาตรฐานเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ใน การประเมินผลการเรียนของทุกรายวิชา					
50. ควรแสดงผลการเรียนให้ผู้เรียนได้รับทราบความ ก้าวหน้าทางการเรียนของตนเองอย่างต่อเนื่อง					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน

จากประสบการณ์ ในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน และประสบการณ์การสอนของท่าน ขอให้ท่านได้แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับปัญหาและให้ข้อเสนอแนะ ในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างเสรี

1. ปัญหาเกี่ยวกับด้านเนื้อหาหลักสูตร

.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะ.....

.....
.....

2. ปัญหาเกี่ยวกับด้านผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน

.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะ.....

.....
.....

3. ปัญหาเกี่ยวกับด้านอาจารย์ผู้สอนและวิธีการสอน

.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะ.....

.....
.....

4. ปัญหาเกี่ยวกับด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน

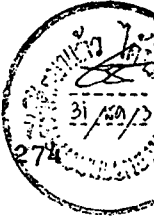
.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะ.....

.....
.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

๕. ปัญหาเกี่ยวกับด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน

ชื่อแทนอเนาะ.....

ขอขอบคุณท่านอาจารย์ที่ให้ความอนุเคราะห์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

นางทิพาวรรณ เพ็ญเรือง เกิดเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2496 จังหวัดปราจีนบุรี สำเร็จการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เมื่อปี พ.ศ. 2515 จากวิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพฯทุ่งมหาเมฆ ระดับปริญญาโทบริหารธุรกิจบัณฑิต จากวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา เมื่อ ปี พ.ศ. 2523

การทำงาน เริ่มรับราชการในตำแหน่งครูตรี ที่วิทยาลัยเทคนิคอ่างทอง เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2517 ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง อาจารย์ 3 ระดับ 7 แผนกอาหาร-ขนม วิทยาลัยสารพัดช่างพระนคร

